

Fabian Anton

Cețev și ceai

ARCULTRO MEDIA 2014

© ARCULTRO Media 2014
E-mail: dmgmbh@yahoo.com
www.pseudologiaphantastyca.blogspot.ro

Fabian Anton

Ceșor și ceai

*Pentru Gab
și lumea ei*

*

Mi-ai spus
ai încredere în mine
o să vezi
o să
reușim
eu am sufletul de la Munte
mie
nu mi-e teamă
o să vezi
îmi voi lua
două-trei zile libere
un top de hîrtie
cîteva călimări
seara
voi face inventarul
tuturor bolilor
tuturor zilelor
tuturor celor trecute
amintirilor
seara
voi scrie
pe hîrtie milimetrică
despre tine fab
și despre aripi
și fluturi

în colțul din
stînga
voi lăsa imprimare
și cîteva crochiuri
sepia
ca
legendă
despre tot ce a fost
povestea asta a noastră
viața ascunsă
în buchete de trotil
o să vezi fab
mie nu mi-e
frică
am sufletul de la Munte
fab
o să vezi
o să
reușim

*

Îmi înmoi
chipul
în noapte
ca și cum în
părul tău
l-aș afunda
îmi spun
că noaptea
miroase
a sare
a mare
a tot ce-au uitat
în tine
popoare
doar așa
izbutesc
să mai
aștept zorii
culoarea de mîine
moartea
cocorii

*

Nu îmi mai fac probleme
m-am obișnuit
am de partea mea
toate oștirile cele învinse
și toți îngerii căzuți
mai știi
cînd îmi spuneai
fab
heruvimii tăi au dinții
stricați
miros a coacăze
nu știu cum de
ai curaj
să te afișezi în lume
cu ei
însă știu
că mîine dimineață
în drum spre serviciu
blocați în trafic
toți vor privi
pe geam
își vor spune
așa
ca pentru ei
uite al naibii

iar a reușit
iar
a pus șeaua pe fluturi
te vor
aștepta fab
unii
vor putea să jure
chiar
că te-au zărit
flanînd pe deasupra
bisericii
de pe Batiștei.
Nu îmi mai fac probleme
niciodată nu
am învins
jucînd cu albele.

*

Vom împărți totul frățește
gările și țigările
scorțișoara
noaptea
mărul
uite vei spune
uite fab
jumătatea asta e a ta
jumătatea ta din viață
jumătatea ta din mine
partea aia
ce niciodată nu ști
cum de a ajuns la tine
nici cînd
nici de ce
jumătatea tăcută
colorată
care te face viu fab
jumătatea
migdalată
care uneori
poartă alt nume
și cizme soldățești
sovietice
poartă

partea pentru care
merită să trăiești
ca să arăți tuturor
uite
eu sunt acesta
iată
singura parte
ce merită iubită
din fab

*

Îți voi spune
povești o mie
istorii despre îngerii
și despre
faptele lor de arme
toate înfrîngerile și
toate surîsurile
și alte povești
o mie
despre tot ce
nu se poate
vreodată istorisi
va fi modul meu
de a aștepta noaptea
și prima ninsoare
stilul fabianesc
de a rămîne viu
într-un tîrziu
îmi voi aminti lumina
trupului tău
cum îmi amintesc
uneori
de grișul cu lapte
și scorțișoară
al bunicii

*

Vom aprinde lumini cîte şapte
pentru îngerii şi mînji
pentru şoapte
şi-alte şapte lumini vom aprinde
pentru ce necuprinsul cuprinde
va fi cald, va fi mov
va fi bine
un desiş de-amintiri stins în tine
ca un tren vechi uitat într-o gară
va fi cald, va fi mov
şi-ntr-o doară
vom aprinde lumini cîte şapte
pentru irişi şi ceai
pentru moarte...

*

Vom aștepta iarna
cu o poftă teribilă
de tot ce ne îngheață
cu sufletul la gură
anotimpul în care
ne băgăm picioarele
în amintiri și-n amoruri
alea câteva luni
cu sufletu-n mănuși
vom aștepta
și vom pune
de-o parte
culorile
pentru vremuri
mai rele
pentru orele
secundele
sau
naiba să le ia
pentru clipele
în care
va trebui iar
să salvăm aparențele
dar mai e pînă atunci
hai

lasă anotimpul ăsta
să cadă
să ne mințim că încă
suntem vii
că încă
există copii
fericiți
prin zăpadă

*

O să conduc așa
cu mîna stîngă
scoasă șmecherește
pe fereastră
cu fumul țigării
dansînd
printre degete
și o_jă
o să merg așa
fab
fără să am habar
unde
fără să mă intereseze
măcar
unde duce drumul ăsta
sau cine mă aude
oricum
va veni noaptea
știi tu
chestia aia rece
cu miros de crin
ce vrea să înghită totul
mașina
și fumul
țigara

paharul acesta
cu vin
ce-l păstrez pentru tine
probabil
îmi va fi pepit atunci
sufletul
sîngele
pleoapa
tot ce vrei tu
s-alungi
tot ce vrei uneori
să
așterni pentru mine
poate
voi conduce așa
o țigară
flanînd
peste moarte
și trupul meu
presărat
peste ea

*

Mîine nu este
decît o felie
de cremă de zahăr
ars
o aromă
hai
știi că poți
să te minți așa
să te
păcălești
mîine este doar
un cub de zahăr
brun
o să vezi
crede-mă
dacă-ți spui asta
totul se schimbă
devine dracului
mai suportabil
parcă
se dizolvă
și bolile
și singurătatea
și moartea
e mai mov

totul
lumina
sufletul
amintirile
ca un delfin
fosforescent

*

Mereu mi-am spus
trebuie să am
răbdare
toată flota Regelui
va fi incendiată
spre amurg
nu știu
cine va mai rămîne
teafăr
din războiul ăsta
de două vieți și jumătate
poate doar
aroma ceaiului
de vanilie
poate
degetele tale
răsfirate în mine
Mereu mi-am spus
zîmbește fab
trebuie
să arăți îngerilor
cum se moare

*

Diseară îți voi spune povești
două mii șapte sute
vești despre îngeri
probleme
încă nerezolvate de
dragoste și prostie
mă vei învăța
de ce
inima se află
pe partea stîngă
cînd iubești
sîngele are gust de rodie
îmi vei șopti
știi
fluturii nu cresc
decît atunci cînd zboară
și mîine
e doar un cuvînt
plin cu oameni
așa că
trebuie să zîmbești
să nu te temi
diseară vei spune
povești
două mii șapte sute...

*

Îmi spuneai
pe lumea cealaltă
o să fie mai bine
îți promit
acolo
o să ne putem
preface
că nu ne pasă
că nu doare
o să avem timp
berechet
să învățăm
cuvinte goale
zîmbete înghețate
dar
acum
lasă-mă
hai
și-așa mai avem
puțin timp la dispoziție
și-așa
degetele tale
în mine presară
culori
amintiri

zahăr tos
scorțișoară...

*

Îmi spuneai
mi-ar fi plăcut să
fac muzică
așa cum faci dragoste
așa cum orbii
știi să zboare
m-aș fi așezat
pe faleză
lângă Casino
și aș fi iubit
sunetele
și aș fi chemat
ploaia
marea
și pe toți cei
stinși
în anotimpul ăsta
în care
ninsoare
nu este decât
în noi

*

Orice moarte-i
o șoaptă
un gând
ce-și așteaptă
stăpînul
e ziua de mîine
ce-o poartă-n spinare
nebunul
și drumul
uitat
către tine
și fumul
de toamnă
amară
orice moarte-i
o floare
plutind
peste-un burg
vanilat
într-o
noapte de vară

*

Ca o pisică ce în tine doarme
e îngerul acesta trist și mov
presară șoapte-n străvezia-ți carne
respiră taine fragezi de alcov
iar seara-n încăperea adumbrită
de-atîta catifea și ceai de crini
se-apucă zorii zilei să-ți promită
lin trîmbițați prin Rai de serafimi.

*

Hai
povestește-mi de moarte
despre cum așteaptă ea
precum așeaptă îndrăgostiții
la ceas la Universitate
la șapte
oare are același surîs ca al lor?
oare are
flori albe în mâini?
lungi picioare?
și spune-mi de știi
cum respiră
cum zilele noastre
răsfiră
precum magicienii
cărți triste de joc
deci
haide te rog
hai
te rog
povestește-mi de moarte
fiindcă-i trist
și mi-e frig
și
mi-e silă

și
mîine-i departe

*

E liniște
o iarnă ce așteaptă
ninsorile din suflet
ca să treacă
pentru-a aprinde
globuri
felinare
pe umeri
și prin păr
prin buzunare
și să ne lase
calzi
și moi
calini
ca noaptea
așternută peste crini
să ne șoptim
nu este
nimeni
nimeni
doar aripa
ca umbra unei
inemi

*

Norii sunt cuvinte prinse-n cer
joacă-te cu ele, dă-le faguri,
zahăr candel, foi de pătrunjel,
triste, moi, învanilate steaguri.

O să vezi apoi că-n ceas de seară
peste amintiri și peste-nfrîngeri
mîini albastre fin o să presare
trei descîntece de ceai și îngeri.

*

Dacă ști să spui povești
despre ceai și despre îngeri
vino să mă locuiești
trupul trist să mi-l însingeri
ca să știu că vie sunt
că miros a măr și-a miere
și că orice este mov
se transformă în tăcere
dacă ști să spui povești
cu fluturi și cu smochine
dă-le drumul peste cești
lasă-mă să fiu cu tine

*

Miercuri e-o zi cu fluturi și cu lapte
pășește-ncet, în jur sunt numai șoapte
de nu ești trist și le trezești aiurea
flanează-n bolero lin spre pădurea
în care îngerii blegi cădelnițează
arome vanilate la amiază
așa că rămâi mov și rămâi rece
curînd și ziua asta se petrece
și vine joi cu kiwi și cu miere
pentru uns trupu-n clipe de tăcere

*

Sunt prea albastre cărările
prea albastre
toate drumurile către inimi
toate viețile noastre
dar ne e bine așa
sau ne mințim că e bine
că de fapt e o altă culoare
sau că mâine o altă culoare vine
și vom fi sfere mov, albe, verzi, argintii,
rătăcite prin pături de fluturi-copii
ce plictisiți de joacă și-atîta așteptat
învață cu candoare căderea în păcat

*

Să nu te temi de îngerii, dă-le struguri
lasă aripa caldă să-și înmoaie
pe umbra vieții tale, lasă fluturi
tristetea gri din carne să-ți despoaie

Tu dă-le șoapte, abur, scortişoară,
pictează pentru ei ouă de rață,
să nu te temi de îngerii, dă-le struguri
lasă-i să zburde-n străvezia-ți față

Și o să vezi că lumea e frumoasă
ca o perdea cu ciucuri de mătăasă

*

Joia este ziua-n care
punem stoluri de copii
cu gutui și felinare
să ne-nvețe a iubi

*

Nimeni nu ne poate spune
ce-i aceea o minune
este oare clipa-n care
se transformă în ninsoare
tot ce ieri ne-nflăcăra
ori poate-i o catifea
plutind peste ora-n care
vin copiii la culcare
și înalță rugi spre Domnul
să le coloreze somnul?

*

Vineri melci bătrîni ne-nvață
cum să ne plimbăm prin viață!

*

Sîmbăta ne scoatem
Îngerii din casă
roua să îi spele
norii să-i miroasă
și-sorbim agale
flori de limonadă
invocînd ovale
rugi pentru zăpadă

*

Iar
o să jucăm
jocul acela
ști tu
jocul nostru
spune fab
câte nopți
am în suflet
câte ard?
Mi-e silă
de atîta
sărbătoare
uneori e
de ajuns
să-mi imaginez
globuri
și beteală
și scortîșoară
ca totul
să doară
să fie viu
să numesc
asta iarnă
uneori e de ajuns
să te știu

Îngă mine
ca o aripă
peste care
un alt gând-aripe
plutește
ca să știu
că iarna
tăcerea
e albă
și bulgări
șoptește.

*

Pentru ce
să colorăm nopțile
fab
ce rost are
să îmblînzim
demonii
Departa este
numele unei
țări
atunci cînd
rămîne
doar tăcerea
și merele coapte
și scortîșoara
pentru ce să
colorăm nopțile
fab
cînd
totul miroase
a iarnă
și a fum
cum mirosea
tipa aia
de se urcase
lîngă noi

cum
mirosea
urma mîinii tale
prin aerul
violet
atunci
cînd
autobuzul
s-a pus
în mişcare

*

Știi
iarna
coapsele
miros a
lapte
și a vanilie
și
geamurile au gust
de gheață
încă mai
poți zări urmele
buzelor mele
pe nori
așa că
nu te grăbi
iarna
se moare încet
ne luăm la întrecere
cine așteaptă
mai mult
cine are răbdare
curaj
să strige în Piață
dragostea
nu-i un trailer

te uiți la ea
trei minute
și ști
ce degete
îți vor mîngîia părul
hai
iarna toate-s
departe
și poate că d-aia
toate sunt vii
sau ne place nouă
să credem așa
ca să putem
aștepta
calzi
celelalte anotimpuri

*

Eram copil, mă învățai s-adun
amintiri mov în oale cu magiun
și să presez în vechiul insectar
durerile pudrate fin cu var
era târziu, de-atâtea așteptări
furnicile mărșăluiau pe scări
pîndîndu-ți pasul, buza, coapsa, sîinii,
aburul greu căzut în urma mîinii
în timp ce într-un colț, melci dau cu banul
să vadă de se schimbă mîine anul.

*

Era o zi de poticneli mărunte
omizi de zahăr se-mbiau să-nfrunte
convoaie de-amintiri și domnișoare
pornite de cu seara la plimbare
și-era zi de umbră și de iarnă
zăpezile uitau să se mai cearnă
pe burgul gol și răvășit de fluturi
în care învățai să nu te bucuri
decît de Noul An ce îți așterne
globuri de abur prinse-n păr și-n gene.

*

Ce să-ți dau să te îmbun?
Inimi unse cu magiun,
mandarine stoarse lin
sub subsori de Serafim,
nuci de zahăr ars, șerbet
de vanilii și oțet,
ori vei vrea poate vei vrea
șeaua din spinarea mea
ca să poți porni-porni
printre stoluri de copii
ce primesc sub brad, cadou,
prima zi din Anul Nou.

*

Balaunii coc fragi în minarete
ca fumul lor liliachiu s-atragă
stoluri de fluturi, roiuri de subrete,
greieri ovali, melci vânzători de bragă,
pe toți îi prinde astfel sfînta noapte
tot mestecînd minciuni și flori de ghindă
în timp ce iar prin trupuri Muma Moarte
cu sorcove și saltimbanci colindă.

*

Uite Alria, vezi, ninge... ninge...
Timpul presară domol peste tot ce atinge
Fărîme de vată-nghețată, firmituri de
lumină
plutind peste sîni, peste coapse, peste ziua
ce are să vină

Tu descîntece-nalți Alria, descîntece spui
pentru ceasul
Cînd grămezi de lumină și vată s-or așterne
pe pasul
pornit să-ți aducă în suflet degetare cu
vin, mandarine...
Tu descîntece cînți Alria ca s-ajungă cu
bine.

Iar cînd noaptea-o să cadă copile, cînd
noaptea-o să cadă
Ca un fum aromat, ca un vis, ca o neagră
zăpadă
Și-om dansa amețiți și haotic printre tot
ce se stinge
O să-ți șuiier pepit: Uite Alria, vezi, uite...
ninge...

*

Avea un fel special
de a privi
lumea
pentru ea
„departe” era
doar un cuvânt obscen
iar Bucureștiul
un oraș de provincie
îmi spune mereu
știi fab
o să mă uiți
nici nu o să știi
vreodată
că am existat
cum ți-ai uitat
și pînzele
și șevaletul
și tot ce ține
de culorile din tine
o să rămîn doar așa
ca părerea unui vînt
în care un copil
cînta

Avea un fel special
de a privi
lumea
Știa
să-și poarte
amintirile
cum poartă unii
bătrâni
ridurile

*

Și tot scriu, și scriu, și scriu...
parcă numai așa-s viu
pîn' ce zorii au să vie
cos cuvinte pe hîrtie
pentru cine, pentru ce,
îmi fac țandări nopțile
și tot mestec, Doamne, mestec
straniu-violet amestec
și de boală, și de noapte,
și de tot ce ne desparte
n-am habar și nici nu-mi pasă
pîn' ce moartea mătăsoasă
va suna iar din sicriu
Doamne scriu, și scriu, și scriu...

*

Știu că toate-s departe, nu mă aștept
să mai fiu fericit, să nu sufăr,
mai ști cum șopteai: Spune drept
nu-i așa că moartea are formă de nufăr?
Nu știam, sau uitasem... poate nici nu-mi
păsa
câtă vreme puteam să-mblînzesc aurora
însă-n mine, încet, un nufăr apăsa
trupul, sufletul, buza, lacrima, visul, ora...
Și-n curînd iarăși noaptea îmi va bate în
piept
ca-ntr-un sipet de abur, ca-ntr-un cufăr...
Știu că toate-s departe, nu mă aștept
să mai fiu fericit, să nu sufăr...

*

Dacă spui că mă iubești
toarnă ceai în două cești
și deasupra lor presară
nori ușori de portocală
fiindcă uite, noaptea vine,
și-o să vrei să-ți povestesc
iar poveștile, știi bine,
doar în căni cu ceai mai cresc
și în anotimpul ăsta
de mere și scorțișoară
o poveste e un melc
ce duios prin suflet ară.

*

Vaporul ne va duce pe insulă
apoi
vom scoate de la piept calendarul
vom ajunge pe insulă Joi
și-n fiecare Joi pe insula aia se moare
dar noi nu vom avea habar de asta
vom porni la plimbare
și, în lipsă de firmituri,
vom lăsa în urmă praf de pușcă.
Tu o să fii limpede și tăcută,
eu voi fi o brută
ce are-mpântată în suflet
o singură idee
(să apere de moarte
cea mai
tăcută și limpede femeie)
vom defrișa artificii, bannere, neagră
beteală
- un timp le vei număra
apoi nu-ți vor mai ieși la socoteală
și te vei mulțumi doar din calea lor
să te ferești -
eu voi mesteca frunze de mentă,
voi compune sonete, voi împușca pești
cu care ne vom hrăni

pîn' ce vom ajunge-n primul sat
acolo va fi mov și pustiu tot
doar un bilet lăsat
așa, ușor rulat,
cornet înfipt într-o pară,
în care o mîină străină a șoptit:
„Nu vă temeți, s-au dus toți să moară!
Simțiți-vă ca acasă.
Este schinduc în sticlă
aveți pîine pe masă!”
Însă tu vei fi obosită,
o să vrei să te culci,
n-o să-ți ardă de pîine
iar eu îmi voi încărca flinta
să nu ne prindă vii
ziua de mîine!

*

O să iau un fir de Iris și-apoi
o să-l pun așa, pieziș, între noi
cu un capăt în inima mea înfipt
și celălalt ușor, șerpuit,
oprit în sufletul tău ca-ntr-o glastră.
Apoi, pe ulița asta albastră,
pe spada asta florală,
vom da de-a dura, leneș,
o îmbujorată portocală -
însă nu oricînd, ci doar cînd se cade
(doar iarna, la 9 și la 7 jumate).
Cînd va ajunge lîngă glezna ta o vei mirosi
o să-mi șoptești: Așa miros copiii, știi?
Și eu voi șuiera: Da Alria, ai dreptate,
așa miros copiii, a lapte și a mere coapte
(iar uneori - iarna și cînd sunt triști - din
greșeală,
miros a zăpadă și a portocală).
Tu vei rîde, poate nici nu mă vei mai auzi,
gîndindu-te la catifelatăii, aromații copii
ce perindă sufletul tău încă și încă.
Apoi, fiind deja seară, îmi vei lua mîna
stîngă
Și, fără un cuvînt și deci fără frică,
vei ieși pe uliți cu pas mov de pisică

și-mi vei spune încet: hai fab, nu te teme,
încă mai putem schimba ceva,
încă mai e vreme
să culegem melisă, să dantelăm mere
coapte...
hai fab, hai, dă-mi mîna... vezi
încă e noapte
iar drumul e lung deci și viața e lungă...
Vei ridica apoi mîna stîngă
și, într-un soi Alrinesc de noapte-bună,
vei cocoța portocala în nouri pe post de
lună.

*

Era un soi de lumină albastră
presărată ușor pe flori, pe fereastră,
pe foile de scris, pe farfuriuța
cu șerbet de lămâie...
O lumină albastră ce cobora spre călcîie
ca apoi să urce de-a dura pe perete.
Dincolo, în camera de-alături,
erau două fete -
le văzusem de cu seară,
cînd am intrat în casă.
Una era înaltă și ținea între palme
o broască țestoasă,
iar cealaltă, tăcută și mov,
tot căuta o cheie.
Stăteau chiar în prag
și auzeam crîmpeie
de cîntece triste
abia îngîinate.
Fata care cînta își dăduse părul pe spate
și părea că visează
sau poate chiar visa.
Undeva, în spatele nostru, cineva
stinsese lumina,
de-acum
nu mai vedeam nimic,

auzeam doar glasul ei, plutind ca un fum
și zgomotul cheii cînd ușa deschide.
Mă gîndeam zîmbind că-i vreme de colinde
și uite, nu e nimeni, colinde să clădească
și-am intrat apoi în camera mea
bătrînească.

Mirosea a șerbet de lămîie și a dor.
Auzeam din camera de-alături chicotitul
fetelor

iar eu eram singur și trist și-artăgos
molipsit de burgul cenușiu, cangrenos.

Și-am deschis atunci fereastra,
lumina albastră să intre,
m-am mințit că iarna asta
doar luminile vor să colinde.

Le-am lăsat să-și facă de cap,
tăcută sarabandă.

Iar, cînd au isprăvit,
le-am oferit trupul meu
drept ofrandă.

*

Nu te-ntrista iubito, dacă vrei
o să îți cumpăr greieri de o mie de lei.

De greierii-or să tacă, nu te întrista
o să îți cumpăr rochie de catifea.

De rochia mult prea lungă pentru tine va fi
o să-ți cumpăr acvariu și trei pești aurii.

De peștii trei dorințe nu îți vor dărui
o să îți dau tiară și opt bijuterii

Și-așa gătită prin burg să hoinărești
Ca cea mai tristă fată din calești.

*

Unii îmi spun poet. Nu știu ce-nseamnă
probabil e un soi de frac, o haină
pe care-o porți așa, de sărbători
să poți apoi prin burg să te cobori
și să apari așa cum se cuvine.
Acum nu știu de haina asta-mi vine
sau trebuie s-o schimb pînă la toamnă
Unii îmi spun poet. Nu știu ce-nseamnă...

*

N-am mai vorbit de mult, ai dreptate...
poate se va găsi totuși cineva
să trimită rîndurile-astea pîn' la tine
cu toate tăcerile din partea stîngă a mea.
Tu vei vedea că-s într-o limbă străină,
te vei mira (cin' să-ți trimită ție vești),
o să-ți spui că, probabil, în alte țări așa-s
cărțile,
o să crezi că citești fabule ori povești
despre un bătrîn de la capătul lumii
care scrie rînduri mii și mii.
O să-ți șoptești ce frumoase desene!
(o să-ți placă cele în care apar copii).
Uneori o să-nțelegi cuvîntul leagăn
și cuvîntul obraz o să-nțelegi
și pîn' la urmă o să-ți placă rîndurile astea
ciudate
și pîn' la urmă o să vrei să le legi
de partea colorată din tine
de partea încă vie a ta să le prinzi
și să pornești hai-hui cu ele prin lume
cu leagăne și copii să colinzi.
Însă-acum toate astea-s departe
cînd se vor întîmpla nici nu vom ști

rămîn numai rînduri, scrisori... poate o
carte...
povești despre bătrîni și copii.

*

Alria uneori mov și cald îmi șoptește:
Hai fab, ai curaj, pune șeaua pe-un pește,
toarnă ceaiul în cupe și ridică pocalul.
Vom sorbi ceai de iriși tot pîndind timpul,
valul
care ceru-nfioară... pune șeaua pe-un
pește...
în curînd vine ora cînd iar noaptea
domnește
dar atunci vom fi sus, biciuind cai solzoși
printre valuri de abur, prin mesteceni
noroși.
Hai, curaj, nu te teme, să-ți arăt că un
zbor
nu-i decît o plutire a cuvîntului dor.
Iar atunci cînd ți-e dor e de-ajuns să
clipești
să-ți răsără în suflet bile moi și povești
despre pești zburători ce prin ceruri
înoată
biciuți cu-amintiri de o tînără fată.
Și-i de-ajuns să-ți surîdă, și-i de-ajuns să
te cheme...
Haide fab, pune șeaua... încă-i timp... nu te
teme!

*

Dacă toți părinții-ar ști
să-i învețe pe copii
să fie scortîșoroși
poate-am fi mai norocoși.
Poate-am umple mari clasoare
cu-amintiri și cu candoare,
laptele ni s-ar părea
o topită catifea,
seara, pe la cinci sau șase,
iarăși ne-am piti prin case
cu camere mov și-adînci
unde nu-i permis să plîngi.
Am preface în culori
note de la profesori
iar carnetele ne-ar fi
tablouri prin galerii.
Și-am ieși la ceai de crini
cu toți greierii vecini...
De-asta spun, oh, de am ști
să lăsăm copiii vii
poate totuși s-ar schimba
ceața din inima ta
și-ai vedea că nu e greu
să-i dai flori lui Dumnezeu.

*

Eram greier fruntaș, aveam și tresă,
așa c-atunci cînd am aflat de bal
în fața dumneavoastră, Principesă,
am zis să mă dau grande și oval.

Era un timp de ceai și scrorțișoară
Drumul pîn' la castel mă îmbia
Știam că dulci ispite or s-apară
să-mi ronțăie, de plec, corabia.

Dar mi-am luat strune moi și mandarine,
tutun, și cărți, și-arome de cafea,
și, la babord, am prins trei balerine
pe care soarta crudă le jertfea

să-mi duc eu, greier mov, drumul la capăt,
în perne moi, de fum, să mi-oblojiți
cîntecul trist și sufletul meu șleampăt
lin legănat de sîni și biscuiți.

*

Mai ști? Eram tineri și mov... inventasei un
joc,
„Cîntece de oprit ploaia și sufletu-n loc".
Aveam nevoie de-o scenă, parcul putea
primi
și suflete tembele și trupuri de copii.
Se înserase. Ne topisem în parc și-n
povești
eu, haotic și trist, murmuram rugăciuni ca
să crești
tu, fumînd scortîșoară și moi frunze de
soc,
scrijeleai băncile cu versete din acest
straniu joc.
Cum spunea, eram tineri pe-atunci, nici
măcar n-aveam nume
ne strigam pe culori, pe-amintiri și pe
faptele bune.
Parcul tot răsuna, incantații de ploaie și
moarte
ce pluteau peste lac, peste nori, peste
îngeri și noapte.
Și te luasem de mîină, și flanam printre nori
de cafea.

Ploaia toată stătuse și stătuse și inima
mea.

*

Încă e bine, încă e bine...
Cît timp mai am felinare în mine
și cît timp lumina lor te-ncălzește,
încă visează, încă iubește.
Mîine-i departe, toate sunt duse...
Amintiri, șoapte, în trup apuse
dar încă-i bine, nu te mai teme,
moartea de îngerii nu are vreme.
Deci stai, te roagă, poate cîndva
vei primi buze, și flori, și cafea
căci încă-i bine, încă e bine
cît timp mai am felinare în mine...

*

Tinere domn, trăsura v-așteaptă, ploaia-i
pornită și ea

iată coroana, iată și sceptrul, hlamida de
catifea...

Poarta-i deschisă, noaptea se-așterne,
străzile urlă de dor

Tinere domn, răvășiți lumea cu pasul pepit
și ușor.

Doamne de crini și de vanilii șoapte

presară-n urechi

greieri scortșoși cântă balade-n orașul cel
aspru și vechi

iar un copil cu portocale scrie cu coajă de
nuci

ziduri întregi pline cu fluturi, cu amintiri și
năluci

Hai deci la drum, noaptea se-așterne, inima
urlă de dor

Poarta-i deschisă, răvășiți lumea cu pasul
pepit și ușor

Iar la final, ca într-un abur, ca într-un
altfel de somn

Vă vor trezi fulgi mov de zăpadă, prea
triste, prea tinere domn.

*

Poate mîine e mult prea departe
știi
întotdeauna poveștile caută copii
în care să-nflorească
în care
există măcar o fărîmă de umbră,
de paloare
în ciobul ăsta de tristețe apoi
poveștile se-adună-n fiiece joi
și cresc pe insula asta de tăcere,
mari și colorate vanilii.
E-o plăcere
să stai să le privești cum izbucnesc
Apoi, după ce toți Feșii-Frumoși cresc,
evadează și-ți umplu încet secundele, ora,
luna
catifelează pleoapa, inima, mîna...
și te trezești, în timp ce te mărești,
copil locuit de-aromate povești
D-asta spun, mîine-i departe, mult prea
departe...
Știi...
Întotdeauna poveștile caută copii.

*

Mi-e sufletul ca un mosor de ață
din care-o mîță tristă desfășoară
păduri de șoapte, blînda dimineață,
șebret de fluturi, zile mov de vară
în care tu, mustind de gelozie
cădelnițezi tot burgul cu poeme
și-aștepți iar să cădem în erezie
cu sîni și coapse-s sos de crizanteme.

*

Vin popi obezi trecutu-mi să-mi tămîie,
i-aud cum bat în tîmplă ca-ntr-o poartă
pîn' iese sufletu-mi, caldă femeie,
să ospăteze nemiloasa hoardă:
Poftiți, intrați, luați loc, ceaiul e gata
și gata este patul, cald cearceaful,
străluce-n crucea palidă agata
iar jos, sub geam, tiptil, întreg taraful
pîndește ca prohodul să se-ncheie
și îngerii de aripi să-i descheie.

*

Locuiai vis-a-vis de spital
Îmi tot povesteai cum va trece trenul
regal:
O să mă urc în el fab și-apoi
o să uit de toate, de mine, de noi...
voi privi pe fereastră
fragmente de lumi și de nori
o să-mi amintesc uneori de tine
cum m-alinți
cum respiri
cum cobori
și o să surîd mov, așa... ca-ntr-un vis...
o să plec cu trenul regal, ți-am promis,
ți-am promis...
locuiai vis-a-vis de spital...
încercam să te fac să-nțelegi
că trenurile nu au niciodată vreme de regi,
că gările sunt departe și mici
și că nu poți planta nici o haltă aici.
tu tăceai,
desenai pe mîner fluturi... flori...
seara-ncet creiona
pe ferestre
fragmente de lumi și de nori.

*

O să facem culori
din petale de flori
și vom colora cu ele
tot ce ploaia vrea să spele
noaptea grea
coapsa ta
inima-mi de catifea

*

Azi poetul are trac
Iată-l îmbrăcat în frac
și pornit în zori s-adune
din pădurea de căpșune
ghiocei
pentru gândurile ei
răvășite,
sfere-albastre
răstrunate printre glastre
plictisite,
melci tango
cu batiste indigo
visînd aromate seve
sub rochițe de eleve.

*

Acum trei luni un melc artist
trecu pe lângă-un înger trist
și spuse îngerul: ce-ți pasă
întotdeauna tu ai casă
de ești oleacă obosit
te pui în pat și-ai adormit
pe când eu, Serafim cum sunt,
n-am nici o casă pe pământ
și tot flanez așa, hai-hui
din casa ta în casa lui.
Iar melcul, coarnea holbând,
și mestecând mentă în gând
spuse șoptit: uite, de vrei,
poți lin de coarne să mă iei
și poți să locuiești cu mine.
Am ceai și am și trei rubine,
le iei ca hapuri dimineață,
tristețea s-o transformi în ceață.

Iar de trei luni un melc artist
Face să rîdă-un înger trist.

*

A fost odat' un urs ursuz
ce nu putea să-ndure
culoarea blîndului havuz
și fragii din pădure

așa că, locuit de-un gînd,
și cu tristețe-n blană
porni la drum prin aspru' vînt
spre marea diafană

îi povestise lui cîndva
melcul cel chior de coarne
că doar apa va mai putea
tristețea să-i răstoarne

și-acum, fiind atît de trist
că și-amintirea-l doare,
lăsă havuzul și, turist
ursuz plecă spre mare.

Cît a umblat nu pot să spun
sunt ani ori poate veacuri
dar, colindînd așa pe drum,
zări în soare steaguri

multicolore, fel de fel,
întinse cât e zarea.
Iar, lâng-un domn-meduză chel,
păru că vede marea.

Văzîndu-se înconjurat
de-un orizont de ape
val după val a explorat
de lacrimi ca să scape.

.....

L-au regăsit pe mal, difuz,
nisip și blană aiurea.
A fost odat' un urs ursuz
ce-a părăsit pădurea...

*

Îngerii mei nu cîntă, Doamne,
le este frig și le e foame,
au obosit de cînd așteaptă
să le dau sufletu-mi să-l toarcă
și să îl facă cergă moale
plutind pe sîni ori pe picioare.
Și nu vor ca să bagi de seamă
că pe pămînt nu te mai cheamă
decît mici candelă de ceară
aprinse-n rugile de seară.

*

Motanul tău bezmetic mi-a șoptit:
Aseară eram trist cînd ai sosit
și-am vrut să-ți torc un cîntec, dar n-aveai
nici chef de mine și nici chef de ceai.

Și am tăcut, și-am început să rod
bucăți de vată risipite-n pod,
și ore-ntregi pepit mă amăgeam
că ronțai nori din pînze de Cezanne.

Se strecurau doar șoapte violet,
unghii de zahăr, flăcări din parchet,
și-mi tămîiam lin sufletu-mi umbrit
visînd la tine pîn-am adormit.

Cînd m-am trezit, în zori, încă dormeai
ascuns în sîni și-n coapse ca în Rai
și-am vrut să-ți torc un vis dar n-avea rost
să tulbur iar motanul care-am fost.

*

Hai să cumpărăm oțet
să ne tamponăm la tîmple,
puf, puf...
să vedem ce-o să se-ntîmple:
Vor veni iar melci scortoși
în fracuri de mandarine
cloș cloș
- din pădurea de afine -
să-ți sărute trupul trist
și apoi duios să-și lase
țoc țoc
pe sîni dungi de-argint băloase
de care o să te despoi
cu o lene infinită
cînd vin îngerii convoi
oi oi
noaptea
să te compromită.

*

Fă-mă, Doamne, tatuaj
și, la ceasuri de tangaj,
scrijelește și mă coase
pe sîni fragezi și pe coapse
ce tresar
în cearceafuri de mărar
cînd aga fabian Stingherul
vrea să-ți guste giuvaierul
din ureche
roș
ca a inimei pereche.

*

Eu o să scriu poeme, tu n-o să le citești
o să ne prindă teama în fragezii ei clești
și noaptea o să cadă, și o să tot vorbim
de melci topind iluzii în cupe mari cu vin

și de lăcuste zvelte ce nu se ostenesc
să-și dezvelească trupul nici când se-
ndrăgostesc

tu vei zîmbi complice, vei socoti în gînd
de cîte anotimpuri mor Îngeri pe pămînt

iar eu, Conte de Iris, în catifele moi,
voi derula iar ziua pe repede-napoi
și teama ne va prinde în fragezii ei clești
și o să scriu poeme, și n-o să le citești...

*

Mi-a spus un greier ieri, cînd coboram:
Degeaba-ți pui perdele moi în geam
și porți la gleznă fraged evantai
în viață nu trăiești numai cu ceai

tu n-ai văzut c-amar te ostenești
să umpli burgul ăsta cu povești
cînd, de la îngerii pîn' la cerșetori,
nu știi decît de aur și comori?

Prizează rooibos, scrie poezii,
nu schimbi nimic, diseară iar copii
vor țipa la babaci că le e foame
prin semeseuri și emoticoane

așa că las-o baltă dragul meu
și-nalță rugă către Dumnezeu
să poți ceața din suflet să o tai...
În viață nu trăiești numai cu ceai.

*

O să vorbim cîndva despre tot ce trebuia
să ni se întîmple
despre gări și despre celelalte obiecte
pierdute
dar nu acum, nu acum, nu acum...
este prea multă silă și ură și fum
și în cîteva ore moartea se va așterne
peste trupurile noastre, peste umeri și
gene,
ca pe o amintire sau ca pe o haină o vom
purta,
ne vom plimba cu ea pe străzi întunecoase,
ne vom așeza undeva
într-un parc ori poate așa, pe un gard, la
întîmplare,
privind cu ochii larg deschiși la bucata de
soare
ce se căznește să se arate în anotimpul
ăsta înghețat.
vom zîmbi trist apoi ne vom șterge ochiul
înlăcrimat
și vom pune haina asta ciudată ușor pe
spătar
să fie așa, un soi de graniță, de hotar,

între partea vie din noi și partea mult prea tăcută.

o să te gîndești la toate numele uitate și la rochia de mătase cusută

în pridvor de bunica. și la nuci o să te gîndești.

la cum mirosea lavanda și cum îți citeau ai tăi povești

ca să te faci să visezi și să cînti și să zbori.

îmi vei șopti stacojiu spune fab, cîte flori ne știi numele și cîte pot oare

să rămîină deschise atunci cînd le doare?

eu o să tac și-atunci ca și-acum

o să privesc la hîrțiile dansînd în drum

și o să-ți pictez iarăși fluturi ciudați pe tîmple

îți promit, o să vorbim cîndva despre tot ce trebuia să ni se împlîne...

*

Geaba guler de dantelă, geaba fracul
iată, moartea zîmbitoare-ntinde arcu
și săgeata-i pregătită și prin soare
cercetează trupu-mi palid de răcoare
Geaba deci dovleci și fluturi, geaba cîntec
simt buchete de săgeți înfipite-n pîntec
și le ud, și le-ngrijesc, le pun în glastră
să miroasă a sînge fraged în fereastră
iar în zori voi adormi visînd pepit
și-o să crezi că sunt doar trist nu c-am
murit
și-or ieși încet-încet la porți vecini
să admire crinii morții prin grădini.

*

Vei duce cu tine departe-departe
orașul mov de pescăruși și ape,
unicul tău bagaj prin anii ce curg
sipet cu scoici și arome plimbat peste
burg.

Uneori o să obosești, o să te oprești
să hrănești pescărușii cu aurii pești,
și o să lași marea valurile să-și întindă
peste covoare și mese pînă sus, la oglindă.
În tot acest timp, mestecînd psalmi în
gînd,

vei chema toți piticii și îi vei pune la rînd,
ordonați după dureri și-amintiri și povești.
Seara vei înhăma melcii la cele opt calești
ca totul să fie gata pînă în zori.

Vei îmbrăca rochia de dantelă și kiwi și,
înainte să cobori,

vei șuiera încet pescărușii, valurile...
pînă se vor topi amintirile, pîn' se vor
zvînta malurile

și, fluturînd batista în orizontul trist,
șopti-vei bleg și candel

uite, vezi fab, exist

și port o cochilie de pescăruși și ape
d-aia nu are cum tăcerea să sape

În trupul meu inserții
d-aia nu are cum
durerea să mă facă să nu pornesc la drum.

Și-apoi, fragil și tandru, ca o pisică-n
noapte
îți vei mîna orașul de pescăruși și ape...

*

Ieri mi-am adus aminte de drumul acela
spre munte
și m-am gândit să-ți scriu...
e un alt fel de călătorie cu trenul deși, vezi
tu, știu
că totu-i departe, parcuri și munți și gări,
și trec amintiri peste noi, peste zări.
Dar m-am gândit să-ți scriu,
m-am gândit că poate-mi face bine
să depăn culori și arome cu tine.
Să locuim leneși în vanilate povești,
eu să ronțai biscuiți cu ghimbir,
tu, din partea ta de lume, să zîmbești
și să ne întîlnim apoi într-o nuanță comună.
Să-ți aranjez fularul,
tu să mă iei de mîină,
și-așa - suflet cu două trupuri -
să străbatem burgul rostogolind boabe de
struguri
pentru păsările trecutului și pentru
bătrînul ce cînta la vioară.
Undeva, în centru, la fel ca prima oară,
ne vom opri să ascuți cîntecul indienilor,
mă vei strînge de mîină apoi, privind în ochii
lor,

le vei șopti: Cîndva și eu am vînat bizoni și
pești
(știu despre faptele mele de arme pînă și
Oștile Îngerești)...
Apoi va veni noaptea,
te voi lăsa să te culci,
mîine trebuie să fii pregătit alte drumuri
de munte să urci.
În rest, ce să-ți spun...
aici încă zburdă-n zăpadă copii
iar leagănele tale încă se-nvîrt
și tu știi.

*

Mi-e sufletul de catifea albastră
cînd treci cădelnițînd pe strada noastră
de îngerii roșesc și fac blînd opturi
tot așteptînd suav să li te-alături

și-ncremenesc în birturi infantile
privind cum trec convoaie de copile
cu sfîni sfioși ca cea mai dulce boală
mărșăluind în drumul lor spre școală

iar seara mestec pătrunjel flambat
și sorb votci duble fără de rușine
visînd cum te rostogolești în pat
strivind în moi cearceafuri blegi albine.

*

Dacă nu mai simți nimic
papă doar supă la plic
și-ncrustează-n ziduri vechi
elefanți fără urechi

seara bea din degetar
bulion din fin mărar
și strivește
între dește
sfere reci din ochi de pește

dacă însă simți ceva
spune da
și hai să pictăm tot burgul,
cum ar face Demiurgul,
cu zăpadă,
pînă noaptea o să cadă.

*

Hai să vezi cum se trăiește
cu mănuși fără de dește
și fular
cu I-pod
fluturînd mov peste pod
peste case
peste sufletele noastre.
O să-ți placă
să sorbi apă,
strînsă-n cupe mari de crin,
pînă vin
iar convoaie de omizi,
melci timizi
și bucătărese grase,
în după-amiezi geroase,
să-ți aprindă-n suflet
foc
sau, mă rog,
vîlvătaie,
ce tînjește după ploaie
pînă decupează cerul
fab pompierul.

*

Iepuri de zahăr ars, kiwi, baloane,
șampanie cu bule ce fac poc,
ușieri în uniforme, blînzi cucoane
sorbînd încet moi zaruri cu noroc

prepelicari de porțelan, trei nuferi
umpluți pîn' la durere cu magiun,
pitici multicolori ce revin teferi
din marea debandadă din ajun...

și-o primăvară tristă ce-și așterne
arome peste noi din zi în zi...
și tu, ce-apari plutind din vreme-n vreme...
și-o lume moartă dacă n-aș trăi...

*

Vapoare, vapoare, vapoare,
mereu un bilet de plecare,
batiste ce flutură-n zare,
vapoare, vapoare, vapoare...

pisici cu-asfințitul în gheare,
pescari triști în birturi bizare,
arome de sare și soare,
vapoare, vapoare, vapoare...

O lume de-alint și de mare...

*

Aș putea pe brațele mele osoase să te port
spre casele cu numere impare risipite în
port
odată ajunși, ne-am așeza pe bordură și-am
ronțăi gutui,
nu am spune de călătoria noastră nimănu,
nimănu...
din cînd în cînd am privi cum trec stoluri-
stoluri
muncitori ce cară parchet
și găleți cu vopsele pentru străvechiul
minaret
sau tîrgoveți cu coșuri de rafie pline cu
brînză și ouă
pînă s-ar înnopta și-ai șopti uite fab, uite...
plouă...
însă eu nici nu te-aș băga în seamă, nici nu
te-aș auzi
m-aș gîndi la cum se jucau dimineața pe
uliță cîrdul de copii
și cum șoptea fetița-n albastru, sub arbori
de soare grei,
ascundeți-vă că sunt gata, un-doi-trei, un-
doi-trei

și vara va fi atât de aproape, și arbori
bătrâni așteaptă
căldura trupului tău o nouă numărătoare
să-nceapă
printre cotoare de gutui și suflete de
hîrtie velină
un-doi-trei, un-doi-trei pentru noaptea ce
are să vină...

*

Mai știi serile de vară
cînd pepit sorbeam
laptele cu scortîșoară
cățărăți pe geam

și priveam la demoazele
ce flatau prin burg
ronțărind la acadele
pînă în amurg

iar copii cu zmee strănii
defilau pe drum
dînd de-a dura prin văzduhuri
sfere de săpun

cred că le-ai uitat pe toate
și este păcat
fiindcă viața-i griș cu lapte
gata de păpat

*

Dacă-aș avea, dacă-aș avea, dacă-aș avea
câni cu zăpadă, fluturi pe umeri, nori de
cafea

poate aș ști, poate aș ști, poate aș ști
să am răbdare, să te visez, să fim iar copii
dar uite-n jur, nici nu exist, nici nu exist
d-aia sunt singur, d-aia sunt mov, d-aia
sunt trist,

și d-aia viața e doar un drum, e doar un
drum

pe care flanează lin sufletul meu, balon de
săpun.

*

Știu că există un fel de pod între mine și
tine
Nu am vorbit de el nimănui, știm doar noi
și-asta-i bine
iar în drumul meu spre trecătoarea asta
secretă
voi cumpăra cărți și baloane și șapte cutii
cu cretă
pentru că drumul e lung și vezi, știi prea
bine,
trebuie să înlocuiesc cu culori tăcerile
dintre mine și tine
voi cumpăra deci cărți și, seară de seară îți
voi povesti
viața secretă a avioanelor și a trenurilor
infinite pentru copii
pentru că tu, din colțul tău de lume, n-ai
habar
dar și trenurile mănâncă dimineața cereale
cu lapte
înainte de a fugi prin păduri de mărar
iar avioanele, crede-mă, nu știu cum să-ți
spun...
imediat ce ies de la grădiniță se-ntrec cu
bile mov de săpun

cu baloane de mii de ori mai aromate decât
bila asta de catifea
ce-o ridic ca pe-un Zmeu pînă ajunge în
țara ta
și uite, vezi tu dragule, tot amintindu-mi
de nori,
o să ajung imediat lîngă pod și-o să-ți fac
semn să cobori
iar tu, cînd vei zări balonul ăsta de catifea
dansînd peste frunze de arțari,
o să știi că a venit în sfîrșit vremea plutind
să apari
pentru că, la celălalt capăt al podului întins
peste oceane și vis
o ușă desenată cu șapte cutii de cretă un
bătrîn ți-a deschis

*

Orașul miroase a cerbi și a ploaie
în vechi sanatorii bătrânii înmoaie
triste bile de pluș în căni mov cu lapte
și-afară e noapte, și-afară sunt șoapte...

pe care doar inima mea creponată
prin burgul apus către tine le poartă
mănunchi, mari buchete de abur și dor,
și-afară e noapte, și-afară-i amor...

Așa că nu plînge și zău, nu te teme,
de-amor și de șoapte încă mai e vreme,
răsfiră prin aer degete-evantaie.
E noapte... Miroase a cerbi și a ploaie...

*

Sufletu-i o șopîrlă pufoasă
ivită din valuri de rouă, urcînd lin pe casă,
dînd binețe fluturilor, oblojind mov omizi,
sufletu-i o șopîrlă pufoasă ce știe ce-
nseamnă să ucizi
ziua prin cuvinte spuse așa, la-ntîmplare,
o șopîrlă fosforescentă ce știe cît doare
un zîmbet de fată de nimeni văzut,
cît doare să spui asta e... nu-i nimic... a
trecut...
și d-aia fluturii o respectă, omizile i se-
nclină,
pînă-n clipa în care Serafimi blegi or să
vină
să incendieze roua și zidul și burgul întreg.
Sufletu-i doar o șopîrlă ce Îngerii-n zori o
culeg.

*

Fanții și duduicile
noptile
vin agale pe la porți
ca să scoți
vise maldăr pe balcon,
gramofon
cu plăci fragede din lapte,
sîni cu șoapte
suspînînd
după palidul amurg
pînă curg
iar pe ulițe înguste
printre fuste
pantaloni și coapse mov
cu arome de alcov
amintiri
iriși, melci și năluciri
strînse-n pepit celofan
pentrul pajul tău fabian

*

Nu credeam că doare-atît
să-ți prinzi zilele de gît
și să zbori cu ele, frate,
prin uliți descreierate.

Nu aveam habar că doare
să ai aripi la picioare
și să le înmoi cînd plouă
prin grădini pline de rouă.

Și e seară... ce folos...
Zile sus și aripi jos.

*

Primăvara e o rană cu flori
simți miresele ei pînă-n sînge
și-atunci trupul ușor ți se frînge
și visezi doar să zbori sau să mori.

*

Mai știi aseară?
Defilau sub un cer acaju
părțile-ntregi ale inimei mele
și tu

prin burgul trist
ploaia-ncet se pornea
modul fabian de-a intra
mov în camera ta

și de-a lăsa ca-ntr-un joc,
să plutească-ntre noi
sfere de fum, căni cu ceai vanilat,
fluturi moi...

Căci mâine-i departe, departe, departe,
departe,
iar nici o durere din lume la doi nu se-
mparte
și vin iarăși zorii flanând sub un cer acaju
și tot ce rămîne este inima mea răvășită...

și tu.

*

Îmi plimbam palmele pe trupul tău ca pe-o hartă...

Îmi șopteai, uite fab, munții aceștia mov poartă
atâtea amintiri și culori și dureri,
în văile trupului meu cresc iriși și tăceri,
dar, chiar și-atunci când totul în lumea mea
doare,
încerc să miros a vînt și a frunze cu rouă
și-a soare...

Și încercam să mi te imaginez așa, în micul
tău burg,
rostogolind mandarine pictate pe străzi
îmbibate de amurg,
purtîndu-ți ținuturile trupului tău ca o
trenă,
răvășind părul lung peste visul aciuat în
pernă...
Mă rog, încercam să-nțeleg tot ce anii tăi
poartă
și-mi plimbam palmele pe trupul tău.
Ca pe-o hartă.

*

În primăvara asta ca o carte
vreau să vă predic vesel din amvon
o idilă dintre un Crin de lapte
și-un melc bătrîn, peltic și monoton.

S-au întîlnit, ferindu-se de moarte,
în burgul plin de fluturi cu claxon.
Iar Crinul mesteca șerbet de șoapte,
iar melcul trist abia grăi: Pardon,

nu știți cumva cît este de departe
Irisul mov, Prea Parfumatul domn?
Am auzit că numai dînsul poate
durerile să le transforme-n somn

căci, de cînd v-am zărit cupa de abur
și am simțit aroma de vanil
nu am mai izbutit deloc să-mi satur
tristețile-mi din inima-n cadrul.

Iar Crinul, mestecînd șerbet de șoapte,
Se aplecă ușor și, surîzînd,
îi dantelă blînd melcului cu lapte
fiece geană și fiecă gînd.

Și-n primăvara asta ca o carte
mai poți încă zări prin vechiul burg
un melc pepit la braț cu-n Crin de lapte
grădinărind iubiri în dulce-amurg.

*

Ea nu iubea muritorii
ea
își împărțea viața în două anotimpuri
știa
că doar în somn poți să zbori
și-și pregătea mereu pentru asta
șosete dungate
multicolore
apoi defila așa
peste linii de cale ferată
prin parcuri
îngânând cîntece neștiute de nimeni
mestecînd leneș greieri candel
aprinzînd lumînări
pentru toate trenurile ce nu găseau
gara
ora
sufletul cuvenit.

Ea nu iubea muritorii
pentru că știa
că merită.

*

Ți-ai luat botine d-alea de cînșpe lei
perechea
să se holbeze melcii cînd defilezi prin burg
și greierii să-ți cînte pînă-i apucă strechea
de cîte Of și Vai-uri voios spre tine curg.

Ți-ai pus și rochie-albastră, cu iz de
scortîșoară,
cerceii de dantelă, brățara grea de lac,
și-aripi de libelulă ți-ai prins la subțioară
ca să mă dai pe spate și să îmi fii pe plac.

Dar eu, de nouă zile, știu doar absint și
moarte
parfumul vrajei tale se risipește-n van
și iarăși șuier Îngeri de mentă să mă
poarte
pe străzi cu case candel și pomi de
marțipan.

*

Sunt suflet vanilat cucoană, dacă știi
cu biscuiți și struguri să mă-mbii
îți binecuvîntez și sîni și coapse
și uite, mă deschei încet la capse,
sa iasă-n roiuri melci cu suflet mov
rostogolind iluzii prin alcov
și să îți cînte pîn' le vine strechea
omizilor pitite în urechea
ce desfătări și șoapte coz dorește
sunt greier franc cucoană, port pe dește
ghiuluri de zece pfunduri și-opt quintale
așa că las la glezna dumitale
și amintiri, și ceai, și scortîșoară
să poți flana așa întreaga vară
prin nori și fragezi trupuri de copii...
Sunt vanilat cucoană și tu știi...

*

Am trei Îngeri puși deoparte
pentru clipa
cînd îmi vei răscoli trupul
cu aripa
și am și trei libelule
ce presară
tacticos pe nori de lapte
scorțișoară
și-uite-așa, în zile triste
și obscene,
tot aștept să bați din buze
și din gene
și să decojești peltic-
triumfală
inima-mi
de zahăr ars
portocală.

*

În curînd vine seara peste parcul din
burgul tău mov
și, știi bine, orice parc ascunde o taină
și-orice taină te-ascunde pe tine.
Așa că ce nevoie-i de vînt, ce nevoie-i de
ploaie...
Tu vrei și ne de tren ce sufletul îți înmoaie
și îl toarnă încet în adînci căni cu lapte,
să îl sorb trist cu paiul, ronțăind crini și
șoapte,
mîngîind tacticos verzi motani de Carrara
ce-ți presară în zori, peste sîni, delicat,
scorțișoara.

Și-n curînd vine seara peste parcul din
burgul tău mov
și, știi bine,
orice parc ascunde o taină
și-orice taină te-ascunde
pe tine.

*

Flutura cea mov mi-a spus:

„Iacă sus:

sunt atîta de mîhnită

că Heruvii mă imită

încît nu mai pot să rabd.

Crini cu nard

pun capcane printre nori

pînă-n zori

și apoi mă pun la pîndă

pîn' colindă

fin cu zborul lor tot Raiul

de-o să-i prind

cînd l-o fi lumea mai dragă

(cînd sorb bragă)

și-o să-i pun în insectar

de cleștar

să se-nvețe astfel minte

fluturii să-i mai imite!"

*

Erai atît de frumoasă, pluteai
ca un gînd peste lumea de ceară,
și ce trist era sufletul meu
și ce cald se făcuse afară.

Melci pepit pînă-n zori se căzneau
sînii grei de dorinți să ți-i poarte,
sufletul violet desfrunzeau
de durere și silă și moarte.

Ne topeam în tăcere și-n ceai
și în crini cu arome de vară...
Erai atît de frumoasă, pluteai
ca un gînd peste lumea de ceară.

*

Ană a Înserării, mă mai știi?
Eram copil și melcii înhămam,
ronțăiam iriși mov în nopți pustii,
puneam la copt gutui albastre-n geam.

Din cînd în cînd, în zilele impare,
porneam înfrigurați să răvășim
parcuri ascunse-n care felinare
cu rouă candel încercam s-ochim

Și-n primăveri adînci și parfumate
sorbeam domol ceșcuțe cu cafea.
Și-au trecut anii, și le port pe toate...
Ană a Înserării și a mea.

*

Am suflet fin, de porțelan, ducă
și melci peltici, dresați să îmi aducă
în zori fierbinte ceai de portocale,
iar nopțile, cafele și curmale,
pe care să le ronțai infinit,
visînd la clipa cînd te-am întîlnit
și burgul vechi încet cutreierai.
Atît de luminoasă îmi păraai...
că trupul meu cel mohorît de vreme,
înălța rugi de toamnă să te cheme,
vanilie și vis, să mai rămîi,
flanînd prin zile fără căpătîi
pentru ca noi, vechi paji de Curte Veche,
să-ți prindem greieri candel la ureche.

*

Cîndva, cînd eram greier fantezist,
și eram colorat, și eram trist,
nici bani n-aveam, nici teamă nu aveam,
cu flori de zahăr Raiul parfumam
și dam de-a dura, prin gînd și prin tină,
dovleci de lapte, sfere de lumină
ce-ți irizau fin coapsele și sîinii.

Din tot ce-a fost mai e doar umbra mîinii
spre-a odihni diseară, la culcare,
inima ta de nori și scortîșoare.

*

Mai știi cînd îmi spuneai că Sfinții
nu locuiesc defel în Rai
ci stau ascunși în sîni și-n coapse
și, uneori, în căni cu ceai
precum acelea pentru care
pîn' la Stambul mă pui să zbor?
Mai știi cînd îmi spuneai că Sfinții
nu fac minuni ci fac amor
îmbrățișați de fin mătăsurii
pe care-apoi, în zori de zi,
le-aștern pe ale noastre trupuri
căci Sfinții sunt de fapt copii
- ce au rămas așa de veacuri,
fără vreo umbră de păcat -
iar seara-n vis, pepit creează,
icoane pentru sărutat?

*

Diseară melci extatici ne vor găti clătite,
vor umple miezul tainic cu bulion de fragi,
și-or te-atragă veseli în dulci și mov ispite,
cînd seara-n praf de abur începi să te
dezbraci.

Iar eu, voios și tandru, cu-a timpului
pipetă,
voi înțesa în plicuri fin praf de scortîșori
și-apoi le voi ascunde cu grijă în poșetă
ca să-ți miroasă trupul și să începi să zbori

de-or să se mire greieri și blînde-omizi de
vară
cum de-ți mai valsezi trupul prin serile de
mai,
și crini cu rouă-n cupe pioși or să îți ceară
să ne dizolvi feeric în căni adînci cu ceai.

*

Îmi port tristețea-n suflet precum îți
porți tu sîinii
(pulverizînd arome în dalbe dimineți)
atent precum un flutur pe marginea fîntîinii
își oglinde-n adîncuri culoarea unei vieți
în care zbor și taină este orice durere
și orice fericire se rumegă tăcut.
Îmi port tristețea-n suflet cu silă și
plăcere
și nopțile din tîmplă mi-s armă și mi-s scut.
Așa că, dragă doamnă, mă prinde și mă
poartă,
ți-s talismanul vecinic cu care te mîndrești
cînd ies vecinii stranii, holbați, din poartă-
n poartă
să vadă cum văzduhul cu fluturi răvășești.

*

Încep să fiu gelos pe melci și fluturi
- prea îi răsfeți și-n coarne blînd îi cați -
și prea se cuibăresc, din așternuturi,
în sînii tăi cînd sunt iar supărați.

Și sunt gelos pe-omida de Carrara,
cu creme roz de zahăr ars o-nveți.
Gelos îs și pe Îngeri, cînd vin seara
să îți presare-n coapse dulci peceți.

Pe cînd eu, trist lăcust de gris cu lapte,
Îți scriu sonete pînă-n zori de zi
Și-nalț spre Domnul rugăciuni necoapte.
Și mestec mentă. Și te-aștept să vii.

*

Recunoștea Îngerii după minuni,
după ora la care soseau în viața ei
și, mai ales, după dîra de abur
pe care o lăsau atunci cînd plecau
- după ce își terminau treburile.
Luni fusese gata să jure
că Îngerul pepit i-a fost alături.
Îi simțise aroma de kiwi
plutind prin cameră și
pe mînerul ușii.
Marți cei doi Îngeri
cu adevărat invizibili sunaseră
în zori, la telefon.
Ieri, ieri de pildă, venise iar
Îngerul acela îmbrăcat în clown,
ăla de da de-a dura cu minunile.
Cu el a băut lapte cu scortîșoară.
Cu el a ronțărit minute și fistic.
Totul a fost deci OK
pînă astăzi cînd, uite,
nici acum nu poate spune exact
dacă Îngerul sau El
a plecat.

*

În Rai nu-i nevoie de Sfinți,
ajunge doar bruma și ceaiul
sorbit mov, agale-n tramvaiul
cu îngerii peltici și cumiți.

Ajunge doar mentă și crini,
și-ogrăzi cu minuni te și-așteaptă
să tulburi feerici lumini
și Serafi ce sînii îți poartă

- chivot pentru vis și dorinți
pictate în suflet cu paiul.
În Rai nu-i nevoie de Sfinți.
Ajunge doar bruma și ceaiul.

*

Mai știi ziua aspră-n care
luam lăcustele din crîng
și-n după-amiezi domoale
le puneam ca să doboare
melcul cel nătîng?

Sau mai știi zorii de ceară
parfumați cu rouă creață
cînd pudram cu scortîșoară
sîinii tăi de domnișoară
pîină-n dimineață?

Toate-s duse de acum,
toate-s amintire
ca un Psalm flanînd pe drum,
prin perdele moi de fum,
dinspre mănăstire.

*

Mi-am prins la redingotă trei bumbi de
plastilină
să îmi aduc aminte cum hoinăream prin
burg
și mituiam melci candel calea să ți-o ațină
cînd apăreai ferice și-nfiorată-n tîrg.

Mai știi, se înserase, motani cu lavalieră
îți dăruiau buchete de crini umpluți cu-
amor,
și-omizi cu trene dalbe prindeau la
butonieră
broșe mov, infinite, de lapte și de dor.

Seara cădea în suflet ca altădată ploaia
în satele uitate din neștiute țări,
și m-ascundeam degrabă și peltic în odaia
cu ceai de micșunele mustind în călimări.

Așa mă prindeau zorii, flanînd printre
iluzii,
din insectare faine, cu scoarțe d-abanos,
ce răspîndeau din pagini arome de ambrozii
ca să dansezi prin ploaie... ca să îți scriu
frumos...

*

Îngerii-aruncă sare peste umăr
să nu-i pîndească moartea nenumăr
să nu-i aștepte, în zori de seară,
ispite blînde cu coapse fragezi,
ispite blînde cu sîni de ceară.

Raiul miroase a fîn și-a mere,
ascuns e Raiu-n orice durere,
și căni albastre, cu fragi și lapte,
dorm pe noptiere pline de vise,
dorm pe noptiere pline de șoapte.

Întinde mîna deci, e de ajuns
fluturu-albastru, în trup ascuns,
să își ia zborul peste lumine,
peste povestea noastră de vară,
cu gust de aripi și de vișiné.

*

Doar Îngerii de pază sunt mai atenți ca
mine
să nu-ți strivească roua prelinsă de pe sîni
cînd trec convoaie candel, drapate în
lumine,
să ne planteze-n suflet crini mov și
mandarini.

Doar Heruvimii serii mai știu să îți extragă
din coapsele-ți încinse aroma de vanil,
doar ei mai au răbdare sufletul să ți-l
dreagă
cu omizi mustind de lapte și melci dansînd
cadril.

Și doar eu știu, cînd noaptea coboară
peste trupuri,
cu arome vise din burgul înghețat,
să-ți dantelez iubirea, ca să poți să te
bucuri
de tot ce Mult Prea Sfîntul a presărat prin
pat.

*

Vroiam să-ți cumpăr mere și să le pierd
prin pat,
aroma lor divină să-ți îmblânzească trupul,
să parfumeze sînii, cearceaful creponat,
prin coji valsînd de seve să ne petrecem
timpul.

Ți-aș fi adus și ceaiuri, și boabe de cafea
purtate lin în coarne de melci în frac de
seară,
și ți-aș fi pus sub șolduri perne de catifea
și, presărat pe coapse, fum fin de
scorțișoară.

Dar iarăși cade seara pe clipele de mai
și iarăși mestec mentă, rupînd foi cu blegi
zile
visînd la anotimpuri în care apăreai
flanînd prin lumea noastră de farfurii și
bile.

*

Dormeai ușor, o mie de cocori
îți încrustau pe tîmple, cu candoare,
tot ce-o să vezi cînd o să poți să zbori,
tot ce-or să vadă de-or avea picioare.

Timpul curgea, încet și răvășit,
pe cupa crinilor prea plini de lapte,
motani priveau, prin geamul aburit,
sîni dezgoliți de teamă și de șoapte

și burgul, inegal și plictisit,
ca o gutuie fin tăiată-n două,
îngenunchea duios în asfințit
să-nalțe rugi de zmeură și rouă.

*

La fiecare început de săptămână
Melcul cel mov, bătrîn și drăgăstos,
punea la plăci de patefon și lînă
Balada Crinului de lapte tos.

Se auzea atunci pînă-n Canada
Un pian albastru și tînguitor
prelins agale, cotropind livada,
semn că melcului mov îi era dor.

Și, îmbrăcat în straie de lumină,
cufundat blînd în șareta de pluș,
șuiera fluturii cu crinolină
în dansul lor tîmpit și jucăuș

să îi salveze viața și-amintirea
sînului mult prea copt de fragi dorinți
ce-l învăța tiptil ce e iubirea
atunci cînd nu ai casă ori părinți.

Ieșeau domol, încet, din poartă-n poartă
omizi geroase, greieri cu tambur,
furnici de gămălie, elfi cu toartă,
că prea era pepit și era pur

sunetul izvorât din dulcea casă
și prea era păcat ca să nu vezi
în primăvara asta mătăsoasă
rouă de pian, de-a dura prin livezi,

în timp ce, trist, în burgul fără carte,
Melcul cel mov, bătrîn și drăgăstos,
cînta peltic, sorbind cafea și șoapte,
Balada Crinului de lapte tos.

*

Știu că acolo sus, în depărtare,
Sfinții miros a miere și a soare
și dau de-a dura, pînă dimineața,
parfume mov ce ne îmbie viața.

Știu că acolo sus, în depărtare,
Îngerii durdulii pun în clasoare
colițe triste, timbre cu amintiri
din vanilate, antice iubiri.

Și mai știu iar că sus, în depărtare,
Melcul cu frac și crini în buzunare
înalță Psalmi și Ode moi, de lapte,
să-ți învelască sufletul cu șoapte

pînă vei presăra iar peste lumi
buze fierbinți cu-aromă de minuni.

*

Există în pădure năpîrstoci
- cu scări de crin vin sîinii să ți-i guste -
aroma coapselor ce-ncet întorci
extrag cu greieri candel și lăcuste.

Și-există în zăvoaie melci pepit,
cu ploaie-n suflet și-amintiri în coarne,
plimbînd domol, pe buze-n asfințit,
în lese argintii Serafi cu goarne

ce-anunță, pe la șapte și un sfert,
cînd omizi moi, cu plete dantelate,
își pregătesc vanilii ca desert,
că fab îți șterge visele cu lapte.

*

Mi-s Îngerii prea grei, nu îi pot duce,
mi-s țintuiți în suflet ca pe cruce
și-aripa lor în sânge îmi întoarnă
culori de amintire și de rană.

Și-s trist ca un pocal secat de lapte,
omizi cețoase cresc în mine șoapte
și cheamă melci bătrâni, cu colivie,
inima franjurată să-mi învie

ca primenită s-o găsești în zori
și, fericită, lin, să te cobori
și s-o culegi așa, ca pe-o pomadă
de uns pe ochii ce nu pot să vadă.

*

Sunt zile moi, de vară, cu Îngeri și clătite
cînd sorb aroma serii din murii otrăviți,
cu coapse de eleve ce zburdă fericite
rozînd - în drum spre școală - unghii și
biscuiți.

Sunt seri cu limonadă și cu omizi de lapte
ce îți ațin iar calea, cînd parcul traversezi,
și cu țigănci albastre, ce-ți vînd dorinți și
șoapte
din ghiocuri de zahăr în care poți să vezi

și ce adîncă-i marea și cît de-nalt e cerul
prin care, fericită, eșarfa-ți desfășori
cînd sufletu-mi de vată și trupu-mi
efemerul
înalță rugi de cocos sperînd să te cobori.

*

M-ai învățat să număr pîn' la trei
Unu e gîndul ce-mi presară vise
Doi - sîinii de arome plini și grei
Trei - Serafimi la porțile închise
la care bat și bat de prin april
să pot gusta din Raiuri de vanil

*

Vara e pentru Îngeri și copii
doar ei își pot plimba, fără măsură,
trupul de lapte peste străzi pustii
de-atâtea amintiri și-atîta ură.

Și pentru mere e, pentru șerbet
tainic plutind în de cristal pahare.
Și pentru coapse, răsucind încet
cearceafuri de mătase și ninsoare

ce să-mi ascundă mie, melc pepit,
sînii spumoși - foaie de crin, velină -
pe care, seara, încrustez grăbit
Sfinți mov, duioshi, de miere și lumină.

*

Tristețea e doar lapte la care mov pisici
vin să își stingă setea în lungi zile de vară
cînd burgul clocotește de greieri și furnici
ce-ți pregătesc în taină șerbet de
scorțișoară

*

Aș scrie versuri triste, cu stoluri de arici
ce pleacă prin pădure căpșune să culeagă
și cu omizi albastre, prin lanuri de urzici,
cu amintiri de lapte și sufletul de fragă

ce devorează noaptea sonete fel de fel
și coapse-nfiorate agale devorează
aș scrie toate astea pe-un colț de șervețel
dar, vezi tu, pîn' la urmă doar sufletul
contează

iar sufletul meu, uite, e un paing bătrîn
(prea plin de cicatrice, prea gol de vorbe
goale)
ce încă mai visează să-ți prindă lin pe sîn
poeme kitsch și triste, uliți de abur moale.

*

M-am săturat de îngerii, podul palmei
mi-e mult prea colindat de pasul lor.
M-am săturat de cît îmi tot veghează
trupul prelung, candid, șovăitor.

Vreau să ating din nou adînci prăpăstii,
melci mov să sorb încet din cochilii,
să caut printre nouri blegi baloane
pierdute-n nopți de vară de copii.

Și sunt sătul, mă crede, de poeme.
Am scris prea aromat și prea în van.
Ajunge, lasă fluturii să cheme
paingii triști din colțuri de tavan

și seara, cînd miroase-a ceai și-a vară,
lasă-i să-și țeară fir de borangic
și-așa să-mbrace inima-mi de ceară.
M-am săturat de îngerii. Vreau s-abdic.

*

Suntem doar oameni singuri
e naşpa
dar ne-am obişnuit aşa
uneori mai realizăm însă
cît de singuri suntem
şi ne mai dăm buzzuri pe mess
numind asta viaţă
asta e tot

*

Mi-e sufletul prea greu, nu mi-l pot duce
nici Heruvimi, nici paingii cu cruce,
și mult prea nourat mi-e ca să-l care
melcii bătrâni, cu case în spinare
în care hobiți mov, sorbind mov ceai,
tot pritocesc aromele din Rai
ca seara, când ușor apune ceasul,
să-ți răvășească inima și pasul
și să-ți ofere, budibum-di-bum,
cupe de crini umplute cu magiun
pe care tu le vei sorbi ferice
ca sufletu-mi pepit să se ridice
și să colinde-așa, cu tine-odată
- balon de pluș dat dura prin zăpadă.

*

Pierdut-am șapte ani și zece ruble
tot colindând orașele niznai
în gri șarete, cu albaștri cai
și fete triste, cu breton pe frunte,
pierdut-am șapte ani și zece ruble
eram sătul de viață și de ceai
simțeam în suflet gust
hai-hui de munte
așa c-a fost de-ajuns să îmi spui Hai!
să-mi prind pe umeri
aripi, melci și funde
și să pornesc așa, flanând, prin Rai
și era vară, și pisici albastre
se așezau, culcuș, unduitor,
torcând hain,
sub ghemul de mătase,
un cântec vechi, de jale și de dor,
de presărat alene peste coapse
ca noi, din nouri, să-i zărim lumina
și, adunând heruvii-n cete-cete
să acceptăm aroma să ne-mbete
și-apoi, domol, să treierăm grădina
plină de greieri, iriși și subrete
iar tu, îmbujorată de victorii,
te-oi răsuci atunci și, surîzând,

mă vei striga, batista fluturînd,
și-om trage peste noi, în stol, cocorii,
în burgul cu amoruri iluzorii,
cum lasă Domnul noaptea pe pămînt.

*

Dragule, tu colecționezi poeme
în zori, când aici e noapte, inventezi
povești în dialect inuktitut
basmе despre ferestre deschise
și bătrâni cu umbrele albe
botezi fântînile cu nume de culori și arome
pentru că, știi prea bine,
doar așa reușești să le înveți,
să le deosebești,
să știi care din ce țară este.
dincolo de toate astea
sunt oameni gravi,
scorțoși,
d-ăștia care știi ei
ce e bine pentru tine
își pun mănușile,
bocancii,
mă rog,
tot ce trebuie ca să plece
pregătiți pentru
un drum care nu a fost
niciodată al lor.
și vine noaptea dragule,
vin ploile
și amintirea lor,

semn că e timpul
să ne reîntîlnim
în tăcere
în gîndul nostru comun.

*

Ploaia nu va ajuta la nimic, la nimic
o să-nchid amintirile în trup ca-ntr-un plic
și o să mă gândesc la melcul cel mov și trist
ce ronțăie cupe de crini, ce nici nu știe că
exist
și la toate zidurile orașului tău mă voi gândi
și la literele desenate pe ele de greieri și
copii
seara, când eleve cu sîni vernil flanează
prin burg
o să mă gândesc la toate acestea
și-o să-ți spun uite fab, uite, curg
amintiri și cupe de crin și sîni vernil peste
noi
ca niște litere invizibile, ca niște altfel de
ploi
ploi pentru îngerii și pentru scafandri și
pentru
toate minunile ascunse în jobene de fetru
pentru că, vezi tu fab, am accent fain și am
dincolo, ascuns după ușă, mereu pregătit,
geamantan
cum au toți cei ce au pierdut tot, sau cum
au
motanii albaștri ce pe peron așteptau

atunci cînd, știi tu, am coborît în lumea ta
așa că nu-mi spune că ploaia n-ajută...
nu ajuta, da
însă ce nevoie aș mai avea de ajutor
cînd mi-e de ajuns să fac semn cu degetul
prin aer
și apoi să cobor
și-n ploaia de vară, valsînd sub umbrelă,
să te știi fericit
pentru tot ce-am dăruit cîndva
pentru tot ce-am iubit
așa că, vezi tu fab, vezi tu, dimineți pot să
vină
eu sunt gata, am brodat îngerii mii-n
crinolină
și știi rugăciuni miliarde
și știi să aștept
toate zilele verii și toate nopțile ascunse în
piept
pentru că, da,
ploaia nu va ajuta la nimic,
la nimic
și-o să-nchid amintirile toate în trup
ca-ntr-un plic

*

Avem nevoie de povești, de povești
care să ne mintă
că-i bine,
care să mă mintă
că ești
și că ploaia de mâine va da de-a dura-n
drum
sfere mii de vanilii, baloane mii de săpun
născute din pipete lungi și din suflete de
copii
avem nevoie de povești care să ne spună
că Îngerii-s vii
și că ce dacă nu se văd ori nu se-aud ori
nu-i simțim
ei totuși sunt acolo și pentru asta-i iubim
și pentru asta aprindem seară de seară
candele în ferestre
pentru că avem nevoie, din cînd în cînd, să
primim cîte-o veste
să știm că totul e bine și că poți să zbori
ori să mori
dar, dincolo de toate, sunt Serafi și culori
pe care, poate cîndva chiar o să le primești
D-asta avem nevoie
de povești,

de povești,
de povești
care să ne mintă
că-i bine,
care
să
mă
mintă
că
ești.

*

Ea iubea norii... era atât de frumos...
Se trezea în zori și pornea lin,
dansînd,
colindînd burgul pe jos
adulmecînd aburul lăptos ce tot defila
ea trăia cu ochii pe cer
uneori îmi spunea:
uite fab, vezi tu, vezi,
plouă blînd și ușor
fiindcă norii mei mov nu-s decît un covor
și, de vrei să pășești, uite, poți să pășești
n-ai nevoie de aripi, e de-ajuns să privești
și să știi că deasupra sunt doar nori de
asfalt
iar de simți că miroase în tine a nard
trebuie să te-oprești, bulevarde de fum
îți presară pe glezne amintiri de parfum
e de-ajuns, fab, de vrei
uite, este de-ajuns
să mă prinzi doar de mîină
ca să ai un răspuns
fiindcă, uite, vin ploii și vin clipe și ani
cum vin peste ocean stoluri de cormorani
și vin nopți peste noi
și tăceri vin șuvoi

și nimic n-ar putea să aducă-napoi
zorii zilei de azi,
norii zilei de ieri
fiindcă tot ce ai, fab, este tot ce oferi
asta m-a învățat sufletul meu cețos...

ea iubea norii...
simplu.
și atât de frumos...

*

El vindea ploi pentru fustele ei înflorate
Burgul mustea de fluturi, de crini și păcate
și era vară, și era seară, și erau mii de nori
bătrînul din parc torcea din flaut culori
și eleve pepit lansau pe apă bărci din
carnete de note

pîn' lacul se umplea de miliarde de flote
pline de amintiri și-amintiri și-amintiri
el vindea atunci ploi pentru foste iubiri
și pentru toți cei ce mîine începeau să
iubească

d-aia burgu-ntreg începea să vuiască
atunci cînd el se iveau, atunci cînd
ploile lui se-mpîntau ca un fulger în gînd
pentru că toți știați, și tu, și el, și noi
că, uneori, ne e silă de soare și-avem
nevoie de ploi

ploi pentru zorii zilei de mîine sau pentru
cînd

cei ce îți numără anii la colț de stradă te
vînd

uneori da, avem nevoie, avem nevoie de
ploi,

să ne mai spele, să ne mai umple, să nu
vedem cît de goi

defilăm prin lume, cît de aspru iubim
ploi ca să-nvățăm să tăcem, să-nvățăm s-
asfințim
cînd sînul tău roz miroase a măr și a
scorțișoară miroase
și a lapte proaspăt revărsat, ca un nor,
peste case
avem nevoie, avem nevoie de ploaie
de amintiri violet transformate-n puhoai
ce se scurg încet, pe ziduri, șuvoi
și tu știi asta dragule, în tine e-aromă de
ploi
așa că poartă fustele înflorate rotocol
peste burg
el pentru tine vinde ploi, pentru tine-n
amurg
el norii adună rostind rugăciuni
pentru că ai nevoie de ploi, de iubiri, de
minuni
așa că poartă fustele înflorate rotocol-
rotocol
și lasă sufletul tău colorat, de mongol,
să flaneze pe uliți, să flaneze prin vis
el o să fie mereu acolo fiindcă așa ți-a
promis
și ploi pentru tine mereu dacă vrei va avea
hai, uite, dă-i mîna, poștește-l în camera ta

și pune-i undeva bine și norii și trupul și
rana
așează-i ușor, pe spătarul scaunului, haina
și lasă-l să doarmă apoi, să viseze îl lasă
o să se simtă în camera ta așa, ca acasă
și tu vei dansa, vei dansa, vei dansa
când ploaia și noaptea încet pe oraș vor
cădea.

*

Învață-mă să cânt... să zbor...
vara orașul ăsta miroase a clor
și uneori, așa, printre nori,
Sfinții împrăstie maci și culori
așa că mă învață să mint... să tac...
aici toate-n minciuni și tăceri se prefac
mă pot ascunde ușor de o să mă-nveți
cum răvășesc zarea calești cu poeți
ce sorb ceai de mure și de portocale
și-apoi scriu poeme pe coapsele tale
mă-nvață să cânt deci... mă-nvață să mor
o să cumpăr cai ageri, o să-ți fie ușor
din șeaua de abur să fluturi batiste
pentru melcii cei mov, pentru fetele triste
ce-n trenuri bătrâne suspină de dor
când vara orașul miroase a clor...

*

Mă învățai să spun rugăciuni
era felul tău de-a crede-n minuni
era felul tău de-a crede că zbori
„în rugăciuni nu poți niciodată să mori“
îmi spuneai și poate așa și era
și-nvățam rugăciuni să salvez lumea ta
și târgul de miercuri, și melcii cei triști
spuneam rugăciuni ca să știi că ești
și că, într-un fel, ne rugăm zi de zi
sperând să mai fim înc' o dată copii
momind cu ceai mov roiuri mari de furnici
momind cu-amintiri tacticoase bunici
ce pun pe noptiere șerbet de căpșuni
- era felul lor de-a crede-n minuni...

*

Sunt fluturi o mie, spuneai, sunt fluturi o
mie
flanînd peste sîni, peste nori, derulînd pe
cîmpie
covoare de abur și soc, covoare de seară...
Sunt fluturi o mie, spuneai, și încă e vară.

Deci mîna întinde te rog, mă prinde ușor
- eu știu cît de greu e să mergi, tu știi cum
să zbori -
și lasă doar ceaiul de crin aroma să-și
verse
pe burgul acesta-nghețat, cu mii de
traverse

pe care, apoi, în tramvai de pluș și de
ceară,
porni-vom alene la drum ca odinioară
cu aripi albastre și grele de dantelărie.
Sunt fluturi o mie, spuneai, sunt fluturi o
mie...

*

Melcii bătrâni nu știu secrete a ține
le spun degrabă, pîn se umple burgul
de-ncep pînă și murii să suspine
și-omizile să părăsească crîngul
cel ruginiu de toamnă și durere
și-așa, în dulci convoaie de amiază,
duc vestea pînă sus, în vechi cartiere,
pe uși coclite iute desenează
săgeți ce drumul vor să ni-l arate
spre casa ta, în care-n mov cerdac,
ne-om grămădi la geamuri afumate
pîndindu-ți sînii care-și fac de cap
umplînd odaia sfîntă cu arome
și coapsele de abur și de rouă
și-om sta așa pîn' seara se așterne
și peste noi, cu ghinde, o să plouă.

*

Și vine toamna... melci cuprinși de lene
își lasă dîre mov pe damigene
ca să răsără-nmiresmate seve
din struguri striviți pacinic de eleve
ce, dănțuind, rostesc psalmi și invidii
pentru frumoșii feți, pierduți în Indii
cu cele trei vapoare și-o comoară
cărată după ei întreaga vară
cînd, la fereastră, fragedă și tristă,
le fluturai aiurea din batistă
iar ei, nepăsători la blînd Adio,
visau cînd iarăși coapsa-ți vor privi-o
și-or desena pe dînsa pești și semne
ce Îngerii din nouri or să-i cheme
ca să le-arate drumul spre iatac
în care diafan fecioare zac
și-așteaptă să le scoți din somnul lor
cu ceai de scortîșoară fiartă-n clor.

*

Îmi spuse melcul: Pune-ți șalul gros
uite, afară ninge-așa frumos
zăpezi așteaptă, pline de înfrîngeri,
să le transformi înghețurile-n Îngeri
iar Îngerii, flanînd blînd peste noi,
ne-or mîngîia cu ceaiuri și cu ploii
deci hai, te-mbracă iute, nu e vreme
și suieră-ți motanii ca să cheme
sus, în ogradă, greieri și omizi,
cheamă și urșii serii cei timizi
fiindcă, vezi, e-apus și este lapte,
e musai ca să trecem deci la fapte
căci, pîn' la casa ei e-atîta drum
că o să-ți faci iar gîndurile scrum
iar ea te-așteaptă, fericit de tristă,
sperînd că, totuși, undeva, există
un conte d-ăla, cu armuri și vise
cutreierînd toți codrii de narcise
pentru a bate-n poartă, la castel
și a planta, în dalbul suflețel
de fragedă prințesă și în sînge,
ceaiuri de crin pentru atunci cînd ninge.

*

Nu-mi spune povești despre îngerii, nu-mi
pasă
ești mult prea departe, prea lung e drumul
spre casă
iar îngerii, precum știi, n-au habar
cît adînc e-ntre noi, cît a nins, cît hotar
se lasă-ntre trupuri cînd în jur e moarte
nu-mi spune povești despre îngerii, e noapte
șezi în sufletul meu precum un toc în penar
și taci. Doar atît. Taci o clipă măcar.

*

Sunt zile de toamnă, zile de joi,
melcii de aur pornesc convoi
cu îngerii moi și albaștri-n spinare
tristetea din trupuri să o doboare.
Și frunze sunt, ruginite ca viața,
ce îți acoperă palmele, fața,
sînii de aur, coapsa de lapte,
dansul haotic al inimii-n noapte.
Iar dimineața, cînd miroase a nori,
îngerii și melci te învață să zbori
și să fierbi psalmi în pahare cu-oloi
sunt zile de toamnă... zile de joi...

*

Am vrut să-ți scriu aseară... era o zi
în care toamna tăcuse puțin, doar o clipă,
știi
ca zilele acelea în care defilam uneori
incendiind pădăii și câmpuri și nori
zidurile miroseau atît de frumos
- arome de măr și de mure și de zahăr tos

-

și, pun prinsoare, dacă-ai fi fost aci,
ai fi putut jura că lumea asta nu-i gri
și că nu trebuie s-o ignori, s-o ignori,
dac-ai fi fost aci lumea ar fi avut culori,
iar culorile, de te jucai olecuță cu ele,
se transformau în vîsle, în cîrmă și-n vele,
și, cît ai fi clipit, cît ai fi răsufat,
pe toate oceanele vieții te-ai fi aflat.
și aș fi vrut să-ți spun toate astea, să-ți
spun
că încă există balonul tău de săpun
și zmeul deasupra orașului încă zboară
deși ești departe, deși e toamnă afară...
atît. aș fi vrut să-ți spun toate astea, după
cum ți-am zis,
și că încă știu tot despre tine. Din vis.

*

Vineri e zi pentru Îngeri copile, se umblă
tiptil,
să nu stîrnim printre pași somnul lor
colorat și fragil,
penajul lor, alb de vis, să-l păstrăm diafan.
Vineri e zi pentru Îngeri copile și încă mai
am
și rugi adînci și versete desprinse din
psalmi de cafea.
Le vom lansa, delicat, pe-nserat, să păzim
lumea ta.
Sfinții din ele atunci să presare ușor
peste-al meu trup și-al tău sîn flori de apă,
covor
pe care apoi, de va vrea, Domnul, blînd și
tăcut,
șoapta-și va pune să te apere mov, pavăză,
scut.

*

Sunt melci bătrâni, vînează nori de vată,
și cupe de vanilii, și lumine,
și greieri sunt, și crini de ciocolată,
și toate astea-s numai pentru tine.

Ca să-ți aline infinita coapsă
cu dulci tincturi și cu șerbet de mure
și sînul cald, cu gust fin de mătasă,
cu pasul lor lăptos să ți-l presure.

Ca-n zori, cînd în iatac e dor și lapte,
și-n suflet miros fin de păpădie,
să dea de-a dura prin cearceafuri șoapte
și ce-a apus din nou să reînvie.

*

Ce frumoase povești spui, ce frumoase
sunt cuvintele tale prin lumile noastre,
ce calde sunt și triste ca toamna ce vine,
ce frumos cresc poveștile-n tine...

*

M-ai învățat să-mi fie frică de moarte, s-o respect.

Îmi spuneai: nu oricui îi bate inima așa-n piept,

nu oricine se poate trezi trist și mov și tăcut,

trebuie să-ți fie teamă când lupii morții dinții-și ascut!

Și trebuie să știi că, de trăiești, trăiești doar așa

cum trăiesc fluturii, cum trăiesc eu în inima ta,

dintr-o întâmplare sau, cine știe, dintr-un soi de joc,

așa că teme-te de moarte și-n sufletul tău fă-mi loc

pentru că mâine-i departe și eu doar pe tine te știu

o să-ți aduc mandarine, o să bem ceaiuri pînă tîrziu, tîrziu,

și o să-ți fiu sabie, și-aromă, și cîntec, și scut,

dar teme-te de moarte atunci când lupii dinții-și ascut!

*

Poate va trebui să salvăm melcii, poate
va trebui să colorăm cărările toate
și sufletele să le colorăm așa, în orange,
ca să apună liniștea peste tot ce-i deranj
și totul să se stingă într-o blîndă tăcere
să te-așezi lîngă mine, să ronțăm mere,
să depănăm așa, la infinit, povești
despre poștași bătrîni ce ne-aduc vești
mirosind a vanilii și a corăbii și-a vin
să-mi șoptești porcărioare despre cum îți
ațin
greieri triști și geloși lungul tău drum spre
casă
și-apoi să-mi șoptești că viața-i frumoasă
cît timp mai există dovleci și omizi
și sîni moi, de lapte, și îngerii timizi
ce-n zborul lor poartă borcane cu miere
de uns coapse fragezi, mustind de plăcere.

*

Vom face ouă ochiuri și dovlecei umpluți
cu crini ce fierb cuminte în sos de
rîndunică

și sos tartar vom face, și cozonaci crescuți
și unși pe îndelete cu spumă de furnică.

Apoi, în mare taină, vom tocmi ospătari
greieri cu frac, omida cu pletele-i cărunte,
ca să anunțe burgul cînd Îngerii barbari
sufletul tău albastru vor vrea să îl
înfrunte.

Așa că nu te teme, ne-om furișa tiptil
și, sătui de invidii, vom dovedi în luptă
ca să ne-ntoarcem iarăși în trupul tău
fragil

cînd luna, grea de vise, din nouri se
înfruptă.

*

Am prins, de dragul tău, trei melci și-un
greier
și ouă moi, de spart în călimară,
și mandarine mov, ce-ți lasă-n creier
miros de ceață gri când plouă-afară.
Și-am stat, ducă dragă, pentru tine
opt zile-n baltă dulce de tristețe
tot mestecînd aripe de albine
și ascultînd fragilele povețe
ale piticilor cu fesuri dalbe
de crin învîrtoșat în blegi vanilii
ce îmi spuneau, ducă, să-ți pun salbe
la gît și-apoi, ceva mai jos, cochilii
de palme cu arome fierte-n lapte
să aperi sîinii grei în miez de noapte.

*

Mi-e sufletul lemn dat pe răzătoare
fin rumeguș în car' se joacă sfinții
atunci cînd vor să uite cît îi doare
nimbul de-arome prins în jurul frunții.

*

În tine înoată fluturi și dorinți
în mine batalioane mov de sfinți
fluturii tăi, ca să nu pice-n plase,
se roagă-ncet de sfinții mei să-i lase
să zburde-n voie, dantelat, pe sîni
iar sfinții mei atunci, cu crini în mîini
și cu aromă de cafea în pleoape,
deschid ferestre largi în plină noapte,
privesc spre pești pepit, ce zboară-n
glumă,
și-apoi, ungîndu-ți coapsele cu spumă
de fin mărar și de arome nouă,
lasă-n iatac cu șoapte ca să plouă.

*

Stăm îmbibați de ploaie ca de vise
prin noi trec greieri triști, cu verzi
umbrele,
trăgînd pe muri și cărămizi ucise
zile de toamnă, infinit perdele
în ale căror falduri se încurcă
motanii tăi de-albastru și de lapte
cînd toamna-ncet în suflete ne urcă
cu nouri și miros de gutui coapte

și-așa, cu toamna prinsă la revere,
ne topim în cearceafuri și-n plăcere.

*

Vom cumpăra halat și bisturie,
mănuși și ață fină, de mătase,
seringi și vată creață, aurie,
și trei manuale despre cum se coase
clipa ferice ce ne-apune-n suflet
cînd fragezi suntem, ronțăind grisine,
vom cumpăra, ducă, toate acestea
și-apoi, cu miere caldă, de albine,
vom vărui pereții din tot burgul
să-și piardă-n ei tristețea Demiurgul.

*

Toți melcii cred în Îngeri, îmi spuneai,
e plin de melci și de omizi în Rai
iar greierii, sihaștrii, în metocuri
spre Domnul urcă rugăciuni și focuri
în timp ce-n burgul plin de toamnă clovnii
aduc ceaiuri de nuferi la vecernii
ofrandă pentru sîni și pentru coapse
pierdute în cearceafuri de mătase.

*

Sunt zilele de luni atît de triste
cu melci ce defilează lin prin burg
cu greieri tandri, fluturînd batiste
cînd pașii tăi pepit prin aer curg.

Și-s toate mirosind a vin și-a mere
coapte-ntre sîni ce torc blînd a plăcere.

*

Îngerii cred în oameni răi,
motanii cred în sînii tăi,
ceaiul în cămile albastre,
cum cred toți crinii triști în glastre,
cum norii cred în vînt și-n ploi,
cum cred cuvintele în foi,
și cum în zori, de dimineață,
crede acul stingher în ață.

Și uite-așa, popor de sfinți,
plantăm în coapsele-ți fierbinți
vanilii, rouă și dorinți.

*

Vom aştepta Crăciunul cum aşteptăm ca
seara
să ne pătrundă-n suflet cirezile de melci.
Cum cîntă-n parcul veşted-fosforescent
fanfara
cînd, cu sîni plini de rouă, timid prin
toamnă treci.

Vom invoca iar munţii şi rîurile toate,
şi rugăciuni vom spune tot defilînd prin
burg,
căci, uite, brazii proaspeţi aşteaptă să ne
poarte
pe uliţe de abur pe care pepit curg

omături şi dantele dintre acelea care
frumos erau ascunse în cufăr la bunici
cînd noaptea-i sfîşiată de nori şi felinare
purtate-n coarne fragezi de palide furnici.

Aşa că, uite ceaiul şi uite şi fularul,
ţi-am cumpărat şi ghete, şi fum ţi-am
cumpărat.
Îmbracă-te agale şi şuiere-ţi canarul
Crăciunul abia aşteaptă să fie colorat!

*

Cine a aprins candelă, făclii, cine
a aprins în suflet rugăciuni pentru mine?
Și câte căni cu ceai s-au lăsat pe pervaz
ca Sfinții cei mor să mai dea un răgaz
să te pot aștepta, să mă poți întâlni.
Cît din gloria lumii poartă chip de copii?
De ce-n visele tale cresc accente și munți?
Cine
a aprins blînd în suflet rugăciuni pentru
mine?

*

Sunt șapte luni de zile de glorii și tăcere
melcii timizi deschis-au livezile în zori
să zburde-n ele greieri de iarnă și plăcere,
omizi de prin Carrara să ducă-n spate flori,
dovleci roșind de șoapte se prăvălesc prin
paturi,
cearceafurile toate înalță-n slavă sîni,
și socăcițe tandre înoată prin aluaturi
cînd Dumnezeu îți lasă colbă de rouă-n
mîini.

*

Tu miroseai a mere, eu miroseam a iarnă
ne risipeam aroma, timid, prin vechiul burg
pînă-ntr-o zi cînd cerul a început să cearnă
pînă-ntr-o zi cînd cerul a început să cearnă
bucăți de var din trupuri de veșted
Demiurg

îmi tot șopteai versete, îți tot cîntam
nimicuri
trăiam ore de ceaiuri, de-accente și de
crini
pe care apoi, tandru, le-nghesuiam în
plicuri
pe care apoi, tandru, le-nghesuiam în
plicuri
purtînd, în loc de timbru, frunze de
mandarini

iar seara, cînd tăcerea se transforma-n
lăcuste
torcînd pe sînu-ți fraged sonete de lămîi,
le răsfoiau popi candel în loc de acatiste
le răsfoiau popi candel în loc de acatiste
în sihăstrie de zahăr, de vată și tămîi

*

Pune sufletul meu de gutuie
pe pervaz, învelește-l ușor,
noaptea-n trupuri încet ni se suie,
fluturi mov se-nfioară în zbor
de-ți văd sînii, și coapsa, și anii
unduind diafan rochii roș
cînd prin burguri toți melcii fac danii
ca să ai, de Crăciun, unchii cloș
din acelea de floare gălbuie
și din solzi de-auriu peștișor.
Pune sufletul meu de gutuie
pe pervaz, învelește-l ușor.

*

Îngerii n-au timp de vot
papă crinii din compot
și așteaptă noaptea mov
ca să zburde prin alcov
printre sîni
cu iriși aprinși în mîini
și cu greieri de pictat
pe coapse pitite-n pat.

*

Sfinții, toată ziulița
papă crini cu lingurița
și așteaptă-ncet să soarbă
roua melcilor din iarbă
pe cînd greierii de vată
- ce nu știu ce-i ăla Sfînt -
ctitoresc din ciocolată
sîni-biserici pe pămînt.

*

Apropie-mi de inimă un ceas
vreau să-mprumut bătaia lui și vreau
încet să picur timpul ce-a rămas,
orele gri ce-n trupul meu săpau.

Tu pune-ți rochii lungi, rimel pepit,
pantofi de catifea, cercei ce curg,
și ieși așa prin burgul toropit,
și ieși așa prin sufletu-n amurg

ce numai sfinții triști îl ocrotesc
și îi împart bucăți de zahăr mov,
cînd, obosit de iarnă m-amăgesc
că pot să-ți presur fluturi în alcov.

*

Vis cu tine, dragul meu,
vis cu tine
cît timp încă te visez
este bine
lasă noaptea grea și mov
lin să poarte
gîndul tău
și
visul meu
peste moarte.

*

Promite-mi ouă-n sos de mandarine,
Șerbet de scortîșoară, zahăr ars,
calupuri mov din miere de albine
ce, de clipești, spre tine se revars'.

Poți să-mi promiți orice, crini cu umbrelă,
omizi de Comănești, ce fin sclipesc,
cînd Îngeri blegi, cu aripi de dantelă,
cu cîntul lor tot burgul toropesc.

Nu mă momești deloc, ducă dragă
căci e Crăciun și astăzi nu am chef
decît să mestec psalmi muiți în bragă
și să brodez iluzii la gherghef.

*

Sunt mult prea multe aripi printre noi.
Prin suflet ne trec melci cu pas greoi
cu globuri verzi-fosforescente-n spate.
Sfinți de lavandă hoinăresc prin noapte
crini mari, de zahăr ars, să-ți dăruiască
pe care o să-i prinzi fin, în fereastră,
în loc de psalmi și-n loc de felinare
cînd viața e doar fum și căprioare.

*

Nu-ți număra anii, nu număra
tot ce trece grăbit prin inima ta
lasă să zburde orele, lasă îți spun
să treacă totul precum un abur, un fum
dintr-o fostă țigară aprinsă-ntr-o zi
în care te gîndeai la crini și copii
și durerile las' să treacă
cum trec soldații-n drum
cu cîntece de paradă și mirosind a tutun
fiindcă vezi tu, dragul meu, uite, vezi tu
cînd lași totul să treacă nu poți să spui nu
și totul e-un Da plutind ca o perdea
peste tot ce e mov, peste inima ta
iar tot ce rămîne atunci, dragul meu,
e iarna.
și ceaiul.
și-s aripi.
și eu.

*

Aș fi spus flutur, dar doare prea tare
Aș fi spus sînge și aș fi spus mare
Aș fi spus carte lăsată pe plajă
Aș fi spus coapsă sau aș fi spus rază
în ochi de copil ce se joacă fierbinte
Aș fi spus greier ce cîntă cuminte
pendulînd între sîni și buze și pleoape
Aș fi spus nor oglindindu-se-n ape
și crin aș fi spus ca, din cupa lui plină
să-ți picur în suflet parfum și lumină
cînd iarna se-așterne pe burgul de ceară
ca laptele-n care presari scortîșoară.

*

Afară miroase a tine
și-a ger, și-a tristețe miroase
e-atîta tăcere în mine
și-atîta zăpadă pe case
că-mi vine să șuier toți melcii,
și crinii să-i șuier aș vrea,
și-așa, fericiți și bezmetici,
rozînd, tacticoși, catifea
să prindem pe coapsele tale
de kiwi albastre petale.

*

Ia-mi solzii din suflet
scobește ușor
toată tristețea din mine
știi, noaptea asta
nu-i decît un covor
și pe covorul ăsta
mi-e cald
și mi-e bine
așa că pune ceaiul
și dă drumul la cărți
să se preumble prin casă
și-apoi te-așează lîngă mine
să inventăm hărți
să desenăm fluturi pe masă
iar în zori
cînd totul se va isprăvi
să-mi șoptești rugăciuni
parfumate
și povești douăzeci
despre melci dantelați
despre morți
despre crini
și păcate.

*

Mereu ne-ascundem de Îngeri, mereu
punem pahare moi cu gura-n jos
să ne-amintim în zori de Dumnezeu
cel rătăcit prin nea, prin stratul gros
de petale de crin fierte-n sânge
niciodată nu vedem cine plînge
niciodată n-auzim cine moare
hoinărim doar așa, la-ntîmplare
tot momind fluturi grei de tăcere
cu jartiere unse fraged cu miere

*

Habar n-am cine minte dintre noi
afară iarna desenează ploi
în trupu-mi melcii desenează sfinți
în burg se vînd iar suflete pe-arginți
și uneori zărești, la colț de stradă
motani vernil tot așteptând să cadă
noaptea cea grea pe ulițele-nguste
atunci vei șuiera duios lăcuste
ca să-ți aducă ceaiul mai aproape
- în țară va fi frig și va fi moarte -
iar tu, citindu-mi slove din Balzac,
vei presăra iar îngerii în iatac
ce, defilînd hai-hui, o să mă poarte
pe sîni și coapse învelite-n șoapte.

*

Miroseai a liliac și a mere
Eu a vînt miroseam și-a durere
Și așa am pornit prin oraș
pedalînd lin pe crinul uriaș
ziduri mov se plecau grațios
greieri roz, cu trecutul ghebos,
presărau ulița cu cocarde
fierte galeș în sînge și moarte
iar la schit, peste deal, blegi omizi
îmbiau cu fin nard sfinți placizi
să ne facă drumeagul ușor
pînă-n fragedul tău dormitor

cînd în zori am ajuns, melci dilii
ne-au aprins triști în suflet făclii

*

El vorbea cu animalele
și cu norii
frați îi erau Crinii,
Îngeri Cocorii
El lângă fluturi
rugăciuni înălța
pentru noaptea din mine
pentru inima ta
iar lumea lui
- de cu seară
în zori -
era doar ambră
tăcere
și nori

*

Iarna sunt fluturi de gheață
și tu știi
zboară prin sufletele noastre,
peste orașele gri
uneori crezi că-s fulgi,
uneori ți se pare
că norii revarsă de fluturi ninsoare
iar asta, tu știi, deloc nu te-ajută
durerea-i la fel și lumea e mută
și-atunci iei fularul,
ești gata să zbori,
prin iarna cu fluturi ce lesne-i să mori,
prin neaua de aripi ce lesne-i să cazi,
când ziua de mâine alene o arzi
în fum de țigară
în glas de copii

sunt fluturi de gheață în jur
și tu știi.

*

Flanai prin tramvaiul cu geamuri de lapte
Eșarfa-ți de abur în aer plutea
Și rochia ta mov mirosea greu a noapte
Și melcii sugeau din pereți catifea

Cînd, trist, îngerul ce picta portocale
îți spuse că-i timpul la drum să pornim
și-atunci mi-ai întins ceai de crin și
curmale
și blînd mi-ai șoptit după tine să vin

prin nori defilau pești cu solzii de sînge
prin noi defilau sfinți cu sînge de crin
și nu mai știam în burg cum se-ajunge
și-atunci cum să pot după tine să vin?

De-atunci au trecut secole douășapte
Dar rochia ta mov mai miroase a noapte

*

Mai știi cînd îmi spuneai că mă iubești?
Flanam pe ulițe din Comănești
cu unghia pe ziduri scrijeleai
fragmente de secunde și de Rai

iar eu, trist și albastru, decojeam
melci stacojii din frunze de castan
fără să știu iubirea ce-i sau cum
poate iubi un Serafim un fum

și-un timp am mers alături amîndoi
prin burgul tău de munte și de ploi
în timp ce-n urma noastră defila
prelung alai de crini în catifea

apoi noaptea lăasă peste pădure
un abur rece cu miros de mure

*

Cît de copii eram... mai știi
cînd ne-ascundeam prin prăvălii
cu-odăi adînci și geamuri mate
și muri din care țîșnea lapte?

Sau mai știi luna lui Cuptor
cînd ne topeam în rugăciune
și chemam melci în ajutor
s-aducă ambră și lumine

ca-n anotimpul infernal
ce sufletul bleg ni-l tîmîie
să mai avem puterea a scrie
scrisori spre Sfîntul ideal?

*

Tu să-mi spui cinstit ce am
să stau cu un bold la geam
și să-nsemn pe giurgiuvea
tot ce boala-mi va lăsa
astfel, rănilor-n convoi
s-or zări pe dinapoi
de geam fraged, dalb și greu
precum stau în trupul meu
trist și plin
cum îs florile de crin
de parfume
sînge, moarte și minune.

*

Pe vremea aceea nu știam nimic
păstram șarete decupate-n plic
și crini păstram, și greieri mov păstram
pictați cu ruj pe ușă și pe geam

trăiam așa, nostalgic, bleg și gras
în lumi de creme moi, din zahăr ars,
și mi-era bine, și mi-era de-ajuns
să ronțai seara leneș din apus

apoi ai apărut, un nor târziu
mi-a arătat ce palid și pustiu
era regatul meu de fluturi gri
ținutul meu de melci și farfurii

de-atunci, îți jur, în fiecare seară
șareta mea prin câmp de iriși zboară

*

Am trei baloane, unu-i pentru tine
ce mă-nvățai că nu există zbor
un altu-i pentru fluturi și albine
ce mă rugau din nouri să cobor
și-al treilea îl țin așa, de fițe
și cu parfume scumpe îl stropesc
s-atrag cu el trei roiuri de domnițe
ce burgurile serii hoinăresc

*

Haide, e timpul să prindem în cercuri
Sfinții de vineri, crinii de miercuri,
trupul tău fraged, prelung, luminos,
zahăr și-arome din Țara de Jos,
ceaiul de nuferi, coapse de lapte,
dantela și buza cea plină de șoapte,
mănușa tristă și greieri în frac,
să-i dăm de-a dura apoi prin iatac
prin rugăciune și scortîșoară
fin presărată pe rochia de seară

haide, e timpul să prindem în cercuri
Sfinții de vineri, crinii de miercuri.

*

De melcii or să plece îți voi fi slugă eu
îți voi aduce rouă și unt de mandarine,
compot de libelule, crinul de-arome greu
și-omizi în frac de seară, și roiuri de albine
ce-n tumbă or să scalde trupul tău infinit
pe sîni ți-or pune lapte, pe coapse
portocale,
și fluturi de Moldova, ce au îmbătrînit
de-atîta așteptare, prin pat ți-or pune cale
știind că vine seara și trist o să te plimb
pe brațe prin tot burgul învăluit în ceață
pînă o da în clocot iar fragedul tău nimb
precum ceaiul de nuferi în suflet dimineață

*

Să te aperi de crini cum te aperi de
moarte

nici nu știi ce puteri au cînd cresc

ce arome le-nvolbură somnul

ce dureri infinite-i hrănesc

și ce flaut de raze grăiește

cînd, în trupul tău mov, infinit,

cupa lor de argint licărește

ca o candelă-n trist asfințit.

*

Zilele mov, cînd mă-nvățai s-adun
buchete de mărar, crini cu magiun,
cînd scrijeleam alene de pe ziduri
fragmente de grafitti și de riduri
sau ulița, pe care te-ntreceai
cu melci în frac, cu fluturi-evantai
ce-ți înveleau alene coapsa, sîinii
sufletul prins în vraja săptămînii
oare s-au stins, poate apus-au oare
roua e plumb și sufletu-mi ninsoare
ce-așteaptă cîrduri de copii să-l facă
bulgări de-argint și oameni de zapadă

*

Păstrează clipa asta pentru noi
Afară Sfinții desenează ploi
În suflet Moartea desenează crini
și seara, cînd la poartă ies vecini
cu bulgări de-amintiri zvîcnind în trup
întinde-mi mîna, lasă-mă să rup
foaia de calendar ce îmi șoptește
că am uitat de mult cum se iubește
așa că nu te teme, timp mai ai
să ne topim durerile în ceai
și-apoi, cu trupuri de omizi și rouă,
întînși în pat, să ascultăm cum plouă.

*

Miercuri în burg este zi de târg
apar melci mov pe uliți, se strâng
omizi de abur și de catifea
miercuri în burg este zi de târg draga mea
așa că hai în zori, hai în zori, hai în zori
vom cumpăra caiete, creioane, culori
și nori de vanilii și ambră vom cumpăra
să le dăm iute de-a dura prin lumea ta
printre copiii cu bretele și îngeri peltici
miercuri, în târg, draga mea ne așteaptă
arici
cu mere în spate, cu bragă și cu ceaiuri de
crini
vom da binețe greierilor, ne vom feri de
vecini
și de Sfinți ne-om pune viața la adăpost
(în loc de Psalmi vom spune Sonete pe de
rost)
și-ntr-un târziu, fiind ostenit și-nsetat și
răvășit de culori
mă vei ruga să-ți desenez cu rouă
pe coapse
flori.

*

Toți îngerii se miră când zîmbești
se-ascund prin Crini, cată să lămurească
ce-aripe mov în tine înfloresc
cînd treci așa, flanînd, pe strada noastră
de totu-n jur e lapte și parfume
și cad omizi din nouri de plăcere
și greieri scriu pe ziduri tristu-ți nume
iar eu - topind în ceai orice durere
te-aștept așa cum ne așteaptă Sfinții
să lepădăm ilicul suferinții

*

Mai știi cînd mă-nvățai să zbor?
Aveam turban multicolor
sădeam minuni nenumărate
prin minarete și palate
iar tu, în ritmuri de cadril
pe ulițe neasfaltate
flirtai cu melci în frac vernil
și cu omizi înmănușate
și-așa, flanînd pîn' pe-nserat
pe lungi covoare de Carrara
pîndeam prin falduri de brocart
cu zîmbet mov, cu suflet spart,
Serafi ce-anunță primăvara.

*

Cîta tristețe poate să încapă
în cănile ce au secăt de apă
și-n cupele de crin tristețe cîtă
în clipa cînd parfumele se zvîntă

și spune-mi, draga mea, mai știi tu oare
cîte corăbii rătăcesc pe mare
grele de vise și de mirodenii
de orbi pirați scăpați de prin gubernii

prin care trec alai de domnișoare
sorbînd prelungi șerbeturi de cicoare
în timp ce castori mov, cu melci în spate,
prepară leneș trandafiri cu lapte

de presărat tiptil, la ceas de seară,
pe sîni și coapse ce se-nfioară.

*

Mă păcăleai că n-o să mori
că sfinții îți oferă flori
numai așa... de pampleziri
că nu e sînge ci chefir
tot ce pe fluturi picurai
știai cît pierd atunci, știai
că dau și burgul dau și casa
pentru-ai tăi sîni și pentru coapsa
ce-o dezveleai în mov șarete
pe uliți mă-agățau subrete
ce îmi șopteau să-mi văd de drum
și-odat' un greiere nebun
chiar înălță un Psalm de șoapte
de tine să mă țin departe
dar nu-mi păsa căci te iubeam
seara plantam omizi în geam
iar dimineața lansam nori
să ai pe cer de abur flori

În urma ta rămase-n noapte
un melc bătrîn pe-un crin de lapte

*

Era o seară de april
treceau femei dansînd cadril
prin burgul gri precum cîndva
treceai prin viața-mi dumneata

și eram viu, și eram bleg,
crini mă-mbiau să îți aleg,
melci mă poșteau să îți înham
la mov șarete de șofran

și sus, din brazii de halva,
un Seraf trist mă-ademenea
să-l las durerile să-mi poarte
în căni adînci cu ceai și lapte

dar eram mult prea obosit
și am oftat, și ai zîmbit,
și era seară de april
cu lungi femei dansînd cadril.

*

Mîine, în zori, vom invoca ploile, furtunile,
sufletul lor lichid ne va topi mîinile
și vom flana așa pe uliți, mov și goi,
tot așteptînd să dispară tăcerea din noi
ceasul din centru abia se va mișca
Dumnezeu va broda Îngeri pe rochia ta
și aripile lor se vor aprinde agale
împrăștiind arome de nori și portocale
tu vei fi fericită, poate chiar vei zîmbi,
eu, din celălalt capăt al vieții, voi fi prelung
și gri
pentru ca umbra mea să se aștearnă alene
pe coapsele tale, pe sîni, pe gene...
va fi modul meu de a crede-n minuni
va fi modul meu
de
a sta
lîngă tine
Hai, mîine-n zori vom invoca furtuni...

*

Eram în Iași, flanam hai-hui
aveam trecut, aveai pistrui
și eram triști dar fericiți
pe uliți îngerii rătăciți
ne dăruiau șerbet de fragi
...bile din care, dacă tragi,
țîșnesc parfume și dorinți,
motani purtînd în gene Sfinți
și ziduri de-un albastru stins
din care seva s-a prelins
în timp ce noi priveam absenți
femei cu sîni impertinenți
ce își purtau prin burgul tot
viața cu-arome de compot

*

Atîta m-am ferit să nu mă prindă
lumina izvorîță din copaci,
străzile mov, cu dale din oglindă,
tăcerile, blînd stivuite-n saci,
încît speram că sfinții cu elice
s-or îndura, în cea din urmă zi,
și-or șuiera trei fluturi să ridice
statui de lapte tos în burgul gri
ca, de la înălțimi amețitoare,
să îmi șoptească noaptea cînd apari
cu rochia ce-nfioară coridoare,
cu coapse pline de esențe tari,
dar totul s-a topit precum se scurge
durerea în pădurile de maci
căci m-am temut prea mult să nu mă prindă
lumina izvorîță din copaci.

*

Era o seară infinită
coceam banane mov pe plită
cu trupul învelit în fum
pîndeam motanii de pe drum
ce povesteau pînă în zori
cu crabi de rouă și de nori
în timp ce noi, de prin cămări,
aprindeam crini și lumînări
să-ți oblojească pasul fin
cînd treci, cu sufletul velin,
prin burgul tot, prin viața toată
ca o perdea de mosc și apă

*

Tu zburai
Eu, cuprins de sfială,
în dulapuri adânci m-ascundeam.
Licărea plictisit o beteală,
înfloreă cîte-un chip într-un geam,
jos canarii din ulița veche
desenau colivii pe tavan,
greieri mov ne cîntau la ureche,
crinii blegi surîdeau diafan,
și topeam orele cu răbdare
în ceșcuțe de-Angora cu ceai
și știam că e trist
și că doare
și că-n jur sunt doar ploii

tu zburai...

*

Îți promisesem c-o să pun pe rană
clătite moi, pateuri cu mărar,
lumina revărsată trist pe cană
și punctul mov, înmărmurit pe zar.

Știam că n-o s-ajute toate acestea
- nici crini, nici pansamente cu mălai -
dar mai doream să prelungesc povestea,
modul fabian de-a-ți spune să mai stai

ca seara, când căldurile se-nmoaie,
să ne privim naiv-surîzători
și să ne prindă-așa ultima ploaie
cum prinde Dumnezeu roua pe flori

*

Vom vorbi în curînd despre Îngeri
despre cum se topesc, cum zîmbesc,
ce culori îi compun, ce atingeri,
ce motani parfumați călăresc.
Poate chiar îți voi spune odată
despre munți, despre inimi și nori,
despre pești infiniți ce înoată
printre coapse, blajini și ușori.
Ca să știi că-ntre mine și tine
e lumină de toamnă, sunt ploii,
și omide torcînd mandarine
presărate prin pat
pentru noi.

*

Mi-e sufletul mov
doar umbre de înger
trec nouri ca roi
de albine
și seara - un rîu
ce scufundă orașul
cînd toamna
dansează în mine.

*

O să mirosim a ploaie, o să mirosim a nori,
vom intra plini de arome în orașul greu de
toamnă,
vor ieși la porți vecinii cu jobene și cu
flori,
de pe murii plini de rouă melcii îți vor
spune Doamnă.

O să-ți placă, știi prea bine, o să devenim
faimoși,
vom culege smirună caldă din trăsuri
îmbujorate
trase lin, pe uliți triste, de motani
meticuloși
ce-s înamorați de-a pururi de lăcuste
fermecate.

Iar când noaptea o să cadă ca un plic cu
ceai de crin
în ceșcuța de-alabastru cumpărată astă
vară
vom pîndi cu flinte fierțe în compoturi și în
vin
ceasul când, tăcuți și tandrii, fluturii pe
sîni scoboară.

*

Tu vrei cireșe aurii,
Melci marinați în datorii,
cupe de crini, fierte încet,
în lapte candel și oțet,
și Îngeri cu aripe blegi
pe care-n zori să îi dezlegi
și să le dai drumu' hai-hui
plutind de-asupra crîngului
să parfumeze burgul tot
cu ceai de piersici și compot
în timp ce, ronțăind domol
covrigi și paracetamol,
noi, cei trei magi, ți-om închina
toamna cu suflet de cafea.

*

Toamna miroase a tine, și tu știi,
miroase a scortîșoară și a pîne,
a jazz mustind din ziduri cafenii
și a copile înhămînd albine
la vechi trăsuri din lemn de abanos
ce-apoi, în burgul ăsta greu de noapte
ne vor purta vernil și tacticos
prin sîni de fildeș, năuciți de șoapte.

*

Sufletul norilor peste străzi răvășite de
ploaie,
pichere printre crini, liceeni, praf de
ceață,
convoaie de omide vernil traversând în
calești
burgul ăsta de ceară îmbibat de povești
și-ntr-un colț, o bodegă unde poți dacă
vrei,
să te-ascunzi printre rafturi tot gândind la
femei
ce, când seara se-așterne, tot momesc cu
fursecuri,
lumea trista din noi și motanii de miercuri.

Sufletul norilor peste străzi răvășite de
ploaie...

*

Ea știe să iubească mov
seara fierbe în ceai poeme
și-apoi presară prin alcov
șerbet de crini și de păr cleme
cu care, de nu ești atent,
te poate prinde-ntr-o clipită
ca să te-nvețe-n ritm de valț
sfînta cădere în ispită

*

Prin trupul meu prelung și gri,
flanau motani portocalii
ce încercau, triști și blajini,
să stoarcă laptele din crini
și noaptea, prin păduri de ambră
flanau Serafi cu melci în barbă
și greieri mov, în frac de seară,
și trenuri lungi, cu scorțișoară,
și-omizi de zahăr, și șarete
pline de-arome și de fete
ce așteptau, în zori de zi
prepelicarii sedefii
cu scrisorele de amor,
de împrăștiat prin dormitor
de prins la timpul convenit
sufletul bleg și fericit.

*

Arată-mi cât de departe sunt toate acum,
alege-mi un nume și apoi zîmbește
ca și cum am avea aripi, ca și cum
noaptea din suflet vîntul tău întîlnește
și-așa or să vină zorile, și-așa curînd
vom visa ploi răvășind calendare
și melcii de aur tacticos desenînd
crochiuri de înger și crini prin altare
azi în burg este toamnă, în noi este fum
din scorburi de ceață Dumnezeu ne
privește
arată-mi cât de departe sunt toate acum,
alege-mi un nume și apoi zîmbește.

*

Mai știi cînd îți doreai să plouă?
Pictai motani pe coji de ouă
și te trezeai de dimineață
să fierbi crini triști, pentru dulceață
și rugăciuni sădeai o mie
pentru toți norii ce-or să vie
iar melcii grei, mustind de șoaapte,
îți dizolvai în ceai cu lapte.
Și era toamnă, și tăcere,
îmi prindeai scoici la butoniere
și-mi oblojeai cu zahăr brun
aripile roase de drum.
Și-apoi, în ritmuri de Chopin
iveai amurguri din joben,
și, miruindu-mă cu rouă,
mă invitai să văd cum plouă.

*

Haide să vindem ploi, îmi spuneai
ploi de noiembrie, ploi pentru ceai,
ploi pentru trupuri învelite în duhuri
ploi pentru coapse și ploi pentru lucruri
mărunte uitate-n sertare de-o vară,
ploi de iluzii și ploi de cerneală
cu care să scriem prin burg porcării,
ploi pentru buze și pentru copii
ce-și plimbă tristețea prin burguri de
ceață
cînd noaptea-ți azvîrle tăcerea în față.

Haide să vindem ploi, îmi spuneai
ploi de noiembrie... ploi pentru ceai...

*

Pădurea sufletului meu colindă
Învață cerbii drumul pîn' la noi
În nouri străvezii, ca-ntr-o oglindă
se răsfrîng îngerii mov și triști și goi
iar dincolo de tot ce-i trist în tine
și dincolo de tot ce ai pierdut
miroase a ceai de iriși și smochine
și-a seara-n care totul a-nceput.

*

S-au așternut zăpezi adânci la poartă,
în sufletele noastre pier zăpezi,
și-i plină de omăt întreaga hartă,
și drumul pîn' la mine nu-l mai vezi.

zac ghemuit, cu îngerii la picioare,
prin pat plutesc ceșcuțe cu noroi,
și-aș vrea să-ți ies așa-n întîmpinare,
cu trupu-mi de iluzii și de ploii

căci se anunță secole de ceață
și-o să cădem în viscolul burlesc
ce ore și secundele îngheață
și-aș vrea să-ți fiu în gînd, să te feresc

dar nu mai am calești îmbietoare,
motani de smirnă ori tutun rusesc
mă lasă doar, de vrei, la înserare,
cu ceai de zahăr ars să te servesc.

*

Ce mi te-aduce azi mai aproape?
Trenul cu nouri, vîntul de ape?
Căror motani să mă-nchin și ce psalmi
pierd teama de moarte, de silă, de ani?

De cîte accente are ochiul nevoie
să îți privească trupul în voie
și ce arome mai pot inventa
ca să-ți cuprindă sîinii de ceață,
lin să-nvelească inima ta?

Spune, hai spune, căci este tîrziu
Vulpile lumii sădesc comete
iar eu zbor singur și fistichiu
suflet de ceară învîrtit de flașnete.

*

Orașu-i pustiu fără tine,
Orbi mov trag vedenii la sorti,
miroase a fum, prin vitrine
vezi îngerii călări pe cai morți

și-aș vrea o adresă, oricare,
să-ți las semnul meu de pe piept,
să-l prinzi delicat în clasoare,
să știi că-s aici și te-aștept

cu melci de-abanos la trăsură,
cu nori lini, din fulgi de gutui,
cu trese de crini la armură,
cu prima ninsoare. Rămâi.

*

Îngerii mă-ndeamnă să beau gin
dacă la ora șapte nu cobori
dar voi tocmi Heruvul cel cu crin
să-ți prindă aripi mov la subsuori

și urși de marțipan voi angaja
aura de iluzii să ți-o poarte
și melci cu felinare de halva
(fiindcă la mine-n suflet este noapte)

și-apoi, albastru, fără să mă tem
te-oi aștepta tăcut, la ora șapte
cu cărți de catifea, motani de lemn
și sos de tradafiri căliți în lapte

*

Treceai încet, adulmecînd ninsori
și munți adulmecînd, și flori de ceață,
și melci cărînd iluzii și culori
prin roua mov și grea de dimineață

de cînd flanai cam nimeni nu știa
- trecuse-un veac ori poate o secundă -
doar trupul tău prin burg pulveriza
miros de crin și smirnă fumegîndă

și ai clipit încet și ți-ai desprins
aripile de sînge și mătăasă
și te-ai mirat că încă nu a nins,
și leneș mi-ai intrat dansînd în casă

apoi, privind în suflet ca-n oglindă
îți deteși jos și cel din urmă fard
în timp ce Dumnezeu, timid, din tindă
zîmbea-nvelit în lacrimi și în nard

*

Pe străzi siluete de ceară,
Tăceri peste-un burg înghețat,
Paltoane ce trupul și-l cară,
crochiuri de vis lângă pat,

cești mari, cu amprente celebre,
pisici scoborâte din Rai,
arome de sîni și decembre,
arome de coapse și ceai

și străzi, siluete de ceară,
zăpada ce-aseară căzu,
Heruvii ce sufletu-mi ară,
și sufletul virgulă Tu.

*

Vom căuta o gară, departe de aici,
ne vom retrage-n dînsa, ca să uităm de
toate,
pe linii ruginite vor trage mov arici
ce ne-or purta trecutul, blajin și demn, în
spate

la casa de bilete o să te instalezi
nu o să vină nimeni oricum, dar nu se știe,
poate-or să-apară Îngeri și-o să le
desenezi
bilete indecente pe flori de iasomie

eu, pe de altă parte, o să îmi trag chipiu
și uniformă d-aia din fir de levănțică
și o să fiu atunci acarul cel mai viu
și cel mai plin de vise din gara părăsită

iar seara vom bea ceaiuri din lemn de
scorțișor
și vom privi nostalgici peroane sub zăpadă
și-o să ne fie teamă, și-o să ne fie dor
de anii ce-or să vie, de viața asta fadă.

*

Este târziu, ce-aș mai putea să-ți scriu...
sunt ziduri mari de aer pîn' la tine
și-aici e-aproape iarnă și pustiu
și sfinți hoinari grădinăresc prin mine

dar ți-aș trimite ceaiuri și calești
cu cărți și vîsc și cu șerbet de pere
și sfere moi, umplute cu povești,
plutind, încet și bleg, prin încăpere

iar tu, din lumea ta de munți și crini
văzînd aceste daruri minunate
ai prinde felinare prin grădini
să simt că nu mai ești așa departe

și astfel peste noi ar trece ani
cu iz de smirnă și de mentă creață
cum trec motani de aur pe Lipscani
prin roua grea și mov de dimineată

*

Lasă-mă iarnă să-ți fiu,
știi să mă ning pentru tine,
știi să topesc ce-i pustiu,
știi să te mint că e bine.

Și ceaiuri de nori știi să fac,
și sfinți să cobor din altare,
oh, și fericit știi să tac
cu fruntea pe coapsele tale.

În burguri se face târziu,
fulgi grei se răscoală în mine,
hai, lasă-mă iarnă să-ți fiu
cât știi să mă ning pentru tine.

*

Desenează-mi munți în dreptul inimii, știi
o să-mi fie dor de iarbă, de copii,
o să mi se facă dor de cum mă priveai
din spatele lumii tale de fantasma și ceai.
De toate o să-mi fie dor, fab, de toate o
să mă tem
și în burgul de-oțel o să fiu doar un ghem
de-amintiri și accente dat de-a dura, ușor,
de motanii de-angora răsfirați pe covor.
Mă vei vrea tu așa, fab, te voi vrea eu
tăcut?
Cerule picură-ncet păsări negre drept scut
și de-atâtea distanțe ce-s tivite-ntre noi
am ajuns să uităm cum e drumu-napoi,
am ajuns să-nvățăm să ne stingem ușor
când orașele-ngheață și cuvintele dor.
Te voi vrea eu așa fab, mă vei vrea tu
plutind?
Noaptea mea s-a umplut de copii la colind,
noaptea ta cum e fab, mai știi tu să visezi?
Ți-aș trimite de-aici prăjituri și zăpezi
ca să pot să rezist, ca să poți să mai fii
desenează-mi în schimb munți
și nori
și copii.

*

Iarna-i un crin ce mușcă-ncet din noi
răpește drumurile pîn' la tine
degeaba-ți scriu atîtea mii de foi
degeaba te aștept, degeaba vine
poștașul mov pe-oceanul înghețat
cu tolba plină de-amintiri și lapte
și îngerii la schit aiurea bat
mătăanii să te-aducă mai aproape
iarna-i un crin ce mușcă-ncet din noi
simțim aroma ei cum ne pătrunde
de-acum toți psalmii se topesc în foi,
flacăra-n lumînări de-acum se-ascunde
la mine-n suflet astăzi cresc gutui
la tine-n suflet azi miroase-a noapte
și-n burg orbi cu flașnete cîntă șui
colinda celor ce-au uitat de toate

*

Pădurea-i un ocean cu pești ce zboară,
adulmecă-i aroma, nu te teme,
sufletul ei în trupul tău coboară
cu valuri mari de frunze și de lemne.
Iar noaptea, când ți-e inima de ceară,
și buzele crăpate-s de îngheț,
pe-oceanul tău din lemn de scortîșoară
vin îngerii la surf și la dezmăț,
și unicorni cu solzi de-argint și lapte,
și vulpi de mare, și corali, și-arici,
și scoici cu perle de ghimbir și șoapte,
și urși-jeleu, și greieri, și pisici.
Îi simți cum îți înoată prin artere,
cum făuresc lungi insule de brad,
și-ai vrea să fugi, să spui la revedere,
și e tîrziu, și tîmplele îți ard.
Dar vezi, afară încă viscolește,
în burg nu are rost să mai cobori,
mai bine fierbe vinul și zîmbește
oceanul tău din suflet ninge flori.

*

Învată-mă un grai neinventat,
caută o parte din mine să creadă
c-aceasta e țara din care-am zburat
ținutul de-accente, de munți și zăpadă.
Atunci partea cea oarbă a mea
adulmecînd burgul, adulmecînd norii,
poate se va desprinde, poate va rezista
orașului tău, durerii, ninsorii.
Tu scrie-ți în palmă poeme și rugi.
Lasă-le ca, arzînd, să-nflorească
poate-așa o să vrei să mă-ajungi,
poate aripi de crini or să-ți crească.
Apoi fă-mi un ceai și așteaptă tăcut
părțile sufletului meu să se regăsească
și stai lîngă mine cum ai spus la-nceput
o gutuie iubind o fereastră.

*

Ce păcat că vine iarna cînd tu ești acum
departe
ar fi fost fain ca ninsoarea să o împărțim
așa
eu în partea mea de lume, tu în partea ta
de noapte,
tu în gîndul meu sălbatic, eu, la fel, în
tîmpla ta.

Ne-am fi odihnit atuncea ca doi urși sătui
de viață
- între noi doar Psalmii serii iar în noi
trotot de cai -
și am fi privit zăpada pînă cînd, spre
dimineață,
cu omăt în toată ființa ne-am fi cufundat
în ceai.

Și apoi, plini de arome și de întîmplări
haioase,
am fi năvălit pe uliți, am fi șterpelit un
brad,
și-am fi împărțit colinde, vîsc și rodii pe la
case,
și-am fi colorat cu iarnă orășelul ăsta fad.

Însă acum tu ești departe, pentru îngerii
pun capcane
măcar ei să-mi fie-aproape pînă cînd o să
apari,
măcar ei să-și poarte leneși puritatea pe
divane,
măcar ei să-mi fie-n suflet, peste noapte,
iconari.

*

Să nu le spui, oricum ei n-or să vadă
patria mea de munți și de zăpadă.
N-or înțelege fab, și știi prea bine,
ce dealuri și accente port în mine,
de ce în suflet și-au făcut culcuș
copii îmbujorați de săniuș,
de ce-mi pictează îngerii pe pleoape
sfinți și psaltiri, căni cu cafea cu lapte,
și tu știi fab că nu vor înțelege
cărui destin mă-nchin și cărui rege
șoptesc o mie una de povești.
Să nu le spui, oricum, degeaba ești
scribul tăcut al lumii mele mov
- motan torcînd prin perne, în alcov -
ei n-or să știe niciodată poate
ce viu poți fi purtîndu-le pe toate
în partea nevăzută a unui trup.
La ei e iarnă și miroase-a lup
și uite-i cum adu-mecă spre seară
sîinii de-omăt și coapse de fecioară.
Așa că lasă-i fab, nu te băga,
pășește dacă vrei în lumea mea
și taci. atît. oricum ei n-or să vadă
patria mea de munți și de zăpadă.

*

Nu am vîsc, nu am colinde, dar fac drumul
pîn' la tine
știi că sunt zăpezi imense, știi că viscole-
au pornit
am însă covrigi și ceaiuri și motani am luat
cu mine
și sfinți gata să mă-ajute de rămîn
înzăpezit

o să mai dureze-o vreme, sunt orașele-
nghețate
și sunt corbi cu măști umane care drumul
îmi ațin
iar eu dragule, știi bine, voi călători prin
noapte
doar cu scorțișoară-n gene și lumina unui
crin

o să trec hotare multe ca să-ajung pînă la
tine
voi lăsa în urmă regii, îngerii de tinichea,
tot trecutul meu haotic, porci cu frac și
limuzine,
ranguri fără demnitate, decorații din
bezea

mă rog, tot ce lasă omul cînd tu îi rămîi în
minte
o să pun la colț de stradă înaintea de-a
pleca
mi-e de-ajuns doar ce-am cu mine, patru
psalmi și două flinte
ca să fiu jandarm de seamă cînd ajung în
lumea ta

Nu am vîsc, nu am colinde, dar fac drumul
pîn' la tine
știi că sunt zăpezi imense, știi că viscole-
au pornit
roagă-te numai să merit, roagă-te să-ajung
cu bine
și privește pe fereastră ca să știi de am
sosit.

*

Tu, Tată din ceruri, privește, ne iartă
biet sufletul rob în trup de zăpadă,
tăcerea prelungă, cuvintele goale
și mîna ne-ntinsă spre mîinile Tale.
Ne iartă orbirea și teama de noi,
cămărilor-nchise și pasul greoi,
ne iartă aripa purtată aiurea,
ne iartă uitarea și iartă pădurea
cea plină de Tine dar fără de schit.
Mă iartă c-am fost uneori fericit
și, fără să știu, am crezut că mă doare
să-mi dau fericirea în palmele Tale.
Și iartă, de vrei, tot ce-n urmă-am lăsat
cu pete de tină, de ger, de păcat
și iartă-mă Doamne că nu am zîmbit
cînd trupu-mi purta urme-adînci de cuțit
și n-am dat binețe cînd îngerii în zbor
șopteau că-i de-ajuns și că-i timpul să mor.
Mă iartă de toate și cîte-or mai fi.
Miroase a iarnă și-a colind de copii
și-a noapte miroase. e vremea de-acu'
să ieșim noi Doamne și să intri Tu.

*

Dă-mi un oraș în care să dispar
sau poate-un sat, sau doar o simplă casă
o să-ți aduc halviță de mărar
și ceai de crini, și checuri de mătăasă,
și melci haotici, îmbrăcați în frac,
și vânători călare pe gazele,
și tot trecutul meu de palid rac
și clopoței de prins la ciuboșele
de-o să trezești toți murii înlemniți
când treci cu pas vioi pe strada noastră
și o să te ridice-n slavă sfinți
și-aromele vor exploda în glastră
și-apoi atît să-mi dai, un loc peltic
în care să dispar în trei secunde
iar tu, privind cercelul din buric
să știi că-n el de-acum mă voi ascunde
și-o să mă plimb triumfător așa
an după an și seară după seară
pînă ce tot orașul va-nvăța
povestea noastră fiartă-n scortîșoară

*

Vine Crăciunul, pregătit-am Doamnă
din galantar piperul cel mai fin,
în rouă-oi fierbe cupa dolofană
a crinilor, cu abur și cu vin
voi unge-ncet ferestrele și clanța,
de tocul ușii, fin și decadent,
voi pune să se frece-apoi mătasa
motanilor cu nume indecent.
Și cozonaci voi face-ntreaga noapte,
și chifteluțe mov, de marțipan,
și scrob de iriși incendiați cu lapte,
și frigărui de fragi, și pandișpan.
Și-oi scoate Doamnă, din fîntîna veche,
ciuturi de-arome puse la dospit
și-oi răzui toți psalmii din perete
- promit să-nvăț perfect să îi recit.
Și-apoi, fiind gata cu acestea toate,
voi atîrna la poartă scortîșori
să te călăuzească lin prin noapte
de o să vrei la mine să cobori...
Afară roua-ncepe să se cearnă,
în suflet îmi cresc flori de rozmarin,
vine Crăciunul, pregătit-am Doamnă
din galantar piperul cel mai fin.

*

Eu, regele de ceară din țara cea mai fadă
cînd ies pe stradă, uite, stîrnesc în urmă
sfinți

și-adun motani de abur în haine de paradă,
și cerbi cu nea în gene și diamante-n dinți.
Și-apar apoi piticii călare pe girafe,
și clovni ce incendiază buchete de bulion,
și vînători de clipe, de nori și-autografe,
și rodii storcînd seve din plăci de
gramofon.

În urma lor curg tainic globuri de fragi și
lapte

dintre acelea bune de atîrnat în brad,
și melci purtînd în coarne șerbet de mere
coapte,

și zaț torcînd trecuturi în căni adînci de
jad.

Întreg convoiul ăsta ce-mi urmărește pasul
pe alții-i fericește, pe mine nicidecum,
și-afară-i viscol groaznic și asfințește
ceasul,

și-n sufletul meu, iată, e iarnă și e fum.

Și-aș da oricînd alaiul acesta de lumine
- atît de gol de viață, atît de-amăgitor -

de-ai vrea să-mi ieși în cale cu ceai de
mandarine
și sîni pudrați pe-alocuri cu praf de
cimbrisor.

*

Cred că a fost să fie așa:
tu să-mi zîmbești din lumea ta,
eu să-ți aduc de gheață flori
din țara mea de melci și nori.
Pe calea care ne desparte
să treacă sfinți cu crini în spate
și sănii lungi, de anason,
cu reni căliți în bulion
și cu saci grei, umpluți agale,
cu tot trecutul lumii tale,
s-auzi încet, prin geamul mat,
copii ieșiți la colindat
și-n trupu-mi trist și incolor
să simt aripa ta ușor
purtîndu-mi sufletul de fum
prin sfîntă seara de Crăciun.

*

Era un soi de înger sau poate că era
un soi de crin de abur pășind în urma ta.
Mergeați așa, haotic, prin burgul înghețat
ca doi iubiți ce drumul alături l-au uitat
și prin nămeți și zloată ieșise un vecin
să vadă cât de tandru poate iubi un crin
și la ferestre calde se tot iveau gutui
să simtă-arama candel țîșnind din pasul lui.
Tu nu vedeai acestea, ți se părea normal
vecini, gutui și fluturi să iasă triumfal
cînd te ivești pe uliți, o doamne, nu știai
ce singură și tristă și palidă erai.

Afară ningeau șoapte, în tine ningea mov,
prin pomi dansau frenetic icoane de
Rubliov,
și-n insula de gheață ce burgul devenea
treceai cu-n crin de abur pășind în urma ta.

*

Începe anul, Doamne fă-i doar bine
celui ce îl aștept dar nu mai vine
ajută-l Doamne și pe el să vadă
orașele-îmblînzite de zăpadă,
ferestrele ce strălucesc în seară
cu flăcări de gutui și scortîșoară,
pune-i în cale cărți și căni cu lapte
ușor să poată traversa prin noapte,
adu-i aminte, cînd îi este greu,
de munții mov ai sufletului său,
și-n ale inimii vagi continente
fă-i insule de ambră și accente,
și apoi dă-i Doamne greieri cu fanfară
să-i cînte psalmi de rouă și de ceară
ca-nfășurat în cîntul nelumesc
să știe că-s aici și că-l iubesc
și că mă rog atît, să-i fie bine
celui ce îl aștept dar nu mai vine.

*

Treceau, pereche tandră, dinspre gară,
înfiorînd oraşul cu castani,
un sfînt înveşmîntat în scortişoară
şi-un crin bătrîn şi palid din Lipscani.

Păşeau stîngaci prin burgul de zăpadă
- demne şi dantelate lumînări,
zîmbind fosforescent, lăsînd să cadă
în urma lor noian de întrebări.

Ieşeau pe la ferestre precupeţe,
soseau roiuri vernil de ghicitori,
melci blegi se adunau la sfat în pieţe
să afle ce-i cu triştii călători.

Unii jurau că parcă-n Evanghelii,
se pomenea că-n vremea de apoi
vor coborî pe frunze de camelii
doi trecători purtînd în gene ploi

ce vor spăla oraşul de păcate,
şi sufletele de tot ce e greu,
şi-apoi, uşori şi mirosind a şoapte,
urca-vor în dans fin spre Dumnezeu.

Alții, c-ar fi văzut prin țări geroase,
acum o sută și ceva de ani,
doi negustori de vise și mătase
fugiți apoi, de silă, în Balcani.

Și mai era, desigur, și nebunul
ce se jura pe tot trecutul său
c-ar fi zărit aseară la preabunul
sfânt un afiș boțit cu chipul tău

așa, că aflînd vestea minunată,
am luat un toc să-ți scriu că, negreșit,
un sfânt și-un crin bătrîn, din poartă-n
poartă,
te caută prin burgul împietrit.

*

E iarnă dragule și ești departe.
Aici miroase a untdelemn și-a noapte
și-ți scriu din colțul sufletului mov
scrisori de prins cu ținte în alcov

Degeaba îți șoptesc eu că sunt bine,
că vînd și crini și fluturi și lumine,
că în orașul mort doar eu mai știu
aripi să port la trupul cenușiu.

Degeaba-ți povestesc cum seara ies
cu greieri mari, de ambră, la cules
de amintiri vintage-aiuritoare
și șoapte flu păstrate în clasoare.

Degeaba-mi rog motanii dimineață
să-ți scrie lungi poeme cu dulceață
și să-ți picteze-n tandre farfurioare
munți răvășiți de îngeri și ninsoare.

Degeaba printre fragi și gutui coapte
îi pun să stoarcă rozele de lapte
și-apoi să zugrăvească-n burgul tot
icoane de iluzii și compot.

Tu nu vezi însă că, de atâtea luni,
ți-am tot brodat amurgul cu minuni
și-abia de ne zîmbești din lumea ta
de greieri orbi și-arome de cafea.

Dar nu-i nimic copile, nu-i nimic...
Viața-i o rază grea, păstrată-n plic,
și-ți scriu din colțul sufletului mov
scrisori de prins cu ținte în alcov.

*

Îmi coloram tăcerea cu cretă și cu ceai
știam tot ce pierdusem cu zîmbetul pe
buze
aveam în gînd șarete și-n pleoape șapte cai
de colindat fantastic prin serile difuze

riscasem tot pe cartea norocului tîmpit
și incendiasem crinii doar ca să știu în
noapte
să zbor cu fluturi palizi și să iubesc pepit
și să presar pe tîmple melci marinați în
lapte

ei mă priveau cu ciudă, de parc-ar fi zărit
în trupul meu de fată cu gust de
scorțișoară
tot ce în viața asta prin lume-au risipit
și le era rușine și începea să-i doară

iar eu flanam ferice prin burgul înghețat
purtînd singurătatea ca pe-o eșarfă veche
ce-o lași să cadă tandru și-agale lîngă pat
ca să momești motanii să-ți toarcă la
ureche.

*

O să te strig pe numele de crin
o să miroși a lapte și a mare
nu o să știi ce sunt, de unde vin
de ce am trei canari în buzunare

vei vrea să știi de unde te cunosc
n-o să-ți aduci aminte cum mă cheamă
dar vei zîmbi pepit și-apoi cu mosc
vei parfuma orașul de aramă

în curți de zahăr ars se vor ivi
dudui diforme, cu-nflorate fuste
și-aripa infinită-ți vor privi
cu toții vor dori atunci să guste

din sufletul albastru, dantelat
cu care ieși adesea la plimbare
și te-or momi cu fluturi de agat
și cu dulceață veche de cicoare

iar tu, sătulă de atît pețit
vei înhăma delfinii la șaretă
și vei picta pe lame de cuțit
îngeri cu coapse fragezi, de subretă

pînă ce seara va cădea felin
și-o să mă chemi, în șoaptă, la culcare
O să te strig pe numele de crin
și-o să miroși a lapte și a mare

*

Erai un crin de zahăr tos,
eram motan morocănos
și te-ai ivit în lumea mea
cu trupul zvelt, cu-aromă grea

În jurul nostru panglicari
vrăjeau puștoaice și canari
și burgul tot se afunda
în jazz și boabe de cafea

tu nu spuneai nimic, zîmbeai,
pe unghii te dădeai cu ceai
și mă rugai încetișor
să-ți depăn tumbă pe covor

iar eu, tăcut, mă supuneam
blegi îngerii ne priveau din geam
și eram mov și fericit
precum o rază pe-un cuțit

apoi trecut-au ani cincizeci
aveai trecut, aveam dovleci
nu mai credeam că are rost
să fim povestea care-am fost

dar uite, s-a făcut târziu,
încă iubesc și încă-ți scriu
și încă simt, pînă la os,
aroma ta de zahăr tos.

*

Prinsesem meșteșugul de-a înhăma furnici
și de-a porni cu ele așa, hai-hui, prin viață
plutind în mov șarete, cu vizitii arici,
și degustînd în lene șerbet de mentă
creață

În urma mea fanfare treceau în marș vioi
mimînd sublime valțuri pentru sublime fete
și răsăreau motanii și îngeri în convoi
să-mi coloreze ziua cu praf de canțonete

mustea întreg orașul de bîrfe fistichii
flanau injurii tandre pe strada ofilită
dar aveam crini pe pleoape și-n suflet
liturghii
și nu-mi păsa de nimeni, și eram fericită

așa că fab, știi bine, poți dacă vrei să taci
aripa mea te-aude și gîndul meu te iartă
iar ființa mea de abur, gutui și cozonaci
te-așteaptă, și-ți zîmbește, și-ți scrie, și
te poartă

*

Dimineața visăm amintiri, îmi spuneai
visăm trupuri de ceară, de fantasmе și ceai
prin orașe albastre, răvășite de nori
visăm îngerі de angorа ce pășesc temători
sufletul să nu-l strice, inima să n-o sfarme
visăm globuri de apă, și clepsidre, și arme
învelite cu grijă în hîrtie cretată
visăm greieri de abur mestecînd ciocolată
și omizi aiurite ce ne lasă pe coapse
versuri șui, indecente, scrijelite-n mătase
și șarete visăm cu canari vizitii
și păduri de mărar, și zăpezi, și copii
cu gogoși caramel, fin pudrate cu ceață
și visăm zîmbitori precupeții din piață
șușotind bîrfe mov despre cît am iubit
și ratarea, și fumul, clipa la asfințit
despre cît am iertat, despre cît am tăcut
dimineața visăm tot ce știm c-am pierdut
tot ce-n urmă-am lăsat cu arome de ploi
tot sperînd că nu-i vis, tot sperînd să fim
doi

Dimineața visăm amintiri, îmi spuneai
visăm trupuri de ceară, de fantasmе și
ceai...

*

Știam să zbor albastru, știam să pierd
frumos
Zîmbeam simțind fierbinte crini împlîntați
în tîmple
sculptam îngerii impudici din lemn de
abanos
și așteptam șăgalnic minuni să se întîmple

lăsasem tot în urmă, păstrasem doar un șal
pe care numai iarna, în zi de plictiseală,
ieșeau omizi de-angora, cu măști de
carnaval,
și pelicani de vată, și sfinți de scortîșoară.

Și era fain să ningă și fain să îi privesc
mă ascundeam ferice în mere fermecate
văzîndu-i cît de tandru prin perini
dănțuiesc
rostogolind prin aer sfere de fum și lapte

știam acestea toate și încă alte mii
- cum să-nflorești iluzii, cum să deșiri
metanii,
cum să rămîi cu aripi și suflet de copii
cînd burgul putrezește și te apasă anii -

Însă mă săturasem să tot flanez hai-hui
știi fab, eram sătulă de-atîția regi de
gheață
vroiam să-mi prind odată aripile în cui
să-mi decojesc în tihnă tăcerea de pe față

și, ronțăind amurguri, să simt pînă la os
aromele ivite altare mov să umple
Știam să zbor albastru, știam să pierd
frumos
Zîmbeam simțind fierbinte crini împlîntați
în tîmple

*

În fiecare zi o parte-a noastră
se colorează, murmură povești
Heruvi de sare ne bat la fereastră
Racii ne fac semne hai-hui din clești

Ne refugiem timid în debarale,
simțim arome blegi de martipan,
seve țîșnind din mere ancestrale,
stafide-n moi felii de celofan

fursecuri tăvălite mov prin pulberi
de usturoi regal și rozmarin
- pășește-ncet, mi-e teamă să nu spulberi
tăcerile ce s-au ascuns în crin.

Și-nchide ochii, o să vezi mai bine
cît de timizi și fragezi putem fi
flanînd prin burgul ăsta fără tine
cu nori prin păr și-n suflete făclii.

*

Vor veni îngeri celebrii și motani meticuloși
ne vor depăna povestea celor ce-au fugit
de-acasă
ne vor costuma în ghinde și în crini
morocănoși
vor sorbi șerbet de-alune din jobene de
mătasă

peste noi vor trece norii, peste nori vor
trece sfinți
o să incendiem tot burgul cu făclii muiate-n
sare
vor ieși pe străzi canarii să ne vîndă pe
arginți
vor ieși pe ziduri melcii cu biserici în
spinare

și vom înălța baloane colorate indecent
și vom scrie rugă obscene tot sperînd într-
o salvare
și-om flana apoi albastru prin orașul
transparent
- două umbre de zăpadă cu iluzii în spinare
-

pîna cînd vom trece munții, pîna cînd vor
trece ani
și-n sfîrșit vom înțelege ce frumos
pierdut-am totul
și ne vom retrage-n tihnă într-o stîna cu
ciobani
să ne mîngîie pe suflet mieii de mărar cu
botul

*

Poate că ai dreptate, suntem nori
prea defilăm așa, din cale-afară
prea suntem triști și fazi și trecători
prin trupurile noastre prea mult zboară
străjerii-acestei lumi de-neînțelese
Mult prea mult abur ne-mpresoară viața
de ies cirezi de îngerii la cules
tot ce în urmă-a irosit paiața
ce-mi poartă umbra, searbăd, peste burg
cînd te pîndesc, din lanuri de petunii,
să te ivești, tăcută, în amurg
precum un crin în sufletul furtunii

*

O să îți iau mărgele din sticlă d-aia faină,
și căni cu ceai de bambus, și nori, și
acadele
de supt în clipe tandre, de picurat pe rană,
și-o să te dau de-a dura apoi prin catifele

pîn' trupul tău de aur va exploda fericite
și-a despărțiri albastre va mirosi tot
burgul
iar Îngeri cu lunetă, tot ronțăind alice,
vor înălța baloane să vadă Demiurgul

Ce tristă și frumoasă tot croșetezi
cuvinte,
cum ne servești șăgalnic cu vise confiate,
în timp ce sus, la schituri, teribil de
cuminte,
ne fac cu ochiul Sfinții de zahăr tos și
lapte.

*

Poate o să-mi fie silă, poate o să-mi fie
dor,
poate o să am umbrelă din mătăsuri
parfumate,
poate o să am trăsură din lemn trist, de
sicomor,
poate o să am duzină de serafi de prins pe
spate.

Poate o să plouă candel, ca în orice zi de-
april,
poate vor ieși vecinii cu batiste la
fereastră,
și-o să am zîmbet fierbinte, și-o să am
suflet vernil
și baloane năucite poate-or înflori în
glastră

Cînd mă voi ivi albastru-argintiu pe strada
ta
mestecînd scoarță de zmeur fiartă în
clăbuci de lapte
și ți-oi pune la picioare țara mea de catifea
și pîinițe de gutuie, și canari ți-oi pune
șapte

să te fac să-ți iei bagajul și să ne cărăm
apoi
în ținuturi unde munții știu zăpezi să
dăruiască
să pictăm îngeri de ceară pe foițe de trifoi
și apoi, de bucurie, să îi omenim cu pască.

*

Și va veni o vreme când totul va fi ceață,
prin burgul nins de ploaie vor înota cirezi,
și-mi va fi frig și silă ca într-o dimineață
în care-n niciun înger nu o să poți să crezi.
Vor străluci în geamuri batalioane triste
de dame îmbufnate și conți triumfători,
prin pomii grei de noapte vor atârna
batiste,
în sufletele noastre se vor ascunde nori.
Și-ți voi suna la ușă dar nu îmi vei
deschide,
și-ți voi lăsa cafeaua cu lapte lângă prag,
și ți-oi broda cuvinte și versuri insipide,
ca să zîmbești în taină și ca să îți fiu drag.
Iar tu, nedumerită, ascunsă în dantele,
sătulă de orașul în care ne-am topit,
vei șuiera trăsura și melci în catifele
te vor purta albastru prin parcul adormit
ca să te coloreze și ca să uiți de toate
cîte ți-au scris în palmă nebunii de la schit
și-o să te știu frumoasă și vie și departe
și, știind acestea toate, o să fiu fericit.

*

Versuri de retrăit viața, ceața și lumea de
ceară,
moduri de îmblînzit pleoapa și ploaia vernil
de afară,
feluri de a mă ascunde ocrotit de o coajă
de nucă,
degetul meu desenînd îngerii prin lumea
năucă,
zile de mijloc de mai și zile de mijloc de
viață,
vîntul albastru din suflet și vîntul ce-mi
bate în față,
clipe pierdute ce fac să te bucuri de clipe
pierdute,
păduri de iluzii prin care colindă milioane
de ciute
purtînd sfinți în spate, mirosind a mosc și a
seară,
și, peste tot, ca un fum, ființa ta ce în
mine scoboară.

*

Îmi iau grădină ca să pot planta
greierii de turcoaz din ființa ta,
să aibă un' să crească, dacă vor,
motanii de-abanos în torsul lor
și crinii mlădioși din care sorbi
arome pentru sfinți și pentru orbi.
Și-mi iau grădină d-aia, infinită,
să frăgezim secundele pe plită,
tot așteptînd minuni să ni se-ntîmple
și îngerii să ne presure pe tîmple
cu degete prelungi și luminoase.
Și vin egreți în zboruri tumultuoase
să ne arate, uite, că există
povestea noastră fragedă și tristă
scrisă cu lungi tulpine de lumină
pe inima de mosc și parafină
care privește, bate, bate, bate,
tot așteptînd să te ivești din noapte.

*

Primește trei cocori, poate așa
o să ajung și eu în lumea ta.
Poate așa o să învăț să zbor
iar sufletul meu palid de cocor
poate ar înflori a mandarin.
Prin degetele mele-ar curge vin
și-a pâine caldă ar mirosi apoi
sîngele meu, incandescent șuvoi.
Aș sta în pat, alătura de tine,
aș bea cafea cu lapte și grisine
de scortîșor nemțesc aș mesteca.
Mi-ai povesti vernil din viața ta
și uite-așa, domol, fără de teamă,
ne-am prinde noaptea-n gene ca o clamă
precum își prin eleve de liceu
tristețea-n sufletul calin și greu.

*

Vom hoinări domol, pe îndelete,
cît încă este cald și este mai.
Miroase-a catedrale și a ceai,
a crini de lapte și-a surîs de fete.

Noi vom flana așa, fără de teamă,
printre copaci sub care îngerii dorm,
omizi pudrate fin cu bulion
ne vor aține drumul și-or vrea vamă

ca să ne lase, uite, să purtăm
prin burgul incendiat de primăvară
această delicată grea povară
că încă mai iubim și existăm.

Și-apoi, cînd noaptea se va ninge-ncet,
precum cuvintele în călimară,
ne vom închide-n fructe pîn' la vară
și-om scrie psalmi cu trupul pe parchet.

*

Destupă-ncet borcanul de pe masă
ia-mă de mână ca să dăm apoi
ocol parfumului ce-ncet își lasă
miresmele de fluturi peste noi

Închide ochii, ca să simți mai bine
cum vara îți șoptește ne-ncetat
să îți pui rochia mov cu mandarine
cea bună de amor și de flanat

și-apoi, închiși în trupuri ca o seară
încătușată-n cupele de crin
hai să dăm buzna fericiți afară
fin pomădați cu mere fierte-n vin.

*

Fluturi de umbră pe rochia ta,
străzi amorțite de soare,
perne de smirnă și de catifea,
motanii ce-ți torc la picioare,
mese albastre ce găzduiesc
sticle cu duhuri duioase
(dintre acelea ce dănțuiesc
în inimi mov, de mătase)
burgul cochet, ocrotit de himere,
sîni cu esență de soc,
coșuri imense, cu nuci și mere,
lozuri de vis și noroc,
și peste toate, din cînd în cînd,
ploaia amară de vară
prin care trece, ferice și blînd,
Seraful cu suflet de ceară.

*

Știi câtă durere poate oare să-ncapă
în lumea de nouri, de abur și apă?
Cum trece prin bălțile burgului tău
heruvul de ceară cu sufletul greu
plimbându-și în lesă motanul birman
pe uliți de rouă și de celofan?
De câtă tăcere-i nevoie în jur
să bîntui prin viață cu sufletul pur,
să cînți fericit că-n sfîrșit ai găsit
puterea de-a pierde tot ce ieri ai iubit?

Știi câtă durere poate oare să-ncapă
în lumea de nouri, de abur și apă?

*

Haide copile, e timpul să plouă
pune-ți pe umeri hlamida cea nouă
ia-ți șapte mere și șapte covrigi
înhamă cu grijă cei patru arici
și hai să pornim, trăsura ne-așteaptă
iar calea e grea prin lumea de apă
- prin lumea de nouri și lumea de sfinți
nu poți să treci fără iriși în dinți -
deci iute dă-mi mîna și haide la drum
mîine e viscol și ieri este scrum
împarte ziua de azi pe din două
și haide iubito, e timpul să plouă...

*

Mă iartă de-am crezut că pot zbura,
nu am știut văzduhul ce înseamnă.
Degeaba aripi porți de catifea
de nu te bagă îngerii în seamă.
Și iartă-mă de am crezut că pot
cu stihuri blegi să-ți parfumez trecutul
e-atîta nepăsare peste tot
și-atîta ceață-nvăluie pămîntul
încît degeaba versuri scriu pe zid,
degeaba părul mi-l presar cu ploaie,
degeaba trupul meu mov, translucid,
sădește crini de abur prin odaie
căci știi prea bine, nu poți colora
nimic în jurul tău de nu e toamnă.
Mă iartă de-am crezut că pot zbura,
nu am știut văzduhul ce înseamnă.

*

Vom mirosi a vară, a mere și a Iași,
ne vom plimba pe uliți cu crini pepit în gură,
din pasul nostru-or crește, blajini și
pătimași,
melci tuieși de durere, de nori și băutură.
Tot târgul, frînt de soare și-nmiresmat de
tei,
va șuiera eleve cu sîni de mandarine
să-și zăngăne albastru zefirul din cercei
ca să momească stoluri de îngerși și albine
ce-or să se-așeze palizi pe umărul tău stîng
tocîndu-ți la ureche vecernii de socată
în timp ce pelicanul, cuminte și nătîng,
va înălța baloane să nu fi deocheată
de târgoveții veștezi ce ieri, în urma ta,
cădelnițau cu bragă secundele soioase
pe cînd, la ceas de seară, motani de catifea
își pendulau tristețea prin suflete și case.
Apoi ne vom întoarce, ferice și trufași,
să povestim această dementă aventură
și-om mirosi a vară, a mere și a Iași
și-a trupuri infinite cu crini pepit în gură.

*

Îmi strâng la piept genunchii și tăcerea,
vara abia începe, mai am timp
pe linia ferată să mă plimb,
la dromaderi să îmi împart averea.

Dincolo de oraș știu că există
sfinte cu trupul parfumat și lung,
cu vieți brodate fraged pe batistă.
Poate la ele mai am timp s-ajung.

O, le-aș hrăni din palmă cu bobite
de crin fiert îndelung în sos de mac
și lapte stors din păpădii peștrițe,
servit în ciuboșele mov, de lac,

le-aș dărui în fiecare seară
să-ncerc în felul ăsta să le-mbun
și-apoi, pe murii grei de scorțișoară
le-aș desena icoane cu magiun.

Într-un final, de-ar vrea să îmi surîdă,
aș bîntui ferice-ntregul burg
cum bîntuie prin viața asta hîdă
îngerul meu albastru și zălud.

*

Ce trist e orașul spre seară,
miroase a crini și a ceai,
a ploi iluzorii de vară,
a soc, a șarete, a Rai

În aburul bleg de pe stradă
ferestrele-și spală priviri,
în piețe heruvi vînd pomadă,
prin haine mustesc amintiri

puștoaice chiulind de la ore
fumează prin colțuri năluci
iar ziduri pustii, incolore
aruncă spre tine clăbuci

și-ți scriu cu dulceață amară
epistole-n gheare de corbi
flanînd ca un fum de țigară
prin lumea de sfinți și de orbi.

*

Înger, e timpul de ceai, e timpul de rai, e
timpul de ploaie
pune tacîmuri de-argint, invită motanii și
crinii-n odaie
șuieră mov-fistichiu valțuri de nori și
mătasă
înger, e noapte albastră de vară și vremea
de masă

pune de jur împrejur tronuri fierte în lapte
vom dezbrăca indecent mandarinele coapte
- coaja păstrează-o, e bună în clipe cînd ai
chef să te plimbi ore-ntregi în tramvaiul cu
cai

o să servim dovlecei presărați cu tarhon
colo, în colț, sunt furnici de angora-n
bulion
și pe verandă, în stînga, ți-am făcut dacă
vrei
un pandișpan infinit împănat cu cicoare și
tei

ne-om ospăta ore-ntregi și om bea dulci
licori

Îți voi ghici în trecut, îmi vei scrie scrisori
viața va trece încet precum trece spre
seară
glasul bătrînului clopot de la schitul de
ceară

și-om adormi în final legănați fistichiu
în balansoare sculptate cu grijă în lemn
stacojiu
și vom visa demoazele hoinărind prin tot
burgul
mîndre și triste și lungi cum le-a creat
Demiurgul.

*

Hai fab, cheamă-ți norii și ploile toate,
prinde-ți iute gutui și cireșe pe spate,
ia-mă de mîină și hai să ieșim.

Orașul e mov cîtă vreme trăim,
orașul e viu cîtă vreme mai vrei
să cumpărăm frunze și melci și cercei.
Orașul e cald cîtă vreme mai plouă.

Vom încrusta îngerii pe boabe de rouă,
vom decora schituri cu ode fierbinți,
orașul e mort dacă suntem cumiți
deci haide, te-mbracă afară e noapte
la colțuri sunt sfinți ce vînd mere coapte
și vată de zahăr pudrată ușor
cu praf de iluzii și de scortîșor
iar drumul e lung fab și-aripe nu sunt
miroase a vară, a crini și-a pămînt
din care răsar icoane brodate
cu heruvi prelungi, ocrotiți de stigmatate
ce nu vor să știe de ce mă iubești.

Hai, șuieră-ți norii, e timp de povești
de coapse și sîni lunecînd prin odaie
hai, ia-mă de mîină și dă drumul la ploaie.

*

Și vom citi pe rînd din Sadoveanu
în noaptea asta cu parfum discret
tu șifonîndu-ți galeș sarafanul
eu depănînd iluzii pe parchet

În jur va miroși a mere coapte
și a bunici cu mersul legănat
ce-așteaptă cu șerbet și căni cu lapte
să termine copiii de scăldat

va fi, cum să îți spun, atît de bine
că o să crezi că-i vis și-o să zîmbești
și o să-arunci în nori cu mandarine
și o să-nhami motanii la calești

iar eu, ca vizitiu, în haină moale
de ghiocel tivit cu praf de soc
ți-oi scrie psalmi de rouă pe picioare
și rugi de amăgire și noroc

și anii or să treacă precum suie
convoiul de căruțe cu mălai
iar noi vom tot flana prin viața șuie
cu sfinți, cu Sadoveanu și cu ceai.

*

Cîteva zile o să mai plouă, apoi
o să se stingă chiar și ploaia din noi
și-o să rămînem umili și mov și blajini
din cupe de crini or să crească lumini
din trupuri prelungi se vor scurge cuvinte
nimic nu va mai fi apoi ca-nainte
nici măcar străzile, nici măcar tu
nu mai zîmbi așa, nu-mi spune că nu
are rost să pășești pe uliți de ceară
pînă și melcii dau buzna afară
pînă și îngerii ne iau de mîna, nu vezi
avem de colindat suflete și livezi
avem de străbătut atîtea tăceri
atîrnă în cuier duhul zilei de ieri
dă-mi mîna apoi și hai să pornim
o să cîntăm psalmi pînă amețim
o să pictăm acvarii și sîni și altare
nu contează că-s nori, nu contează cît
doare
totul e să zîmbești cum făceai înainte
vom trăi cu polen și aduceri-aminte
și-om flana ani întregi, secole dacă vrei
hai, încearcă, dă-mi mîna, pune-ți iute
cercei
și rochița cea cloș, și pantofii de rouă

uite, vezi, s-a sfârșit, e frumos, nu mai plouă.

*

Dinspre Sibiu treceau cirezi de nori căprui
Ne simțeam calzi și blânzi și mov și-ai
nimănu

Și colindam întregul burg, și ne iubeam,
și ne-admirau sfinți de cireșe de la geam

În jurul nostru târgoveții vindeau jazz,
motanii beau tincturi de rouă de necaz
cînd tu treceai așa hai-hui pe lîngă ei
cu trupul tău așa ușor, cu sîinii grei.

Și ne era dor de părinți și dor de noi
Tot ronțaiam tulpini albastre de trifoi
și-n urma noastră creșteau vise și arici
și era fain ca într-un cânt de Bregovic

Și făceam planuri de eșec în asfințit
În suflete ne mirosea a vînt cosit
Iar prin Sibiu treceau cirezi de nori căprui
Și eram triști și fericiți și-ai nimănu...

*

Tîrziu o să știi c-ai plecat, c-ai plecat...
Motani de-alabastru vor toarce în pat,
deasupra tăcutei carafe cu vin
pluti-va mireasmă de floare de crin
va fi o zi sfîntă cu ploaie de vară
ieși-voi cuminte și trist pe afară
și mă voi plimba alene prin ploi
cu gîndul la îngerii, cu gîndul la noi
în jur vor cădea din cer minutare
și sfinți de angora vor pleca din altare
și burgul întreg va fi apă și fum
cum este povestea noastră de-acum
și-apoi, pe o bancă, ascuns de priviri,
voi ronțai smirnă, și nori, și-amintiri
și voi scobi pepeni, să aflu în ei
momeli pentru tine, momeli pentru zei,
arome zemoase și dulci și ușoare
de oblojit sîinii și coapsele tale,
tincturi de luat seara cu flori de năut
să uiți că ești singur și cît ai pierdut.
Iar într-un tîrziu, prin noaptea amară,
prin pătura deasă de ploaie de vară,
mă voi amăgi că-i ok, cam visat
uitînd că exist, c-ai plecat, c-ai plecat...

*

Hei fab, ai visat vreodată că zbori?
E noapte, văzduhul miroase a flori
și-orașul e mort și miroase a tină
și-n trupul meu fab e atîta lumină
de-abia pot serafii de vată s-o poarte
pe aripi, pe buze, în inimi, pe pleoape.
Și vin orbi ce duc lungi gloxinii în dinți
ce-mi spun că sunt triști și blajini și
cuminți
și voie îmi cer să-i las să se-adape
din trupu-mi prelung ce mustește de
șoapte.

Iar eu le dau voie căci știu foarte bine
cum e să fi orb, s-adulmeci lumine,
în lumea aceasta tăcută și-albastră.
Vezi fab, este simplu, îți alegi o fereastră,
surîzi ca și cum ai vedea o clipită
heruvul de ceară fîlfîind din aripă,
apoi închizi ochii și numeri aiurea,
încerci să zărești peste dealuri pădurea,
fereastră deschizi în odaie să cadă
aroma de munte-nvelit în zăpadă,
și-apoi te ridici ca și cum ai putea
să pulberi prin nori tot ce inima ta
de-o viață adună în taină și fum.

Și știi că-i târziu și totul de-acum
e noapte, tăcere și-aromă de flori.
Hei fab, ai visat vreodată că zbori?

*

Curînd probabil vom pleca de-aici
mi-e silă fab de tot ce ne-nconjoară
suntem atît de goi și lași și mici
și-atîta ceață bîntuie pe-afară
încît degeaba cred în sfinții triști
plimbați de melci în cafenii șarete
se-ntreabă oare ei cum de rezști
să treci prin lume cu poeme-n plete?
Mai are rost să mă mai hîrjonesc
cu îngerii mov în după-amiezi de vară
cînd îi aud apoi cum mă bîrfesc
că trupul meu miroase-a scortîșoară
și că zîmbesc așa, nedefinit,
pentru toți crinii întîlniți în cale
flanînd hai-hui, cu părul despletit,
prin burgul năpădit de haimanale.
Hai, spune-mi fab, la ce vrei să mă-nchin?
la tîrgoveții cu miros de smirnă,
la fluturii brodați pe baldachin,
la ciutura scăldată în lumină?
Și spune-mi fab, chiar crezi că are rost
acum, cînd noaptea lin în mine ară,
să ne-amintim ce colorați am fost?
Mi-e silă fab de tot ce ne-nconjoară.

*

Uneori îngerii dispar fab, știi,
se satură de trupurile noastre prelungi și
gri,
se satură de cât suntem de fragezi și goi,
sunt sături de răceala și tăcerea din noi,
și se duc fab, se duc, precum ar pleca
o rază albastră din inima ta
sau precum plec eu uneori, când fug de
toate,
dispar mirosind a crini și unt și a noapte,
își îmbracă aripile și flanează spre munți,
acolo îi așteaptă melcii mov și cărunți,
și lăstuni infiniți, gata de sărbătoare,
și îngerii, sături de minuni și sături să
zboare,
vor vrea doar să bea bragă și să ronțăie
flori.
De undeva de sus, de dincolo de nori,
se va porni ploaia așa, ca o taină,
de parcă cineva ar lua iute o haină
de apă și-ar pune-o pe umerii mei.
Atunci vom uita de îngeri, ce să facem cu
ei
în orașul acesta îmbâcsit și-afumat.
Îngerii dispar fab și-ntr-un fel e păcat

că ne lasă atît de palizi și mici
dar e mai bine așa, ce să facă aici?

*

Haide fab, hai, dă-mi mîna, nu te teme că
zbor,
e-atît de simplu totul și-atît de ușor...
e ca și cum ai visa ori, de vrei, ca și cum
rostogolești rotocoale de ceață pe drum.
Într-o astfel de clipă, într-o astfel de zi,
am renunța să fim noi, ne-am costuma în
copii,
și-am momi îngerii fab cu fulgi, pepeni și
nuci
poate am prinde în cursă heruvimii uituci
ori poate fluturi am prinde, ori poate o
rază albastră
pripășită o clipă taman pe inima noastră.
Am mesteca iederă, ți-aș găti delicat
cochilii de dantelă proaspăt smulse din pat.
Tu mi-ai scrie povești și poeme ciudate
cu omizi de-angora ce mustesc de păcate
cînd, prin halta infectă trece-agale și trist
personalul de nouă cu destin navetist.
Noaptea ar curge așa, fistichiu și ușor.
Haide fab, hai, dă-mi mîna, nu te teme că
zbor.

*

Învață-mă să număr pînă la zece,
apoi
învață-mă să uit de țară și de noi,
învață-mă să spulber tăcerile în vînt
și fab, cînd ai tu vreme,
învață-mă să cînt
cîntece mov și triste ca zilele de vară
cînd port rochițe limpezi și mă avînt pe-
afară
și fug spre munți de lapte
și spre păduri de soc
învață-mă să tragem lozuri făr' de noroc
pe care-apoi, aiurea,
o să le cos pe tiv
și-o să zîmbesc șăgalnic
așa, fără motiv,
doar ca să momesc îngerii să mi se-așeze lin
pe umeri și pe toarta carafelor cu vin.
Hai fab, te rog, mă-nvață ce sfinți ne pot
salva,
cum să servim la noapte șerbet de catifea,
cum înhămăm găscanii la carul de-astrahan,
cum mituim cu nalbe drumeții de la han
ca să nu spună lumii că ne-au văzut pe-aici.
Învață-mă să șuier albine și furnici

și să le urc pe pleoape, să-mi deseneze ele
patrii fără cuvinte, cu-aromă de cafele,
în care, apoi, de silă, să cerem adăpost
uitînd tot ce-o să fie și-uitînd tot ce a
fost.

*

Poate azi o să plouă, nu știu
uite, este atât de târziu
și-i atîta noapte în noi
chiar avem nevoie de ploi
ca să spele tot ce-am uitat
pe retină, în inimi, prin pat
ploi albastre să spele-n șuvoi
gîndul searbăd că nu suntem doi
gîndul palid că încă nu știu
de ce taci, de ce mor, de ce scriu
cum de sufletu-n moi vălătuci
peste țara de orbi și năluci
tot flanează de ore, de ani
de ce-n trup îmi cresc
flori de castani
și de ce, ne-amăgim incolor
că e cald și frumos și ușor
să exiști alandala prin burg
vezi tu fab, amintirile curg
se răsfiră alene pe masă
prin felii cu dulceață de casă
unse-agale, duios, pe-nserat
cînd ies melcii bătrîni la arat
iar eu, fab, n-am habar de nimic
hrănesc îngerii mov cu fistic

și zîmbesc chiar de-n jur e pustiu.
Poate azi o să plouă, nu știu.

*

Voi cumpăra gutui pentru dulceață,
ghimbir, mărar, și foi de pătrunjel
duios legate la mijloc cu ață
toarsă din suflet bleg, de ghiocel.
Vom umple cale cu cireșe-amare
date de-a dura de prepelicari
și becurile de la felinare
vor fierbe împreună cu șalvari
aduși de prin Stambul, în toi de noapte,
în cupe cu arome șui, de crin,
în care se răsfiră, mov și coapte,
flori de-astrahan și nuci de mandarin.
Și-om face tocăniță din burete
extras din salteluța de pe pat,
și-agrafe rătăcite de subrete
vor fierbe-n dulci miresme, sub capac.
Căci eu, melc cusurgiu, n-am chef diseară
decît să te servesc multicolor
și-apoi să ne ascundem în cămară
și să brodăm poeme pe covor.

*

Vom mirosi a mere și-a flori de marțipan,
ne vom plimba pe uliți blînd încecate-n
soare,
vom avea sol și înger motanul diafan,
ce-o să-ți depună perle de piersici la
picioare.

Îmi vei da vin de iriși și biscuiți de soc,
copti îndelung, cu grijă, pe coapse de
fecioară
și ți-oi pudra surîsul blajin, din loc în loc,
cu pămătuf de nuferi și praf de
scorțișoară.

și-apoi, de fericire, vom colinda prin burg,
ne vom lua la trîntă cu Heruvimi de sare,
pîn' ne-om topi în vinuri, în lacrimi și-n
amurg
și ne-om certa albastru pe scoicile din
mare.

*

Voi lenevi-n fotolii moi, de ceapă,
adulmecînd amurgul neîncetat,
privind cum îngerii palizi peste apă
rostogolesc migdale de agat

va fi o zi de vară amăruie,
voi ronțai petalele de flori,
voi pomăda cu-arome de gutuie
sufletul tău înveșmîntat în nori

și-apoi, tîrziu și palid, nins de vreme,
voi șuiera motanii de la birt,
voi umple opt trăsuri cu crizanteme
și cu secunde marinate-n spirt

și voi pleca ducă spre cătune
mai liniștite poate, mai vioi,
lăsînd serafi de ceară să-și adune
tăcerile de iriși peste noi.

*

Crinul palid abia învățase să spere
în oraș mirosea a fum greu și-a tăcere
iar în ziduri albastre, de sare și lapte
colcăiau dantelate secundele coapte.
Pe cravata de pânză tocită vernil
își trasase cu lacrimi șotron un copil
iar în jur, printre tufe de ambră și nori,
melci pepit se-nfruptau aiuriți din comori.
era vară și seară, abia de plouase,
sînii tăi răsăreau fericiți peste case
iar la trupu-ți prelung și candid și ușor
depuneam ne-ncetat rugăciuni fierte-n
clor.

Apoi totu-a murit, de pe-un franjur oval
un seraf piperat tînguia din caval
psalmi de șoapte și ceară și ceai și tutun
pansament diafan pentru burgul nebun.

*

Peste case vara-și lăsa abur greu cu miros
de tămâie
sus, la birtul din colț, te serveau cu năut și
șerbet de lămâie
se-nserase când tu, în rochiță fru-fru, mi-
ai spus hai
și, cu tine de mână, am urcat năucit în
tramvai
era gol, doar în față, pe-un scaun, un înger
marin
alegea știri pompoase din pahare imense cu
vin
se-auzea-n difuzor cum cânta un canar
plictisit
și mi-ai zis să-ți spun Crin și timidă apoi ai
zîmbit
totu-n jur se topea de atîta căldură și dor
mi-ai șoptit uite fab, totul este atît de
ușor
e de-ajuns să-mi dai mîna, să pornim
alandala prin noapte
străzile-s cozonaci, casele sunt carafe cu
lapte,
și-atunci, fab, spune tu, n-are rost să
rămînem aici?

doar un semn dacă fac am pe glezne convoi
de furnici
ce-mi presară pe coapse cornulețe de
ambră și ceai
vezi tu fab cât de fain, cât de mov poți trăi
în tramvai?
Are rost să cobori într-un burg de cretini
incolori
cînd vatmanu-ți oferă pe tavă petale de
nori?
Doar un semn dacă fac și din geamuri
țîșnesc pelicani
uite-i, lasă prin aer biscuiți cu susan,
diafani,
pentru greierii palizi și sfinții de fum de la
schit
ce, cînd trec, or să sune din toacă
albastru-pepit
să anunțe orașul că flanăm ne-ncetat pînă-
n zori
hai, am melci parfumați și minuni, n-are
rost să cobori...

Peste case vara-și lăsa abur greu cu miros
de tămîie
sus, la birtul din colț, te serveau cu năut și
șerbet de lămîie

se-nserase cînd tu, în rochiță fru-fru, mi-
ai spus hai
și -am rămas lîngă tine, și-am trăit fericit
în tramvai

*

Îți voi spune pe nume ca și când te-aș iubi
peste burg vor flana năuciți îngerii gri
peste noi vor flana crini de abur și sare
va fi zi mov de august cu aromă de mare
și-om porni uite-așa, tu zburînd, eu visînd
cu omizi de-angora peste inimi torcînd,
să vînăm furnicuțe moi, de zahăr flambat,
caradaște de cocos și gîndaci de agat,
să le prindem apoi în mărgelile de rouă
să le dăm șui de-a dura pe străduțe cînd
plouă
ca să iasă tot burgul la ferestrele verzi
tu să-mi spui, zîmbind galeș, uite dragule,
vezi
ei nu cred în minuni, nici în noi ei nu cred
dar de vrei poți să pui peste iarbă un pled
și apoi să pictezi mănăstiri și altare
pentru seara ce vine, pentru clipa ce doare
pentru tot ce iubim, pentru tot ce-am uitat
pentru tot ce în urmă fericiți am lăsat
pentru îngerii triști din orașul cel gri
pentru a-ți spune pe nume.
ca și când te-aș iubi.

*

Îmi place cînd plouă, e-un fel delicat de-a
muri,
un mod delicat de-a învinge prin ceața
orașului gri
să-ți plouă în suflet arome de toamnă și
nori
să vină țigarii să fure din unghii culori
iar tu să stai palid și trist, ca un zid
prăbușit
pe care vin îngeri să scrie poeme albastru-
pepit
și-afară să fie doar munți infiniți și tăcere
să care ogarii calești unse fraged cu miere
prin burgul afundat în atîta durere și
scrum
și-n trupul tău fraged să fie doar lapte și
fum
de smirnă în palme de greieri, de crini și
copii.
Îmi place cînd plouă. E-un fel delicat de-a
muri.

*

Hai să inventăm un catalog cu plecări
cum lăsăm în urmă peroane de gări,
cum răvășim prin paturi cearceafuri
albastre
cum părăsim zîmbind aroma din glastre
și mai ales fab, hai să scriem cum părăsim
toate trupurile astea de ceață pe care le
iubim
și cum plecăm așa, fără sens, spre nicăieri,
fără să știm cine suntem ori cine-am fost
ieri
o să stăm să scriem încet, la masa din
ogradă,
în jurul nostru vor fi rodii și mov păsări de
pradă
eu o să-ți dictez tot, absolut tot, să știi
de dincolo de gard se vor auzi rîsete de
copii,
iar noi o să scriem zile-ntregi neîncetat
despre tot ce-am pierdut, despre tot ce-
am uitat,
și-apoi foile toate, sute, chiar mii de foi,
le vom face avioane, le vom da drumul prin
ploi,
și poate, cine știe, în altă țară, cîndva

se vor opri în sfârșit pe-o masă cu catifea
și cu pahare d-alea lungi, de cleștar,
și-n fața mesei, pe-un scaun, un Seraf de
muștar
le va desface încet, cu aripa le va netezi
ușor
va citit ore-ntregi tot ce-am scris, tot ce-
au prins ele-n zbor
apoi va ofta cum oftezi tu uneori,
se va ridica, va ronțăi agale petale de flori,
iar noi vom fi fericiți știind că de-acum va
purta
toate plecările noastre ascunse-n inima sa.

*

Peste burg e doar luna ca un fruct de lămîi
tu, copil de decembrie, pentru cine rămîi
cînd zîmbești și îți prinzi păsări albe în păr
cînd îmi spui, uite fab, viața este un măr
pentru cine torci crinii, pentru cine visezi
cai de vată de zahăr călărind îngerii verzi
cum prinzi clipa ce zboară, pentru ce
insectar

ții moneda de zahăr marinată-n muștar
și cum poți, mai ales, nesfârșit să mai zbori
peste lumea aceasta de durere și nori?

Peste burg e doar luna ca un fruct de lămîi
tu, copil de decembrie, pentru cine rămîi?

*

Aș vrea să plouă fab, să pot pleca
mă-așteaptă burgul meu de-atîta vreme
îmi cresc în trup arome de cafea
heruvii serii lasă-n mine semne
și-aici o să rămîină doar noroi,
tot ce-am pierdut, tot ce-am lăsat să
moară.

hai spune-mi fab, hai, spune, dintre voi
cine va mirosi a scortîșoară
cine-o mai scrie peste ani și ani
în târgul ăsta plin de crini și moarte
poeme mov pe frunze de castani
epistole hai-hui și dantelate
prefer să mă retrag în lumea mea
- îți voi lăsa trei crini ca să te cheme.
aș vrea să plouă fab, să pot pleca
mă-așteaptă burgul meu de-atîta vreme.

*

Din rochia mov,
cu falduri șui,
zîmbea o sfîntă cu pistrui
afară era toamnă gri
cu clinchet veșted de copii
motani cu sufletul de ceară
torceau parfum din călimară
iar peste burg se așternea
o dimineată de cafea
uimit de pasul tău ușor
îmi cumpărasem un covor
și, plin de melci
și de răbdare,
îl învățam atent să zboare
peste păduri de sicomori
pe unde te plimbai în zori
iar el, persan, fără deranjuri,
îmi purta rănile pe franjuri
și ți le arăta pe rînd
- în căptușeala unui gînd -
să nu te sperie cumva
tristețile de mucava
și orele pudrate-n ceață
cu care defilam prin viață
apoi s-a înserat trei crini

scăpați din leșă de vecini
ne-au prins în sfere de compot.
apoi s-a înnoptat de tot.

*

Hai, poți să-ți pui cămașa aceea înflorată
o să-ți aduc alune de aruncat prin pat
și cărți de lapte pudră, și crini de ciocolată
în care, plini de sevă, triști îngerii se zbat
o să-ți aduc trăsura, să poți pluti mai iute
cînd o să-ți vină cheful în lume să te-arăți
și o să șuier brusturi pepit să te sărute
cum o făceai cu mine mereu în alte dăți
o să-ți dau telefoane ca să te enerveze
strigătul lor teribil de viu și damblagit
și o să-ți prind cu bolduri petale prin
dormeze
și o să-ți scriu poeme tîmpite pe cuțit
iar toate astea, uite, sunt numai pentru
tine
că prea e zi de toamnă și prea plutim hai-
hui
și prea se flanează-aiurea și fără de rușine
Heruvii de septembrie prin burgul nimănu
așa că ne primește, superbă domnișoară
ne-om aciua la poartă și-om irosi năluci
ca să ne dai pe frunte ușor cu scortîșoară
și-apoi prin perini dalbe tristețea să ne-o
culci.

*

Orașul era scrum, de-acum
cu trupul învelit în fum
flanam pe străzi întortocheate,
sorbeam din zid cafea cu lapte,
rugam un greier cam netot
s-aprindă-n felinare foc
și-apoi porneam așa, dansant,
printre omizi cu păr bufant
s-admir ce-a mai rămas din voi
în țara asta de noroi
femei cu sufletul de crin
și cu tristeți în buletin
dansau cadril, fierbeau în var,
foi de psaltiri și de mărar
îngeri avari, pudrați cu soc,
se opinteau din loc în loc,
prea era greu, prea era trist,
destinul lor de ametist
lîngă bodega din Șupan
țigănci cu trup aliotman
vindeau pe-un ban și jumătate
secunde fraged dantelate
iar sus, la schit, serafi peltici
ne perpeleau pe jar arici
să ne momească să bîrfim

tot ce-am pierdut, tot ce iubim
apoi s-a înserat și tu
neînvățată să spui nu
m-ai luat de suflet și-ai spus hai
avem și nori, avem și ceai
ce rost mai are să mai stăm
hai să plecăm, hai să plecăm
și-atunci pornit-am imediat
peste orașul incendiat
sperând așa să ocrotim
tot ce am fost, tot ce-o să fim.

*

Ce să-ți spun? Port în trup îngerii palizi și
goi

Te priveam fericit din păduri de trifoi
Mă priveai surîzînd, nu credeai că se poate
să îți prinzi peste suflet trena lungă, de
lapte,

să flanezi dantelat peste burguri de ceață
Defilai la-ntîmplare, deșirînd ca o ață
un mănunchi de-amintiri peste ziduri
străvechi

erai mov, infinită, aveai nori la urechi
și-ascultai melodii inventate pe loc
îmi spuneai, uite fab, ține doar de noroc
dacă zbor, dacă mor, dacă mîine zîmbesc
la ce bun să regret, la ce bun să gîndesc
ce-o să pierd de rămîn, ce cîștig dacă pleci
viața-i doar un fular pentru nopțile reci
și-n orașul acesta îmbîcsit de tăceri
presar greieri de cimbru și motani efemeri
și minuni șapte mii pot să-ți dau ca să știi
că rămîn - scortîșoară pentru clipele gri
deci vorbește-mi de tine ca să aflu de noi...

Ce să-ți spun?

Port în trup îngerii palizi și goi.

*

Învățăm să trăim să uităm cum se moare
burgu-i tot doar o toamnă arămind felinare
trupuri cară paltoane, suflete cară șei
pentru îngerii sălbatici hoinărind pe alei

peste munții de ceață alte culmi astăzi
cresc
din păduri de iluzii guri hapsîne pîndesc
și-aș chema dalmațienii și furnici în convoi
fiindcă e mult prea noapte și septembrie-n
noi

poate ei vor putea să te facă să zbori
printre lanuri de ore, printre lanuri de nori
poate-or ști să îngîne psalmi de crini și
cerneală
să te scoată-ntr-un fel din orașul de ceară

și apoi să ne-nchidă în mari bile de fum
date iute de-a dura de aricii din drum
și să tragă agale peste tot ce-o să vină
o cortină de-arome de măr copt și lumină

Învățăm să trăim să uităm cum se moare
burgu-i tot doar o toamnă arămind felinare

trupuri cară paltoane, suflete cară ștei
pentru îngerii sălbatici hoinărind pe alei.

*

Ne mîină toamna sufletele, ne mîină
caili sufletelor prin ploii mov, prin furtună
degeaba ne ferim fab, degeaba încercăm,
știi

încep să cred că toamna-i doar un joc de
copii

încep să cred că tu nu ești decît o culoare
ce îmi amintește de mine și de sarea din
mare

și-orașul ăsta fab poate că nu este
decît o cană cu cafea, decît o poveste
depănată așa, să ne mințim că trăim
să ne-amăgim că nu doare, că e bine, că
știm

să uităm, să iubim, s-ascultăm tot ce-i mut
vezi fab, toamna pune din frunze un scut
d-aia-i tot ruginiu și uite, d-aia diseară
ne vom întreba așa, aiurit, într-o doară
cum de-am rămas aici și cum se mai poate
să ducem pe aripi fărîme de noapte
cînd totu-i departe și-n noi de acum
e numai septembrie și ceață și fum

*

Să ne prefacem că uităm de toate
îți voi aduce perle de-astrahan
și furnicuțe fierte blînd în lapte
și gem de ghiocei de pe Șupan
voi trage taburetul lîngă tine
pe catifeaua lui voi desena
păduri cu iz de foc și țări străine
de colindat atunci cînd vei pleca
voi pune lîngă pat pahare albe
în care-oi picura încetișor
nectarul orelor și-apoi cu salbe
îți voi încinge fragedul picior
tu vei zîmbi așa, ca într-o doară,
mîna îți vei întinde să mă rogi
să te pudrez ușor cu scortîșoară
linsă tiptil de greierii milogi
și-apoi, smulgînd cearceaful plin de șoapte
vom proiecta trei filme pentru orbi
că prea-i septembrie și prea e noapte
și-n sufletele noastre domnesc corbi.

*

Despre noi nu ai scris niciodată cu
adevărat
despre sufletul meu albastru-vernii,
aplecat
asupra ochilor anotimpului și uneori asupra
ta
nu ai scris niciodată despre partea tăcută
a mea
despre orele mele cuminți și mov și-
aranjate
precum o gutuie pe-un pervaz în noapte
nu ai scris despre inimi, nu ai scris despre
flori,
despre cât de conștientă sunt uneori că
mori
despre cântecele neștiute pe care le-
ascultam
când îmi lipeam urechea de trupul tău,
despre cum m-ascundeam
în casele invizibile de sub rîpă, despre cum
îmi plăcea să mă plimb prin fumul din drum
crezînd că fumul ăla ești chiar tu fab, știi,
nu ai scris niciodată despre cum, într-o zi,
mi-am cumpărat o batistă cu tiv roșu amar
și, legînd-o de suflet, pornit-am hoinar

ca un băiețoi cu pistrui sau, uite, de vrei,
ca umbra castanilor orașului tău pe-alei
în căutare a ceva ce-ar fi putut
să mă facă să uit ce-am trăit, ce-am
pierdut
ori poate, cine știe, în căutarea cuiva
care să știe deja lumea asta infimă a mea
care n-are nevoie nici de melci, nici de
crini,
căreia îi zîmbești și uneori i te-nchini
despre multe n-ai scris fab în poemele tale
fiindcă știi ce greu e, fiindcă știi și cât
doare
să depeni povești despre tot ce în trup am
păstrat
despre noi nu ai scris niciodată cu
adevărat.

*

Prin burgul vechi, cu ore gri,
treceau tîlhari de păpădii
și pești fragili, de modă veche,
și raze de prins în ureche,
și cai de vată împletită,
și ceainice oftînd pe plită,
cerbi de-anșoa, crini de april,
omizi de soc dansînd cadril
și pelicani cu portocale
sfînți coborînd de prin altare,
țigănci cu sîni de marțipan,
inimi de fum și celofan,
mă rog, toți frații tăi cerești
se perindau în moi calești
și defilau pe înserat
pe străzi cu nume grizonat
și mă-amăgeau că o să vii
prin burgul vechi, cu ore gri.

*

N-o să-ți cer mai nimic, doar mă lasă să
stau lângă tine
vei citi cărți ciudate, voi coji tacticos
mandarine,
sînii tăi vor avea gust de ceață și gust de
gutuie,
într-un colț va șede istovită canapeaua
verzuie

camera va fi tristă ca un fruct început și
uitat
lîngă cana cu apă, pe noptiera pepit, lîngă
pat,
și-o să cadă o seară amară, de septembrie
gol,
ocrotită cu grijă funebră de motanii din
hol

după-un timp, delicat, din hățişul de
pleduri și perne,
vom privi pe fereastră la cohorta de case
eterne,
la vecinii nebuni care ies pe la porți cu
făclii,
la bodega din colț înecată în glas de copii

ce fumează în parc ca să scape de silă și
noapte
o să-mi spui, uite fab, vara-i dusă departe,
departe,
iar în jur nu mai simt decât frunze și
toamnă și sfinți
și în suflet am lupi argintii, purtând
strasuri în dinți

iară eu voi șopti să jucăm jocul nostru
străvechi,
vei zîmbi, îți vei prinde doi melci dantelați
la urechi,
și vom sta, uite-așa, anotimpuri sublime,
uitate,
pendulînd infinit între viață și frică și
moarte.

*

Există o metodă să uiți, să-ți fie bine?
În burg cresc umbre tandre, în mine cresc
ruine,
și-afară este toamnă de parcă mi-ar lipsi
rugina unei zile pe zidurile gri
de parcă-aș duce lipsă de vînt și de
furtună
cînd fab, tu știi prea bine, cît de adînc
răsună
în sufletul meu palid, ce rece și ce clar
port toamna asta-n tîmple, nu cred că ai
habar
ce silă mi-e de toate și cît am așteptat
s-adulmec norii ăștia ce trupul mi-l străbat
să-i pironesc de geamuri, să-i desfășor
apoi
pe ulițele tăcute, agale printre voi
toți cei ce nu cunoașteți cît de frumos se
moare
cînd simți culori de toamnă crescute la
picioare
și cum răsar în tine toți cei ce au plecat
știind c-afară-i ploaie și tu ești apărat
de-umbra unui înger cu trup prelung de
fum

vezi fab, se înserează, este târziu acum
dar uite, poate mâine, o să mă-nveți de vrei
să vînd prin burgul aspru arome și cercei
și cum să închid ochii, să uit, să-mi fie bine
fără această toamnă ce bîntuie prin mine...

*

Apăreai în tăcere, ca un fum, ca un crin,
camera mirosea a gutui și a vin,
sufletul mirosea doar a ceață și moarte,
îmi croiam calendare cu foi rupte din
carte,
într-un ciob de oglindă se zgîia un seraf,
doi motani unși cu lene se-ondulau pe
cearceaf,
aveam ceai pe noptieră dar n-aveam chef
de ceai,
Iașiul era departe, tu departe erai,
și atunci am zîmbit, aducîndu-mi aminte
cîte gînduri albastre îmi trecură prin minte
tot crezînd c-o să vii, tot sperînd c-o să
zbor...
însă fab, știi prea bine, nu-i așa de ușor
fiindcă-i toamnă afară și octombrie-n noi
nu-i ușor să flanezi prin perdeaua de ploii
nu-i ușor să rezști prin rugina din stradă
cînd ai doar îngerii orbi care nu pot să vadă
decît partea din tine ce îngîină ușor
cîntece pentru muți marinate în clor
cîntece pentru cei care știu că în zori
o să tragi peste tine și arome, și nori,

fiind sătul să mai vezi ce absurd ne topim
în cetatea de gheață învățînd să iubim.

*

Fără octombrie, fără nori, fără ploi, fără
tine,
vîntul izbește nopți lungi și geroase-n
vitrine,
sufletu-mi cară trupul aspru, de sticlă și
ceară,
prin ghemotoace de ceață pierdute hai-hui
pe-afară

șapte povești despre tine încolțesc aiurit
la fereastră,
cana cu Klimt își admiră tăcută și sobră
tăcerea din glastră,
degetul meu desenează pe tîmplă povești
mov de uitare
e luna ta și e trist și nu ești și nu știi cît
mă doare

tot ce e-n jur, și orașul, și toamna căzută
pe ziduri
și clipele lîngă tine, ascunse timid între-
riduri
și-aș vrea să-ți spun c-am crescut, să te
fac să mă crezi
dar nu prea pot fiindcă, știi, tu tot mică mă

vezi

și uite-așa zile lungi trec alene prin noi
și lasă-n jur anotimpuri tâmpite și scrum și
noroi

și-nvăț să mint elegant că-s ok, că mi-e
bine

fără octombrie-n noi, fără ploi, fără tine.

*

Ești tot ce-a mai rămas din toamnă și tot
ce-a mai rămas din mine,
se înserează și pe stradă răsună cârduri de
copii
și e octombrie, și ceață, și vîntul bîntuie-n
vitrine,
și-n trupu-mi heruvimi sălbatici răstoarnă
nouri străvezii

degeaba împlînzesc cafele și m-amăgesc
noapte de noapte
și port eșarfe parfumate pășind prin burg
cu pașii rari
la mine-n suflet anotimpul miroase-a fîn și-
a mere coapte
și-a ruginit de nerăbdare tot așteptîndu-te
să-apari

și nu știu fab de ce-ți spun astea, oricum
nici nu prea ne mai doare,
am învățat să ne prefacem că suntem
fericiți și vii,
și-o să ne plantăm pe tîmple cactuși
incandescenti, de sare,

ca să ne mîntuiască iarna cu lungi zăpezi de
iasomii.

*

Curînd va sosi și prima zăpadă
ieși-vor soldați de-ntuneric pe stradă
de toamnă ne va mai aduce aminte
doar umbra din suflet și două cuvinte
pe care cândva le așterneai greu
sub pleoapa fragilă a trupului meu.
Apoi va fi viscol, și fum, și uitare,
vor strălucii Crinii în mov felinare,
gutuia din geam va dori să adoarmă
în inima ta neîmbîlînzită și-n palmă
voi scrie prostii însemnate și sfinte
ce-mi umblă prin gene, prin coapse, prin
minte,
ori poate istoria zborului meu
flanînd prin orașul acesta de seu,
flanînd peste tot ce a fost și-o să vină
odată cu-a iernii albastră lumină
cînd sfinți de iluzii din nori or să cadă
curînd va sosi și prima zăpadă...

*

Îți spuneam Octombrie, ca și cum tu erai
anotimpul meu palid, cu arome de ceai,
ca și cum lângă geam aș fi vrut să rămîie
ceața trupului tău cu miros de gutuie
umbra gândului meu rătăcind fără tine
te strigam anotimp învelit din lumina
izvorîte din frunze de rugină și fum
ridicate de vîntul ce se joacă în drum
și vroiam să îmi fii toamnă aspră, ploioasă,
să privesc zi de zi cum m-aștepți lângă
casă,
să-ți zîmbesc uneori ca și cum ți-ar zîmbi
o scrisoare de-a mea din orașul cel gri,
iar apoi, știi tu fab, să desfacem ușor
portocale de mentă marinate în clor,
și să scriem pe ziduri lungi poeme porcoase
de citit pe-ndelete în lungi zile geroase
cînd eu n-o să mai fiu iar din tot ce îmi ești
vor rămîie doar versuri sidefii și povești.
Îți spuneam Octombrie, ca și cum tu erai
anotimpul meu palid, cu arome de ceai.

*

Aseară m-am plimbat fab, d-aia n-am mai
sunat,
orașul era mov și cețos și pe-alocuri
brumat
și-am ieșit pe la șapte, mi-era silă și frig,
aveam viscol în suflet și-aveam chef să te
strig
iar bodega din centru în absint se topea
mirosea a tăcere, și a fum, și-a cafea,
pe la geamuri soioase se-aprindeau
amintiri,
și ieșeau precupețe cu trecut în priviri
să ne vîndă iluzii și să cumpere ploi
pentru norii din trupuri, pentru noaptea din
noi,
eu zîmbeam fab, tu știi cum zîmbesc uneori
cînd îmi spui că e toamnă și mă minți c-o să
mori,
și-ncercam să îmi spun c-o să pot într-o zi
să acopăr cu smirună tot ce-n tine e gri
să salvez într-un fel tot ce-n mine-ai
lăsat,
căci ești mult prea departe și e mult prea
păcat
să numim toamnă cîmpul învelit în rugină

toamna mea e Chopin, și e ceai, și lumină
și-uneori ești și tu, când rămâi lângă mine
și mă-ntrebi aiurit ce-ntîmplare ne ține.
Am flanat ore-ntregi, d-aia n-am mai
sunat,
și orașul e mort, și cețos, și brumat.

*

Am doar doi motani, un trecut și pe tine
flanez arogant către iarna ce vine,
cu nouri în trup și viscol prin păr,
cu toamna ca singurul meu adevăr

În zori năvălesc pe străzi afumate,
la birtul din colț cumpăr crize și lapte,
și ziare de-un secol din care extrag
povești idioate despre ce mi-a fost drag

iar seara mă văd cu profesori cărunți,
prizăm afinată, și ceață, și munți,
și tot povestim despre cum ne răsari
toți crinii din suflet prin burg când apari

și-apoi mă întorc aiurit către casă,
las haina pe scaun, tăcerea pe masă,
și-adorm pe pervaz, lângă orele seci,
să simt când prin viață hai-hui o să-mi
treaci.

*

Cînd n-o să mai fiu, să cumperi o gară
cu trenuri prelungi, aurii, mătăsoase,
cu greieri albaștri ce se înfioară
cînd trece în silă marfarul de șase

să cumperi cișmeaua, tocmește fanfara
să-i cînte Chopin-uri de jale și dor
și umple peronul cu cărți fiindcă seara
vin sfinți să citească iar gara-i a lor

servește hamalii cu rouă și lapte
tutun să prizeze îi lasă de vrei
și fiindcă e toamnă, și fiindcă e noapte
să prinzi la icoană psalmi mov și cercei

și-apoi, în hamac, obosit de plăcere,
sub nori de smîntînă și de catifea,
să ronțai grisine, tăceri și eclere
cu gîndul la mine, gara tristă a ta.

*

Hai, șterge bine geamul sau nu, lasă-l așa,
e-atît de aburindă și tristă ființa ta
încît prea mult îmi place, nu mai am chef să
văd,
ce tărăboi e-n lume, cît mov și cît prăpăd

Voi fierbe bine ceaiul, tu o să-mi spui
povești,
din jilțul cald și aspru te voi privi cum
crești,
de pe pervazul verde îmi vei zîmbi ușor,
și-o să ne fie toamnă, și-o să ne fie dor,

de burgul nostru palid, și inventat, și mic
cu vînzători isterici de nuci și loz în plic
și cu motani destoinici pe care altădat
în spumă de iluzii și vin i-ai botezat

și o să fie ceață la fel cum e în noi
și din altare-o ninge cu îngerii blegi și goi
și or să vină preoți să-ți scrie-ncetîșor
pe coapse și pleoape sonete de amor

iar tu vei sta pierdută, sub colbul de-
amintiri,

vei ronțai dantelă, și nouri și priviri
și de atîta noapte și-atîta infinit
vei crede că-s departe, că-s mut ori c-am
murit

dar eu voi sta cuminte de dincolo de geam
gîndindu-mă la anii în care te pîndeam
iar cînd vei stinge lampa, crezînd că nu mai
vin,
voi bate în fereastră cu-aroma unui crin

*

Noiembrie căzu de-acum
vom învăța să toarcem fum
vom ruga îngerii să ne-arate
cum se ghicește în păcate
vom cânta lin, la claxofon,
sonate limpezi de bulion
și-om măsura cu nori de fluturi
distanța dintre două trupuri
apoi ne vom retrage-ncet
ca umbrele de pe parchet
tu vei zîmbi așa, de parcă,
acum mă vezi întâia dată
iar eu timid, cu suflet plin,
de amintiri și rozmarin,
te voi purta ușor, în gând,
precum altarul poartă-un sfânt
iar seara-n ordinea firească,
vom lăsa toamna să domnească.

*

În mine crini învîrt mătăanii, în tine îngeri
prășesc nori,
deprinde-mi gîndul să îmi fie plin de arome
și culori,
învață-mi inima să bată dup-un tic-tac
imaginar,
și, cînd ai timp, te rog deprinde-mi
tăcerile din calendar.

Eu ți-oi aduce-n schimb poeme arse în lemn
duios de soc,
voi scrie psalmi de scortîșoară pe zidurile
de la bloc,
și seara, cînd nu ești în preajmă, în fin
balans m-oi legăna
să vezi ce toamnă izbucnește din arborele
de cafea.

Iar tu, zîmbind a mirodenii, vei arde
sîmburi de gutui
să afle toți c-al tău suflet nu aparține
nimănu
degeaba tot încearcă fluturi minuni de
astrahan și fum
ești prea sătulă de iluzii și-n jurul tău e

prea mult scrum

Așa că hai să facem pace, trage fotoliul la
pervaz
s-auzi ce noapte e în lume, și ce dezmăț, și
ce extaz,
și-apoi hai să închidem ochii și să sorbim
șerbet de flori,
în mine crini învîrt mătăanii, în tine înger
prășesc nori...

*

Nu mai cred în nimic, ce rost ar mai avea
ruga mea să umbrească partea stîngă a ta,
gîndul meu să rănească umbra trupului tău
cînd afară e toamnă și în mine e hău

și în ce să mai cred, în altare de fum,
în copiii scheletici ce se joacă în drum,
în amoruri cretine ce din noi s-au cărat
ori în tine, cel trist și-obosit și-ncruntat

spune-mi, fab, ce ai face, psalmi cui ai
înălța
cînd ți-e viața doar ceață cu miros de
cafea
cînd acasă e doar un cuvînt idiot
cînd uiți ziua de mîine dar în rest știi cam
tot

ai zîmbi, ai cînta, te-ai plimba pe sub ploi,
ai aprinde poeme peste bălți de noroi,
ori mi-ai vinde iluzii să salvez lumea ta?
Nu mai cred în nimic, ce rost ar mai avea...

*

Poate că Dumnezeu e-un soi
de frig ce bîntuie prin noi,
un soi de nea pe care vrei
s-o presari noaptea pe alei,
un soi de nor, un soi de cînt,
un crin cu-aromele în vînt,
un fel al tau de-a lăcrima,
un fel de-al meu de-a spune da,
un înger mov, cu umeri goi,
ce-apare uneori în noi,
ori, fab, mai știi, poate că este
un plic ce învelește-o veste
pe care-o așteptăm de-un veac,
ori poate că sunt eu, cînd tac,
ori poate că ești tu, cînd scrii
dezamăgiri și poezii
ori poate Dumnezeu e-un soi
de suflet îmbrăcat în ploi.

*

Părăsisem orașul ca și cum părăseam
umbra chipului tău risipită pe geam,
umbra trupului meu ce apune în tine,
ulița presărată cu tăceri și lumine,
trei cuvinte cretine care și astăzi dor,
holul alb, ce miroase doar a noapte și-a
clor,
toamna-n care, odată, mă-nvățați să
zîmbesc,
crinii mov, plini de rouă, ce în suflet îmi
cresc,
le lăsasem pe toate risipite ușor
precum lasă copiii amintiri pe covor
și zîmbeam fab, tu știi cum zîmbești uneori
cînd ți-e silă de moarte de îți vine să mori
încercînd să mă mint, încercînd să mai
sper,
că există în mine o fărîmă de cer
unde îngerii tăi s-ar simți ocrotiți,
unde-n nori aburînzi dorm motani fericiți,
o fărîmă albastră pentru cel care vrea
să păstreze sub ploape partea vie a mea.

Părăsisem orașul ca și cum părăseam
umbra chipului tău risipită pe geam...

*

O toamnă fără ploi și fără tine,
străduțe înghețate, mandarine
puse așa, la geam, să te zărească
de o să te întorci în lumea noastră,
cerdacul mov în care mă-nvățai
fragmente de iluzii și de rai,
cana ce-mbrățișează ceai de soc,
scrisori de deznădejde și noroc,
un soi de lacrimă, un soi de rouă,
ce-o împărțeam adesea pe din două,
șapte fotografii și jumătate
ce-au azvîrlit toți anii mei în noapte,
un fel albastru de a mai păstra
căldura palmei tale-n ființa mea
și iarba asta care mă absoarbe
de dincolo de tine și de moarte.

*

Mirosea a gutui, și a nuci, și a ceai,
și viscol ce-n mine domnește,
și a sfinți oboșiți de minuni și de rai,
și a crin ce la geamuri pîndește,
era noapte, tîrziu, de pe străzi se-auzea
Philip Glass palpitînd în artere,
pe noptieră albume, două căni cu cafea,
telefoane, și chei, și coliere,
canapeaua albastră ce crește motani,
cartea ta cu poeme ciudate,
lozul vechi, cumparat într-o joi pe Lipscani,
nori de smirună, de fum și de lapte,
modul meu aberant de-a crede că exist,
modul tău de-a minți că mi-e bine
în orașul acesta împuțit, mov și trist
fără îngeri și fără de tine
și senzația, fab, că există un gînd
nerostit nimănu, niciodată,
ca o lavă de flori trupul meu devorînd
ființei mele soroc și erată.

*

Presară sare de mandarine în drumul meu,
orașu-i mort, vîntu-i năprasnic, drumul e
greu,
abia mai văd în jur de viscol, abia mai pot
să-ți apăr trupul de noaptea asta ce
sfarmă tot.

Degeaba rugii, degeaba îngerii, degeaba
psalmi,
au ruginit sfinții de toamnă de pe Lipscani,
parcul e plin de crini și moarte și-alei de
scrum,
și-n mine, fab, sunt nori albaștri și pești de
fum.

Va mai dura pîn' să ajungem, va mai dura,
pînă s-ating sufletul tău cu umbra mea,
să ai răbdare, o să dureze mai mult de-un
veac
pîn' vor găsi poveștii noastre poate un leac.

Pînă atunci lasă să curgă timpul hai-hui,
scrie poeme înmiresmate, ascunde-n gutui
tot ce ți-am spus, tot ce ți-am dat, tot ce-

o să fiu,
să schimbi ceva, crede-mă, fab, este
târziu.

Presară sare de mandarine în drumul meu,
orașu-i mort, vîntu-i năprasnic, drumul e
greu,
abia mai văd în jur de viscol, abia mai pot
să-ți apăr trupul de noaptea asta ce
sfarmă tot.

*

Ce bun fusese-aseară Dumnezeu,
te făurea ca să nu-mi fie greu,
îți dăruise vreascuri și chibrit
să-mi luminezi destinul asfințit
și te fixase, la-nceput de iarnă,
durerile prin tine să se cearnă.
Și eram trist, și eram fericit,
văzînd cîtă lumină a irosit
să te clădească așa, crin de amintiri,
înveșmîntată-n rouă și priviri.
În zilele de marți clădeam în gînd
psalmi de gutui și candelă de vînt
și ode fistichii, și sfinți de seu,
să te ferească, îngere al meu,
de-orașul ăsta scufundat în ceață,
de vîntul orbitor de dimineață,
și mai ales departe să te țină
de umbrele ce dăntuiesc în tină.
Speram, poate mai sper încă și-acum,
să ne-ntîlnim cîndva pe-același drum
tu fum, eu suflet bleg de scortîșoară
am fi rămas așa pînă spre seară
sorbînd absint și depănînd ispite
din trupurile noastre istovite.
Am fi surîs apoi de despărțire
și ne-am fi dăruit, ca amintire,

o zi de marți, geroasă și albastră,
precum fusese toată viața noastră.

Ce bun fusese-aseară Dumnezeu
te făurea ca să nu-mi fie greu...

*

O să-ncepi să vorbești și-o să cred ce-o să
spui,
vom sorbi amintiri și șerbet de gutui,
vom picta coapse dalbe pe capace de suc,
vom fuma țigarete din foițe de nuc,
vei citi adevăruri scrise-n ziare de nori,
voi ghici în trecut și-n petale de flori,
peste schitul din deal se vor cerne minuni,
vor ieși motani mov înălțînd rugăciuni,
orologiul din turn își va lua înapoi
orele de cenușă presărate în noi,
ne vom lua înapoi mici secunde de foc
răsfirate pe trupuri în cearceafuri de soc,
o să fim fericiți ca și cum am uitat
ce frumoasă-i ratarea și căderea-n păcat
și-o să ningă decembrie în orașul cu morți,
de-or să sune colinde aurii pe la porți.

*

Dă-mi apă de Bruxelles ca să-ți pot face
ceaiul de psalmi așa precum dorești,
și toc de crin, pernuța ta de ace
s-o-nfășor în rouă și povești,
cupe cu iasomie lasă-mi seara,
și chifteluțe suple, de mărar,
cu vin popesc să-mi umpli călimara,
tăcerile vopsește-le cu var,
păstrează-mi așteptarea în flacoane
mov, zăvorâte strașnic cu capac
și hai apoi să înălțăm baloane
pe strada sufletului meu de lac,
fiindcă-i aproape iarnă și afară
răsună neaua grea ce va veni,
și-n trupul meu, cărunț de-atîta seară,
vreau să aprind surîsuri de copii.
Așa că dăruiește-mi toate cele,
și crizanteme fierte-n abur sfînt,
și foi de nufăr bleg, și ciuboțele
cu aripe răsfirate lin în vînt
și linguri de mătase să-ți pot duce
trupul prelung și parfumat și greu
precum odată bunul Dumnezeu
a înflorit pe umeri cu o cruce.

*

fab, o s-apar cîndva în viața ta,
atît de simplă, tînă ră și goală,
o să miros a măr și-a catifea,
a trup în care iarna se răscoală,
și o să mă dezbrac încet-încet,
o să îmi las tristețile pe masă,
ratările flanînd peste parchet,
sufletul meu hai-hui plutind prin casă,
și o să fierb duios în samovar
duminici mohorîte și geroase,
și brugul ăsta straniu și amar,
și norii ce se-nșiră peste case,
din cînd în cînd o să privesc pe geam
ca și cum te-aș zări din întîmplare,
ca și cum am uitat, ori nu știam,
cît mi-e de silă și ce mult mă doare
și iarna asta fără de zăpezi,
și ființa asta stinsă fără tine,
și-o să te mint fab, să te fac să crezi
că vie sunt și că îmi este bine,
iar tu, din lumea ta de Bach și crini,
îmi vei surîde așa, ca într-o doară,
de or să iasă pe la porți vecini
bîrfind povestea mea de scortîșoară,
și-apoi vom aștepta așa, tăcuți,

neaua ce a uitat să se presoare,
și-o să mă ierți și o să mă săruți
precum săruți un sfânt ce știi că moare.

*

Dă-mi doar o mansardă, atît am nevoie,
apoi lasă ploaia să curgă în voie,
ascunde trecutul și ziua ce vine,
acum ți-e de-ajuns să mă ai doar pe mine.

Pe raft sunt miresme în sticle murdare,
trec îngerii albaștri prin cărțile tale,
trec gânduri porcoase prin viața mea tristă,
și mîine e scrum și azi nu există.

Vom face prostii ne-mblînzite și pure,
privi-vor vecinii și-or vrea să ne-njure,
iar mîine orașul întreg va urla
ce lume de abur port în inima ta.

Deci soarbe cafeaua ca și cum ai sorbi
arome din trupul meu fraged și gri
și dă-mi o mansardă, atît am nevoie,
apoi lasă ploaia să curgă în voie.

*

Așteaptă să plouă, apoi voi urca
albastră și tristă în camera ta,
voi scoate la geam două căni dantelate,
ibricul cel sobru și ceșcuța cu lapte,
inelul de fildeș cu stampe hai-hui,
colierul de-angora cu nuci și gutui,
fularul cel mov - ca să prindem în el
sclipirea țîșnind din bătrînul cercel,
și-apoi, știi tu cum, infinită și calmă,
voi presăra zahăr și șoapte în palmă,
și, tot privind ploaia, ronțăind amintiri,
chema-vom cu gîndul răvășite oștiri
de melci cătrăniți și prințese ciudate
ce ne-or servi leneș cafeaua cu lapte
ca pînă în zori să rămîie din noi
doar abur de smirnă, de iarnă și ploi.

*

O să îți spun că-i iarnă și tu o să mă crezi
prin sufletele noastre vor bîntui cirezi
de îngeri exoftalmici, cu suflet mov și bun,
ce ne-or cînta colinde în noaptea de ajun

afară-o să miroasă a vin și-a scortîșoară,
în tine-o să miroasă a dragoste și-a seară,
și de atîta noapte, și de atîta dor,
o să aprindem rodii de abur pe covor

motanii o să toarcă povești cu sîni și
coapse,
eu voi broda poeme porcoase pe mătase
pînă-or să bată-n țeavă vecinii de la doi
sătui să ne privească atît de puri și goi

și-apoi, fiindcă e iarnă și fiindcă a uitat
să ningă cu iluzii prin burgul înghețat
o să mă prinzi de suflet și, palizi, amîndoi,
zîmbind a nepăsare o să ne ningem noi.

*

O să cam doară, fab, însă cui îi mai pasă?
O să tragem la țintă în tristețea din casă,
o s-agăț în cuier dulci ratări și trecuturi,
o să-nvăț să descos adevărul din trupuri,
o să uit să surîd, o să-mi spun că e seară
și-o să-aprind pe retină lungi fantasme de
ceară,
o să-njur dantelat burgul sec și stîngace,
o să incendiez lin absolut tot ce-mi place,
o să mint delicat că iubesc și nu sufăr
cînd din mine tot smulgi mov petale de
nufăr,
o să uit pe vecie cine-n brațe mă ține,
o să spulber iubiri și zăpezi pentru tine,
o să urlu măscări la banchete ciudate,
o să ies prin oraș în cămașă de noapte
ca să crape cretinii de-or vedea cum îmi
ard
sub mătasea de-angora coapsele de
smarald,
o să fac toate astea și-ncă zece pe-atîț,
o să port lungi coliere de iluzii la gît
și-o să am, știi tu, fab, un fular ca de nea
ca s-acopăr cu el tot ce lumea ar vrea
să îți pună în cale, să îmi prindă în trup

și-o să vină omătul ca un urlet de lup
și-o să știi că a fost poate-n viață ceva,
o secundă de abur, cînd am fost doar a ta
apoi o să zîmbești, cum zîmbești uneori,
o să cumperi un brad, și beteală, și nori,
și-o s-aștepți o minune ori vreun sfînt
rătăcit
să te mintă c-apar și că nu am murit.

*

Rupe din mine, îngerii hrănește,
învață să mă minți și să mă ai,
afară-s mări de ceață și sunt cai
și-n ziduri noaptea aspră înflorește

pe străzi aiurea trec femei frumoase,
nume le-om da, ca bunul Dumnezeu,
cînd ele își înclină grațioase
spre umbra noastră sufletul lor greu

și e o iarnă tristă și soioasă
cu tîrgoveți de nori și de fistic
cu poștași mov, flanînd din casă-n casă,
cu amăgiri blînd ferecate-n plic

și cu un fel de-nsingurare moale
pe care-o port așa, ca un stindard,
tot așteptînd să îmi răsari în cale
cu trupul tău de abur și de nard

rupe din mine, îngerii hrănește,
învață-mă să uit ca să mă ai,
afară-i ceață, fierb în tîmple ceai
și vînt de moarte-n suflete lovește...

*

Aruncă-mi buletinul, și-așa nu mai am
nume,
înfruntă iarna asta cea fără de ninsori,
și prinde-mă de mînă, hai să flănăm prin
lume
cu sufletele țândări de smirnă și candori

de la ferestre stranii ne vor privi altiste,
prin burg vor curge rîuri de elefanți amari
și de baloane limpezi, și de eleve triste,
și de scafandrii veștezi, cu nouri la șalvari,

va miroși a mere coapte pe îndelete
pe plite infinite ce-nghit nămeți de fum
și, de nu ești atentă, ți se vor prinde-n
plete
amoruri de-altădată, blînd prefăcute-n
scrum,

vom cumpăra inele și chec cu scortîșoară,
și ciocolată verde, și trufe de-astrahan,
și-om tencui cu ploaie chioșcul de la
fanfară
că mai sunt nouă zile și-ncepe noul an

și o să vrei, iubito, să îți brodez poeme
prin parcul plin de lapte, pe coapsele de
foc,
și-apoi, de fericire, vei vrea ca să te
cheme
cu numele de iarnă toți îngerii din bloc

iar eu, plin de iluzii, cuminte m-oi supune
ca să-ți arăt că, uite, știu încă s-asfințesc
la ora când colinde la geam or să răsunе,
în ceasul când fantasme în tîmple-mi
înfloresc.

*

Cînd va mai ninge nimeni n-o să știe,
Secundele au înghețat de mult,
Miroase-a ger, a praf și-a veșnicie,
și-a zahăr marinat, și-a flori de unt,
pe uliți șterse trec copii de rouă,
vînd bulgări mari de nori și amăgiri,
ne înfloresc prin tîmple amintiri,
și-aș vrea zăpadă sau măcar să plouă
cum plouă-n noi de-atîta așteptare,
încet, domol, ca ora ce s-a dus,
se-aud vecernii triste la apus
peste orașul mov ce simt cum moare
iar mîine va fi altă zi albastră
poate va ninge, poate va ploua,
te vei opri o clipă la fereastră,
te voi privi uimit, prin neaua grea,
și îți voi spune poate că-i mai bine
să mă retrag ca veștile în plic,
iar noul an să-nceapă fără mine,
ca și cum, pînă-acum, n-a fost nimic
nici versuri despre melci cuprinși de lene,
nici coapse scrise cu povești ce dor,
nici rugi celebre, triste și obscene,
nici ceai de scortîșoară fiartă-n clor,
ci doar o zi cuminte și albastră

dintr-un an alb, în care vei uita
tot ce-am sădit aiurea-n viața noastră
tot ce-ai lăsat prin timp în ființa mea.

*

Te-aș biciui cu crini de scortîșoară
să știe toți vecinii cum miroase
trupul tău mov în clipa cînd, spre seară,
îl decojești de rochia de mătase

Ți-aș da cipici de soc, ca să poți duce
laptele de-ananas cu care vrei
să momești îngerii palizi să se culce
pe sînii tăi înmiresmați și grei

și-aș prinde nea în tandre degetare
ca să rodească pînă te ivești
pe rodii, vai, aș prinde fermoare
(de le desfăci vor izvorî povești)

și-apoi, în noapte, aș prăiji smochine,
vin aș turna în cupe de bulion,
și m-aș minți că nu-i pasă de tine
sufletului meu țândări și afon.

*

În mine-apun cuvinte, în tine îngeri cresc,
pe străzi aud că-i vuiet, prin burg miroase-
a noapte,
trec sfinți de izmă coaptă la geamuri și
pîndesc
cum ne sorbim în lene cafelele cu lapte

motani de alabastru s-or răsuci prin pat
culcuș să ne croiască pentru secunda-n
care
sătui de-atîta ură și-atîta colindat
ne vom trimite trupul alabastru la culcare

eu ți-oi dicta acestea, tu le vei scrie-ncet
pe scoarța de mătase a bradului de ceară
să știe sinaxarul ce tandru și discret
ne-am ocrotit ratarea de iarna de afară

apoi mă voi întoarce în cochilia mea,
te voi momi cu vise, îmi vei zîmbi complice,
și-om prinde-n evanghelii de nori și catifea
povestea noastră şuie și simplă și fericite.

*

Diseară vom tăia crinul cel gras,
vom aduna toți îngerii la masă,
vom solfegia ferice, într-un glas,
balada sînului tău de mătăasă,
pe colțul mesei vom scobi prostii
cu vîrf de furculiță fiartă-n lapte,
vom aduna neaua de peste zi
să ne călăuzească-ntreaga noapte,
și-o să chemăm și chelneri, și birjari,
ca să ne povestească pe-ndelete
cum trec prin burgul mov, cu pașii rari,
prelungi convoaie de minuni și fete.
Iar tu, de peste drum, ne vei privi
cum tuieși de-amintiri, de frig și lene
tot molfăim dantele fistichii
și scriem psalmi de nori pe damigene.

*

O să fiu răcit bocnă și-o să-mi dai doftorii,
o să-mi ungi trupul searbăd cu șerbet și-
alifii,

o să-mi vindeci trecutul cu iluzii și ceai
și-oi picta prin saloane batalioane de cai
înhămate albastru la trăsuri de-astrahan
unde zac, mov de lene, îngerii de marțipan
o să fie ger groaznic și-o să-mi fie urât
să tot zac, sub cergi groase, cu fularul la
gât

și-o să-ți cer să-mi spui versuri inventate
pe loc

și, de-atîta plictis, te-oi ruga să dai foc
și orașului ăsta ruinat și amar,
și secundeii de gheață de sfîrșit de ianuar,
și tristeții de ambră ce-ntre noi se-
așternu

ca în jur să rămîină doar motanii și tu.

*

Afară ninge, toarnă-n cupe Glia,
fă focul cu iluzii din ziar,
pășește fin, s-auzi cum vijelia
aruncă fum în sufletu-mi hoinar.
Trage încet măsuța la perete,
vom macera tiptil în vinul roș
fin pătrunjel și gene de subrete
și vișine țîșnind din rochia cloș.
Fiindcă e iarnă și am chef ducă
pe pian să îmi presari piper de soi
și cafea fiartă mov, în coji de nucă,
de-o să miroasă-n jur a îngerii goi.
Și-apoi să ne așternem pe divane
și, ronțăind antene de paing,
să admirăm în nopți aliotmane
motanii vechea horă cum încing.

*

Pe vremuri eram orbi și eram goi,
creșteau păduri de aripi între noi,
flanam, cu-o fericire idioată,
pe străzi absurde, cu clădiri de vată,
aveam curaj albastru și aveam
iriși de ceață înfloriți în geam
și defilam prin burg cu pași egali
purtându-ne ratarea triumfali
în trupul nostru mirosind cumplit
a înger și a lamă de cuțit
și-n sufletul ce-ncet se învelea
în noapte și-n arome de cafea.
Și astfel trecea ziua, trecea anul,
noi beam în vechiul birt și dam cu banul
ca să aflăm cine va reuși
să uite-ntâiul țara asta gri
și sînii tăi, purtați sub rochii lungi
pe care doar cu smirnă îi alungi
din gândul nostru mov și dantelat
ca un motan de fum torcînd în pat.

Pe vremuri eram orbi și eram goi,
creșteau păduri de aripi între noi...

*

Vezi, trupul ăsta găzduiește-un crin
poate de-aceea ți-l ofer așa
sculptat cu grijă-n os de mandarin
cu suflet enervant, de catifea,
cu palma dalbă desenînd grădini
peste orașul îmbîcsit de ceață
cu sînii plini de abur și delifini
flanînd prin burgul mort de dimineață
și mai ales cu tot trecutul meu
plin de minuni, de-arome și ruine
precum un înger de lumină greu
ce n-ar fi fost așa fără de tine

*

Mîine n-o să mai existe nimic, chiar nimic...
Vom pune umbra noastră cuminte-ntr-un
plic
iar plicul îl vom uita undeva, undeva
îngă partea cea stîngă și vie a ta.
Un an, poate-o oră ori poate o zi
în noi va mirosi a omăt și-a copii
și-a ceață plutind în zi de februar.
Vom rosti psalmi de abur încet și rar, rar...
Vei bate cu degetu-n geam așa cum
îți bătea în suflet viscolul din drum,
și-o să bem ceaiuri roz și-o să ronțăm
toate zilele de marți pe care le iubim.
Pînă cînd dintre noi deodat vor izbucni
îngeri casanți, și bezmetici, și gri
ce vor surîde-a iarnă și-a tăceri, și-a cafea
și-atunci plicul ăsta va urca, va urca
precum un gând ori precum inima mea.
În clipa aceea o să te ferești pe cît poți
de țara asta plină de umbre și morți,
de literele astea în care te-ai născut,
o să-mi spui, vezi tu fab, am știut, am știut
ce departe-s de toate, de tot ce-i pe-aici
de ținutul acesta de cretini și furnici,
de cuvîntul acesta care stă între noi,

ce departe-s de tine, cât de triști și ce goi
sunt toți sfinții de sare ce-n altare
plutesc.

Am știut să ratez și-am știut să iubesc,
și-am știut să ascund toate astea-ntr-un
plic.

Mîine n-o să mai existe nimic.

Chiar nimic...

*

Am ceață în unghii, am ceață în păr,
mi-e silă de toate aceste cuvinte,
rup anii din mine precum rupi un măr
cu-o poftă ce arde statui și morminte.

La colț ies vecinii s-adulmece vînt,
în mine ies îngerii s-adulmece moarte,
din cînd în cînd orbii mă roagă să cînt
romanțe aiurea și mov de departe.

Iar eu, infernalul, dau banii pe ploi,
flanez peste lume, flanez peste noapte,
clădesc idolii stranii din praf și noroi,
fierb psalmi de angora și clipe în lapte.

Și-apoi scriu pe ziduri cu gîndul muiat
în sos aburind de garoafă albastră
ce trist de uimire și ce dantelat
ne bate seraful bătrîn în fereastră.

*

Pune sare pe plită, pune umbre pe crini,
nu avem nici cuvinte, nici vreme,
se aude că-s îngerii bîntuind prin vecini
și sunt orbi devorînd crizanteme
se aude că-i seară la sfîrșitul lui Mart
și că-s nori prinși haihui în fereastră
și-s femei învelite în tristeți și-n brocart
ce bîrfesc colorat viața noastră
mîine este departe, astăzi nici nu a fost
nu avem decît fum și tăcere
și vin greieri placizi să le dăm adăpost
să ne ungă trecutul cu miere
Pune sare pe plită, pune umbre pe crini,
nu avem nici cuvinte, nici vreme,
se aude că-s îngerii bîntuind prin vecinii
și sunt orbi devorînd crizanteme

*

Vom boteza această umbră Joi.
Pluti-va fără teamă între noi,
o vom hrăni cu sîmburi și povești,
te va privi tăcută cum zîmbești,
mă va privi uimită cum, ușor,
învăț să mint și cum învăț să mor,
în zile de April o voi lăsa
să zboare-n tihnă peste casa ta
și să privească așa, din depărtare,
blegi îngerii înainte de culcare,
la prînz îi voi aduce din grădină
cocteiluri de-amintiri și de lumină,
iar seara, la final, în clipa cînd
vor asfinți durerile pe rînd,
o voi pofti ușor în tîmpla mea
unde ai locuit și tu cîndva.
Te va privi tăcută cum zîmbești,
o vom hrăni cu noapte și povești
și va pluti agale între noi.
Vom boteza această umbră Joi.

*

Vezi, uneori respir atît de greu,
parcă se-așterne noaptea-n trupul meu
și-și cheamă sfinți din ăia de mărar
să-i prindă, delicat, în insectar.
În clipe ca acelea parcă sunt
un soi de abur mov, purtat de vînt,
și nu mai știi nimic, deși aș vrea
să-mi amintesc tot ce am fost cîndva.
Tot zbor așa, peste orașul gri
plin de cretini, de îngerii și copiii,
surîd ușor așa, a nepăsare,
precum surîzi la tot ce-n suflet doare,
și flanez ore tot privind la voi
cum vă scăldați în moarte și-n noroi,
și uneori arunc la nimereală
peste orașul îmbîcsit beteală.
Apoi mă-ntorc alene către casă,
îmi las domol tăcerile pe masă,
și pun să fiarbă bleg în samovar,
bucăți de-april îmbălsămate-n var.

Vezi, uneori respir atît de greu,
parcă se-așterne noaptea-n trupul meu.

*

Orașul era plin de ceață și plin de-arome
de tăcere,
Profesorii vindeau iluzii, elevii proferau
plecări,
aprilie mustea de coapse înveșmîntate în
plăcere
purtam în trup doar deznădejde și trenuri
rătăcite-n gări.
Din cînd în cînd femei de-angora torceau
pe străzi întunecate
și-n glasul lor ghiceai dorința de a apune
delicat,
și treceau conți în straie false și vînzători
pepit de lapte
prin burgul ăsta mort dar mîndru de ce
fusese altădat.
Iar eu, în ritm de Korzeniowski, pitit după
dugheana-n care
stau vînzătorii de bilete de vrei să iei
autocar
te admiram tăcut și fraier cum ieși prin
rouă la plimbare
și-ți recitam poeme stranii,
și vînam nori,
și beam mărar.

*

Geografia unei unghii, cartografierea unui
gînd,
puterea de a sta în noapte privind la
noaptea ce-o să vină,
țărani ce-și ară libertatea, boieri ce
sufletul și-l vînd,
orașe ce-și expun apusul frumos
îmbălsămat în tină,
aroma umbrei unui flutur care plutește
între noi
strînsă aiurea de brutarii veniți special să
o imprime
în plăcînțele cu răvașe și-n biscuiți cu
îngeri goi,
păduri ce își feresc vînatul de vînătorii
mov de rime
și, peste toate, ca o ceață ori ca un șal
flanînd ușor,
un soi cuminte de-a surîde la toate ce în
jur palpită
și tu, purtînd tăcerea vieții în mersul tău
unditor,
trecînd prin viața noastră simplu și
dantelat, și fericită.

*

O să îți spun, iubito, trei povești minunate
sustrase de la sfinții ce zboară prin
cetate,
trei povestiri albastre, cu cavaleri de soi,
ce mestecă agale crenguțe de trifoi
și sorb șerbet de mentă în crîșma violet
din sticle ancestrale, ascunse sub parchet,
în timp ce tot orașul e mort și incendiat
iar ulițele-s pline de îngerii la furat.
Istoriile mele le vei simți așa,
precum un soi de abur plutind prin lumea ta
și vei zîmbi șăgalnic, cu degetu-o să faci
din aburul acesta covrigi și cozonaci
și-oi decupa din aer pahare sedefii
să poți turna în ele poeme șui și gri
și-apoi, pe o tăviță, să le așezi ușor
poate vor vrea serafii să bea în drumul lor.
Istoriile mele vor fi atît de lungi
că niciodat' la capăt nu vei putea s-ajungi
iar asta o să-ți placă, o să-mi șoptești velin
vezi fab, orașul arde, țîșnesc flăcări din
crin,
iar eu m-afund în nopțe și în mătăsurii moi
ca să ascult istorii porcoase despre noi.

Și parcă nici nu-mi pasă, și parcă nici n-aș
vrea
să știu ce e dincolo de povestirea ta.
Mi-ajunge că-i tăcere, mi-ajunge că-i
Chopin,
mi-ajung motanii noștri torcînd mov în
joben,
și ploaia care cade pe sînii grei și calzi,
de ce-aș mai vrea să aflu ce-i dincolo de
azi?

O să îți spun, iubito, trei povești minunate
sustrase de la sfinții ce zboară prin
cetate...

*

Vezi, fab, afară plouă, prin noi, cu pasul rar
trec negustori de ceață și vînzători de
ziare,
bucătării apuse, cu ziduri de mărar,
lasă să ne-nflorească arome la picioare.
Din cînd în cînd, la geamuri, se mai zăresc
copii
ce mîzgălesc pe ziduri măscări nerușinate
cînd seara se revarsă în felinare gri
și-n suflete miroase doar a cafea și-a
moarte.
Și-atunci, de-atîta silă și de atît plictis,
sădesc în cărți celebre sîmburi de
scorțișoară
și las deschisă poarta, și geamu-l las
deschis
poate ai chef și totuși o să apari diseară
ca să putem în voie să depănăm minciuni
și să putem în voie să desfrunzim altare,
și-om face schimb de lacrimi, de nori și de
minuni,
și-om pune alandala iluzii în clasoare.
Iar la final, sătulă de tot acest decor,
sătulă și de tine probabil peste poate,
broda-voi îngerii palizi și sumbri pe covor

ca să-i servesc cuminte cu ceasuri fierte-n
lapte.

*

Care parte din mine se va stinge întâi?
Partea mov, infinită, ce-și dorea să rămîi?
Partea trist-dantelată ce știa c-o să zbori
din orașul acesta de iluzii și nori?

Poate partea albastră ce-ți șoptea-n zi de
mai
c-a iubi nu înseamnă decît Cehov și ceai.
Sau secunda aceea cînd ieșeam printre ploii
să mă bucur de moarte, de Sibelius, de
noi...

Poate clipa hai-hui cînd, sătulă de tot,
desenam elefanți din șerbet și compot
și pe străzi inundate și albastre-i lăsam
marșul lor să strivească ce suntem, ce
eram...

Care parte din mine se va stinge întâi?
Partea mov, infinită, ce-și dorea să rămîi?

*

Era un înger bleg, n-avea habar
ce-aromă au durerile ce-apun
înveșmîntate-n abur de mărar
aripile-i mușcau tăios din drum.
Îl regăseam adesea printre noi
tot ronțăind covrigi lîngă cișmea
orașul plin de moarte și de ploi
credea că-i orb și-atunci îl ocolea.
Iar într-o zi din cel din urmă veac,
sătul de toate și de noi sătul,
a dispărut albastru și posac
- tot ce văzuse îi era destul.

Era un înger bleg, n-avea habar
ce sevă au durerile ce-apun...

*

Diseară vom fi obosiți și stingheri
Vom trece-n clasoare praful zilei de ieri,
vom bea ceaiuri aspre, din flori de
smochin,
vom unge motanii cu tămâie și vin,
și-apoi, trăgînd ușa încet după noi,
flana-vom cu silă prin noapte, prin ploii,
și-om spune poeme, sperînd că așa
vor vrea pelicanii la masă să stea
cu noi la bodega albastră și șui
în care servește un înger căprui
să ronțăim smirna și pește murat,
și nuci de angora, și crin împănat
cu albă dantelă brodată ușor
cu versuri porcoase îmbibate în clor
Și-apoi, plictisiți de atîta lentoare,
de-orașul acesta cu-aromă de sare,
te-om desena tristă, frumoasă, subțire,
pe zidul de ambră de la mănăstire.

Diseară vom fi obosiți și stingheri...

*

Mai scrie fab, îmi e atît de dor
să mă înveți să iert, să tac, să mor,
îmi e atît de dor să pot uita
tot ce-ai trăit pînă să fiu a ta
tot ce-am ratat pînă să te cunosc
afară-i vară și miroase-a mosc
în mine-i nea și urlă viscol mut
mă trag de aripi heruvimi de lut
și silă-mi e, și teamă că-ntr-o zi
voi înțelege de ce nu mai scrii
și-atunci, de-atîta vară și plictis,
voi colinda orașul ca-ntr-un vis
și, obosită de atît flanat,
voi spune prin vecini că ai plecat.
Iar ei or să mă creadă și-or să vrea
să depene la schit povestea mea
ca sus, din cerul îmbîcsit de nori,
să plouă cu Botero și cu viori
și-așa, pe ploaie, să îmi amintesc
ce fain am învățat să te iubesc.

Mai scrie fab, îmi e atît de dor...

*

O să te uit cînd o să-ncep să scriu.
Va fi Chopin, și vară, și tîrziu,
orașul va fi mort precum era
zîmbetul tău în amintirea mea,
în jur vor fi și biscuiți, și ceai,
și cărți de vrăji, și tropote de cai,
și sîni fragili, și vin, și cozonac,
și puști tembeli, ce au scăpat de bac,
iar mie îmi va fi atît de dor
de cum mă învățai cîndva să zbor
încît nici anotimpul n-o să-l știu
și-o să te uit ca să încep să fiu.

*

O să scriem scrisori așa, la-ntîmplare,
despre tot ce-am ratat, despre tot ce ne
doare,
și-or să umble poștașii cu tolbele pline
de plicuri mustind de nori și suspine
Afară va fi jazz și toamnă și ploi
și îngeri plutind în tăceri și noroi
și case albastre, cu geamuri de sare,
și trenuri prelungi, cu aromă de mare,
și tu, infinită, și albă, și tristă
precum un heruv brodat pe-o batistă
privind răvășită la burgul în care
vezi sfinți pe la colțuri cerșind de mîncare.

Vom scrie scrisori așa, la-ntîmplare,
despre tot ce-am ratat, despre tot ce ne
doare...

*

Ce se va alege oare fab din noi
după-atîtea taine, după-atîtea ploii
va mai știi orașul cît l-am colindat
împărțind cu toamna strada pe-nserat
va mai știi lumina cît de blînd priveam
razele tăcerii răsfirate-n geam
oare al tău suflet va mai știi apoi
să se-mpartă tandru, infinit, la doi
cum împart puștaniei mere arămii
pe culoarul veșted din liceul gri
și de astăzi oare sînii mei de soare
vor mai simți fraged umbra ființei tale

Ce se va alege oare fab din noi
după-atîta moarte, după-atîtea ploii

*

Ia-mi viața-n mâini, desfă-o ca pe-o carte
în care mov poeme-ai să citești
afară e septembrie și-i noapte
trec fluturi purtînd rouă în calești
și trec poștași înveșmîntați în lene
- în tolba lor zvînesc-ncetișor
crini durdulii, cu-aromele obscene
de dat de-a dura seara-n dormitor -
iar, uneori, la ora opt și zece,
pe la fereastră se mai pot zări
sfînți palizi care știu că au să plece
definitiv de nu mai poți iubi
lumina infinită ce desparte
tot ce am fost de tot ce-aș vrea să fiu
ia-mi viața-n mâini, desfă-o ca pe-o carte
este septembrie și-i prea tîrziu...

*

Vezi, sunt ca un nor care știe să moară
plutind peste ceața vernil de afară,
flanînd peste ploaia ce-n tîmple îți bate,
flanînd peste trupuri, flanînd peste noapte,
hai-hui, uite-așa, între boală și tine
- un flutur pestriț, învelit în lumine,
tot zgîndărind roua fierbinte din ceară.
Vezi, sunt ca un nor care știe să moară...

*

Azi m-ai strigat pe nume de parcă-ți
amintea
ce trist și ce albastru sorbeam Chopin și
ceai
și mirosea a ceață, și mirosea a frig,
și poate, ca și tine, aș fi dorit să strig
un soi de sfânt de ambră sau poate doar un
soi
de înger de septembre ce umblă printre
noi.
el s-ar fi-ntors agale, m-ar fi privit tăcut,
ca și cum niciodată nu ne-am fi cunoscut,
și-apoi, lăsînd în urmă un soi de abur rece,
mi-ar fi șoptit că-i toamnă și că iubirea
trece
cum trec marfare stranii pe cîmpul
înghețat
apoi, zîmbind a noapte, timid, ar fi plecat.

azi mă strigai pe nume de parcă-ți amintea
ce trist și ce albastru sorbeam Chopin și
ceai...

*

Ne vom închide-ncet în noi
sătui de sfinți, sătui de ploii,
ne vom șopti încetișor
poeme triste, de amor,
spre seară poate-om degusta
bucăți de Bach și de-acadea,
iar dincolo de geamul mat
pe care norii au valsat
poate-om zări, din când în când,
copiii toamnei surîzînd.
Și-atunci, cu sufletul oval,
pe trupuri dalbe, de cristal,
vom scrie triste, lungi scrisori,
plimbate de poștași în zori
prin burgul trist ca viața mea
hai-hui, cu-arome de cafea.

*

Afară plouă, s-a făcut târziu,
aș vrea să uit ori poate-aș vrea să-ți scriu,
ori poate-aș vrea așa, s-arunc în drum
trecutul meu de ceață și de fum.
Iar jos, din drum, o ceață de copii
să îl culeagă, dantelat și gri,
și să-l citească-așa, precum citești
o slovă veche-n cartea de povești.
N-ar înțelege poate niciodată
câți îngeri de carton m-au întrupat
și câți, seară de seară, trupu-mi țeș.
Poate nici tu nu ai fi înțeles.
Dar îți voi scrie însă ce tu știi
- ascult Rameau, dau banii pe prostii,
sorb ceai de fragi, torc nori și te aștept
tot incendiindu-mi orele în piept.
Și-afară este toamnă și pustiu
și plouă, uite, s-a făcut târziu.

*

Șterge din mine octombrie, lasă-l să plece,
ca un nor inutil, ca un gând care trece,
lasă toamna s-apună trupul meu, parcul gri,
și-așa n-au niciun rost dacă tu nu le știi,
și-așa n-am niciun rost în orașul în care
se scurg sfinți din altare să ne-ofere
mîncare

și se scurg ore-ntregi printre ceață și ploii
încercînd în zadar să te-aducă-napoi
lasă totul să curgă, lasă totul să piară
cît pustiu e în mine și cît Bach e afară
nimeni nu o să știe, poate nici eu nu știu
și în jur e noroi, și e vînt și pustiu
și-un octombrie mov - lasă totul să plece,
ca un nor inutil, ca un gând care trece.

*

De-atîta toamnă ce-o mai rămîne oare din
noi,
cărări de oase, chipuri de ceară, trupuri de
ploi,
gînduri de piatră, vești de un secol închise
în plic
străzi fără umbre, eu fără tine - adică
nimic

lumea aceasta va înțelege poate cîndva
cît de tăcută, cît de albastră era viața
mea,
cît de în urmă lăsasem totul ca tu să rămîi,
cum ne-ocroteau, noapte de noapte, îngeri
căprui

în burgul ăsta plin de iluzii vor exista
bîrfe de aur plutind atroce prin cești cu
cafea
și curți încinse în care zburdă stol de copii
toate-or să fie numai tu astăzi n-o să mai
fi

și ca un viscol ori, uite, poate doar ca un
gînd

se va aşterne un soi de abur peste pământ
ca să topească povestea asta din amîndoi
să lase-n urmă doar ploi absurde, frig şi
noroi

De-atîta toamnă ce-o mai rămîne oare din
noi,
cărări de oase, chipuri de ceară, trupuri de
ploi,
gînduri de piatră, veşti de un secol închise
în plic
străzi fără umbre, eu fără tine - adică
nimic

*

Vezi, toamna asta bîntuie prin noi,
ne îmbrăcăm în nori, în seri și-n ploii,
ca într-o carte veche de povești
„Octombrie” te strig iar tu zîmbești
și ceaiul pui pe foc ca să avem
motive de-a uita cine suntem
motive de a ne minți sublim
că încă suntem vii și că iubim
deși afară-i moarte și pustiu
și îngerii, prin orașul cenușiu
tot bat la porți să cumperi dacă vrei
crini imperiali, tăcuți, de-arome grei
așa că, uite, dacă poți rămîi
vom sorbi Bach și ceaiuri de lămîi
și-n zori vom asculta încetisor
cum torc motanii de viscol pe covor.

Vezi, toamna asta bîntuie prin noi...

*

Atît de fericită că plouă, că existi,
că-n mine se agață stoluri de îngerii triști,
că mirosim a dealuri, a Vrubel și a nori,
că toamna ne îmbracă în moarte și-n culori,
că, uite fab, știi bine, de vreau mă pot
plimba
tot răsfoind castanii de pe străduța mea,
tot depănînd lumina ce curge de la schit,
vezi, fab, ce mov și simplu e să fii fericit?
de ce-aș avea nevoie atunci de altceva
mi-ajung clipele astea, mi-ajunge lumea ta,
știu să flanez prin noapte și știu să mă
prefac
că nimic nu m-atinge, știu să visez, să tac,
știu să surîd complice prin burgul înlemnit
vezi, fab, ce mov și simplu e să fii fericit?

*

În stradă toamna și-a-ncheiat un nou
palton,
dintr-un șantan răsună-un vals la patefon,
cîrduri de îngerii se încurcă-n norii grei
și birtul este plin de fum și derbedei.
Pe uliță miroase-a votcă și-a spital,
pentru un vis un lăutar cu un țambal
încearcă ploaia s-o oprească îngînînd
poeme triste de albastru și de vînt.
Iar gerul serii este frînt doar rareori
de cîte-un cuplu de puștani multicolori
ce-și spun că viața e doar trupuri și parfum
și-apoi se pierd în noaptea ce se joacă-n
drum.
În rest, ce să-ți mai spun, trăiesc banal
mai pianotez, din cînd în cînd mai țin jurnal,
îmi depăn anii mov și grei sub cerul gri
sorb ceai de crini și, uneori, te-aștept să
vii.

*

Scrisorii tale răspuns n-o să-i dau
Mi-e prea târziu, prea toamnă și prea silă
în colț, la birt, stau înțeri triști și beau
și-și spun poeme, și își plîng de milă
orașul e așa cum l-ai lăsat
poate mai vinețiu doar pe alocuri
în zori, cînd palid străzile-i străbat
din el răsar iluzii mov și focuri
la care, în ciorchine uneori,
vin cerșetori și sfinți să se-ncălzească
și-atunci se umple tîrgul de culori
se umple de-amintiri viața noastră
și-ți vine să o iei așa, la pas,
printre castanii înveliți în ploaie
să lepezi tot ce-n trup ți-a mai rămas
și vise, și atingeri, și gunoaie,
și să rămîi așa, tăcut și gol,
de neatins, înmiresmat în lene,
cu sufletul ferice și domol
melc antic rătăcit printre troiene

*

Te-aș fi ferit de mine, poate-așa
mai blînd octombre ar fi fost cu tine
poate lumina lui de catifea
rășfrîntă-n dimineți ți-ar fi prins bine
te-ai fi trezit atunci ca dintr-un vis,
ai fi privit în jurul tău mirată
orașul plin de îngerii și plictis,
parcul absurd pe care altădată
îl străbăteau alene, surîzînd
la toți scaietii ce-ți dădeau tîrcoale
ar fi plouat și-ai fi cîntat în gînd
valțuri de ger și de însingurare
și aș fi fost atît de fericit
știind că nu-i nimic să te atingă
încît, tăcut, sub cerul împietrit
m-aș fi rugat un secol să nu ningă
și să rămîi așa la infinit
aroma unei lumi ce se-așternuse
multicolor prin burgul ofilit
copilă-doamnă-a vieții mele apuse

*

Nu știam că în oameni sunt nori
ce flanează căprui, trași de ață
nu știam că în oameni sunt flori
nu știam că în oameni e ceață
nu știam că în zori îți răsar
în tot trupul păduri infinite
de amintiri, de furtuni, de mărar
- de le-atingi încep lin să palpite -
nu știam că există o zi
când vei ști că sfârșitul e-aproape
când, plutind peste sufletul gri
vei simți umbra căinii cu lapte
și-oi pricepe atunci, în sfârșit
că apuse sunt toate de-acum
și din tot ce-altdat ai iubit
va rămîne noiembrie-fum

*

Plouă prin burg, plouă-n altare, plouă în noi
flanează fluturi de amăgire și de noroi
de străzi se-agață, ca într-un dans, umbre
de scrum
ceaiul zvîcnește lin strecurat prin trupuri
de fum
și este seară, și mi-este silă, și e păcat
de iarna asta precum o rugă ce ne-a salvat.

Ne-om aminti poate de tot ce-a fost
cîndva
tot orașelul însă în schimb ne va uita
dar nu-i nimic, curînd va ninge, fulgii vor
curge
precum tăcerea aspră și grea curge prin
sînge

Și-ntr-un tîrziu ne-om întreba cum de s-a
stins
tot ce-am iubit, tot ce-am zărit, tot ce-am
atins,
anii aceia cu gust de Bach și de cafea
trupul meu șubred, crinii din suflet, inima
ta?

*

Vezi tu, într-un final m-am convins că-i mai bine

burgul fără de iarnă, trupul meu fără tine,
viața fără cuvinte, străzi pătate de nori,
sunt prea mov și prea simplă să mai caut
culori.

Știu să rîd fericită cînd pe stradă pășesc,
știu să tac, știu să urlu, știu să mor, să
iubesc,

știu să dau pentru alții tot ce alții nu dau,
știu să fiu fără tine iar mai multe nu vreau.
La ce bun să-mi doresc tot mereu altceva,
lumea lor e de ceață, este rece și grea
Ei hrănesc doar iluzii, și fantasme, și corbi
la ce bun să mă schimb pentru-o lume de
orbi.

Mi-e de-ajuns doar să simt cana grea cu
cafea,

să răsune colinde peste inima mea,
să aștept primăvara cu Evtușenko și ceai
vezi tu, fab, cît de bine-i că nu poți să mă
ai?

*

Ce pot să-mi doresc de la ziua ce vine
zăpadă, Moldova, Ravel și pe tine
în rest nici nu-mi pasă, nici n-am ce-mi dori
în mine e viscol, afară e gri,
din cînd în cînd strada răsună agale
de urși rebegiți, îmbrăcînd haimanale,
și urlă colinde-n miliarde de forme
prin burgul apus, cu damf de șaorme
dar, fab, știi prea bine, am tot ce-am visat
motanul de-angora flanează prin pat,
pe masă am ceai, și poeme, și mere,
și nuci colorate, și crini, și tăcere,
mai ies cîteodată pe strada ridată
purtînd vicii scumpe prin iarna sărată
și-s singură, da, fiindcă știu să zîmbesc
- cum bine spuneai, doar cei singuri iubesc

e tot ce mai vreau de la ziua ce vine
zăpadă, Moldova, Ravel
și pe tine

*

Scrive pentru cei singuri în seara de-ajun,
pentru toți cei ce-apun neștiuți în zi de
Crăciun,
pentru cei ce topesc delicat în căni cu
cafea
burgul ăsta infect și pestriț precum viața
mea,
scrie încet pentru cei ce mai știu să
zîmbească,
pentru orbi ce flanează pe străzi fiindcă
pot să primească
tot ce ochii nu văd, tot ce sufletul încă mai
știe,
scrie poeme demente, vernil, pentru iarna
pustie
care lasă în noi felinare aprinse și moarte,
scrie velin despre cei ce se află departe
neuitînd să iubească, neuitînd că există
pentru ei,
scrie poeme pătrate de-agățat, uite-așa, la
cercei,
litere mov, ondulate, ce sclipesc fistichiu
cînd pășim,
scrie ce mult am tăcut, ce ușor am uitat să
trăim,

cît de mult ne mințim că e bine și că nu ne
doare,
scrie ce rece e perna cînd mergi obosit la
culcare,
altceva n-are rost, toți jonglează cuvinte
acum,
scrie, te rog, pentru cei ce apun neștiuți în
zi de Crăciun.

*

fab, în Moldova ninge, în noi apun tăceri,
vom împărți cu grijă, la doi, ziua de ieri,
o parte o vom pune de strajă la fereastră
poate ne-o face viața mai lină, mai
albastră,
ca să strivim ferice, în zile de ianuar,
secundele-nghețate în foi de calendar
cealaltă parte însă o voi păstra așa
pînă-o să bați deodată, timid, la ușa mea
n-o să-ți deschid din prima, de dincolo de
geam
îmi voi aduce-aminte ce aspru te iubeam
cînd, prin odaia plină de Conant și de nori,
mă învățai în taină ce simplu e să mori
apoi, de-atîta viscol și de atîta frig,
blînd decojind tristețea, motanii o să-i
strig
ca să se joace-n voie, rostogolind prin pat
aromele de coapse căzute în păcat
și-ntr-un final zăvorul agale o să-l trag
cum tragi vâlul uitării peste tot ce-a fost
drag
ca să te las să intri, domol, cu pasul rar
știind c-a venit vremea în noapte să dispar

*

Din tot ce-aveam cîndva acum mai am
o umbră așternută trist în geam
mă scol în zori, privesc tăcut spre ea,
îmi spun că-i trupul meu ori ființa ta
pornită-așa, hai-hui, prin ninsul burg
în așteptarea ceții din amurg,
în căutarea unui mod de-a ști
să traversezi cu bine ziua gri,
a unui fel albastru de-a spera
că mai există poate undeva
femei de porțelan, cu toartă fină,
scăldate în tăceri și în lumină
ce-și plimbă pe aleile de sare
trupul prelung, cu-arome mov, de mare,
și fierb mătânii blegi, și cer mereu
cafele pentru bunul Dumnezeu

Din tot ce-aveam cîndva acum mai am
o umbră așternută trist în geam...

*

fab, nimeni nu simte mai bine ca mine
ce noapte e-n noi, cîtă iarnă e-n tine,
ce trist și albastru trec păsări de ceară
prin larva cumplită și mov de afară
știi bine, minciuni n-are rost a ne spune,
plutesc între noi amintiri fără nume
și coapse plutesc, și secunde ciudate,
și nopți cu Shankar, și cafele cu lapte
sorbite așa, cu gîndul hai-hui
cînd știi că-i februar și că, vezi, nimănui
nu pasă de tine, cea care plutești
prin burugul absurd, înțesat de calești
ce plimbă agale cretini de Siam
vezi, știi toate astea și, uite, nu am
nici chef să mă schimb și nici poftă de tine
mi-e ceață, mi-e nori, mi-e Ravel și mi-e
bine
iar mîine probabil din nou voi zîmbi
pe străzile moarte din trupul meu gri
pîndind anotimpul în care-o să știm
ce sec și feroce și aiurea iubim

*

fab, în Moldova iarna taie tei,
pe străzi miroase-a ceață și-a răscoală,
strivesc senzații mov sub pașii grei,
corbi de zăpadă zboară peste școală,
orașul e cernit precum ai fi
cînd un prieten infinit ți-ai pierde
și e-o duminică feroce, seacă, gri,
surîdem, însă nimeni nu mai vede
ce violent și brusc apun în Iași
miresmele de tei și primăvară
azi suntem violenți, și reci, și lași
cu tot ce am iubit odinioară.
De fapt, habar nu am de ce îți scriu,
și tu știi lumea asta foarte bine,
și-oricum, mi-e mult prea silă și pustiu
să port orașul ăsta-nfipt în mine.

*

fab, cine îți va spune azi
bună dimineața
ceaiul de pe noptieră,
pădurea, iarna, ceața,
cristalul de murano pe care-a ațipit
crema de portocale ridată de cuțit
ori poate Bach,
ori poate, cum știi, adeseori
aroma scorțișoarei va năvăli în zori
gata să incendieze perdele de trifoi
și sufletul tău palid,
înveșmîntat în foi
de misterioase versuri,
de amărui trecut,
hai, spune-mi, nu te teme,
știi bine c-am avut
mereu de partea noastră
tot ceea ce-am ratat
știm să iubim feroce
căderea în păcat,
știm să plutim albastru
pe străzi scăldate-n nori,
purtăm în trup fantasme,
și spaime, și culori,
prin inimile noastre

agale pasc motani,
colecționăm iluzii
cum alții-adună bani,
și tot sădim distanțe
ca să putem uita
cum adormeam cu sînul
lipit de tîmpla ta.

fab, cine îți va spune azi bună dimineața...

*

Iarna-i un grai ce nu îl pot deprinde,
vin îngerii să îmi țină de urât,
le dau șerbet de nori și ceai de ghinde
și gălbenușuri spumă, pentru gît,
apoi pun să răsune-n încăpere
concerte de-mblînzire și de dor
de izvorăsc iluzii prin unghere
și torc motani de rouă-n dormitor
sufletul meu se face-atunci ca ceara
abia topită, tîmplele-mi zvîcnesc
cînd știu că, uite, acuș vine seara,
și tot nu am habar să te iubesc
degeaba răsfoiesc noapte de noapte
reci cataloage de acum un veac,
degeaba fierb melci fistichii în lapte
și sorb măduvă tristă de brotac,
secretul ăsta nu îl pot deține
cît ninge mov prin burgul amărui
și sîmbăta va mirosi a tine
și-a Debussy, a ceață, și-a gutui...

*

Uite, știi, voi picta tot ce-a fost între noi
strada roasă de pași, haina roasă de ploii,
cerul fără icoane, sfinții fără altar,
clipa grea, îmbâcsind un străvechi calendar,
cartea despre iluzii, trei concerte de Pärt,
felul meu aberant de a vrea să împart
totul numai cu tine, felul tău de-a clădi
minunate ruine peste trupul meu gri,
voi picta totul, știi, poate-așa vei afla
ce atingeri sădeam ieri în inima ta
și acum cât pustiu și urât s-a lăsat
peste tot ce-am iubit, peste tot ce-ai
trădat.

un tablou dureros ce-o să spună în zori
ce ușor ne-am lăsat troieniți de culori.

*

Aerul crud al tristeții... Ce mai rămâne de-
acum?

Vântul cu arome de sare ce se răscoală în
drum,

ceaiul de crini, călimara plină cu tot ce n-
am spus,

gândul meu plin de amprente, trupul tău
mov și apus,

partea albastră a lumii ce ne privea
șușotind,

ceața în zile de iarnă, stoluri de îngerii
plutind

peste soborul de case, peste ruina din noi,
cărți de poeme brumate, sfinți de ghimbir
și de ploi,

felul în care lumina cade, pepit și hai-hui,
peste cearceaful sub care se-ascund

tăceri și gutui,

și, mai ales, fab, secunda dintre un da și un
nu...

aerul crud al tristeții

Iașiul

Sibelius

și

tu

*

În curînd vom uita tot ce-a fost între noi,
coapse arse de-atingeri, strada arsă de
ploi,
un sfîrșit de februar ce mereu îl simțeam
ca o tristă gutuie părăsită pe geam
și-o să fim fericiți ca și cum nu am ști
ce ruine purtăm, cît nesomn și cît gri,
și-o să fim reci, și proști, și-aroganți, și
vulgari,
umbre mov, infinite, străbătînd cu pași rari
zile lungi și cețoase, promisiuni, amînări,
zeci de mii de senzații, de iluzii, de gări
cu peroane obscure și cu trenuri murdare
luminate albastru de străvechi felinare
voi zîmbi fab, să știi, ca și cum aș mai vrea
să împart iar cu tine cana grea de cafea
ori s-ascult în surdină șiruri lungi de poeme
cît mai e încă iarnă, cît mai e încă vreme
să păstrez undeva, într-o filă de carte
tot ce-aș vrea să feresc de iubire și
moarte.

În curînd vom uita tot ce-a fost între noi...

*

Ce să îți spun, mă simt atît de fericit
ca un copil ce joacă frunza pe trotuar,
afară e sfîrșit de zi și de februar
în suflet simt aromă grea de cer coclit

Din cînd în cînd îmi bat la ușă sfinți blajini
- vînd amintiri și praf de nouri, și cafea,
iluzii vînd, și cărți de joc, și ceai de crini,
dar ce vînd ei în burgul meu nimeni nu vrea

Și le deschid atunci timid chilia mea,
răsună valțuri străvezii la patefon,
și feliem catifelat lumina grea,
gătim cochet melci fierți în lapte și bulion

fiindcă tu știi, am învățat s-apun frumos,
tristețile mi le păstrez în insectar,
din cînd în cînd visez femei de abanos
și-afară e sfîrșit de zi și de februar.

*

atît: o primăvară fără noi
ca și cum, izbucnind dintr-un soi de armă,
lepădând lungi cămăși de ninsori și de ploii,
trupul meu obosit ar dori să adoarmă.
te-aș visa atunci departe, departe,
n-ai avea nici nume, oricum aș vrea te-aș
numi,
umbra gîndului meu încercînd să te poarte
aberant peste strada sălcie și gri
în aspra căutare a unui anotimp
fără cuvinte ori fără de zile
împrăștind peste burg, din timp în timp,
mirosul pepit de zambile.

atît
o primăvară fără noi...

*

Felul meu de-a rata, felul tău de-a zîmbi,
viața scursă tăcut pe trotuarele gri,
trupuri mov, rătăcind peste uliți nebune,
modul tău de-a ierta, modul meu de-a
apune

dimineți îmbîcsite, peste care coboară
sila zilei de mîine, fumul greu de țigară,
două căni cu cafea, un ibric învechit,
modul tău de-a uita tot ce ieri ai iubit,

și orașe plutind fascinant între noi,
sîni mustind de atingeri, calendare de ploi,
patul precum o filă cu un colț îndoit,
gîndul meu sufocant, visul tău liniștit

o duminică-n care primăvara așteaptă
să ne prindă timidă flori aprinse la poartă
iar apoi să ne lase să flănăm mai departe
peste orele reci, peste umbre deșarte

mîine peste tot burgul bîrfele vor pluti
se vor stinge atingeri, se vor naște copii,
și-o să fim aroganți, și penibili, și goi
dar ce-a fost niciodat n-o s-avem înapoi

Felul meu de-a rata, felul tău de-a zîmbi,
viața scursă tăcut pe trotuarele gri,
trupuri mov, rătăcind peste uliți nebune,
modul tău de-a ierta, modul meu de-a
apune

*

E-atîta primăvară între noi
miros a frezii, tu miroși a ploi,
ne cresc prin buzunare halte stranii
cu muri obscure, pictați de toți golanii
cu umbre încîlcite pe pavaj,
perdele fluturînde la etaj,
și cu bănci știrbe ce încă păstrează
lumina cea orfană de amiază
în clipe ca acestea doar aș vrea
să îmi găsești un loc în ființa ta
cît mai ascuns și învelit în ceață
m-aș furișa acolo-n dimineață
aș pune samovarul să suspine
ceaiuri de despărțire și lumine
poate-aș citi Borges sau poate-aș pune
la patefon tangouri blegi și brune
și-apoi, privind pe geam, aș aștepta
un semn banal care să îmi arate
că, pînă cînd afară s-o înnopta
și s-or ivi cafelele cu lapte,
o să apari, o să surîzi ușor,
precum o zi din mijlocul lui mart,
aroma răstignită pe covor
aș vrea atunci cu tine s-o împart,
dar uite fab, nici tu nu prea mai știi

că lucrul ăsta chiar o să se-ntîmple
și-atunci flanez prin burgul ăsta gri,
îmi dantelez tăcerile din tîmple,
și mă dezbrac încet de ființa ta
precum m-aș dezbrăca de-o veche haină
mult prea prelungă, incomodă, grea,
rămîinînd ce am fost, femeia-taină.

E-atîta primăvară între noi...

*

Doar noaptea și marea și-un soi de zăpadă
făcută să ierte, făcută să cadă,
în zile de mart peste umbrele noastre
cum cad vechi arome pe ziduri albastre
doar marea și noaptea mai pot să ne spună
ce mov și senini eram împreună
prin burgul în care-i doar ceață și moarte
și reci elegii apuse-ntr-o carte
mai știi oare fab ce-mpreună ne ține,
ce lume clădeai altădată în mine,
cît Bach risipeai pe-nserat prin odaie
sau cum desprindeam lumina greoaie
din căni cu cafea, de pe pat, de pe frunte,
în sîmbete blegi, și tîrzii, și cărunte
ne pasă cumva de ce-a fost altădat
cînd pînă și drumul spre noi l-am uitat,
mai are azi rost să încerc a salva
tot ce am sădit ieri în inima ta
sau totu-i apus și totu-i tăcere
un vers rătăcit între două himere
iar tot ce rămîne în mine de-acum
e noaptea și marea,
zăpadă
și scrum...

*

Împarte-mi inima la doi
o parte-a mea, o parte-a ta,
șese apoi cu îngeri goi
tristetea ta de catifea,
umple, cînd poți, cu cărunți nori
partea ce stăruie în mine
nu am nevoie de culori
atîta timp cît sunt cu tine
ci doar de ceai și Bach și mov
iluzii flendurînd prin casă
împrăștiind rar prin alcov
mireasma coapsei de mătasă

Împarte-mi inima la doi...

*

Teama de toamnă, teama de îngerii, teama
de tine,
tîmplele mele poartă adesea gînduri
străine,
buzele tale mai mereu poartă stridente
șoapte,
fuga de mîine, fuga de-atingeri, fuga de
moarte

cîte iluzii ne ară viața seară de seară,
cîte fantasme topesc aiurea burgul de
ceară,
cît ne prefacem, cît ne ascundem, cît ne
mințim,
cît de departe ținem adesea tot ce iubim,

și cum ne pierdem printre cearceafuri, prin
dormitoare,
coapse de-amprente, pleoape de lacrimi,
sînii de sare,
și cum apunem lăsînd în urmă vieți anulate,
fuga de mîine, fuga de-atingeri, fuga de
moarte

*

Degeaba rogi motanii să-ți culeagă
de prin Vermești cupele mov de crin,
degeaba speli obrații roz cu bragă,
degeaba fierbi dantelele în vin
de mandarine stoarse cu blîndețe
în cupe ce-altădată sîni iveau
în jur nu este nimeni să ne-nvețe
cîte arome zilele mai au
și nici nu știu de ce, cuprins de lene
m-am săturat să-ți tot scriu la castel
poeme-nmiresmate și obscene
de perforat pepitul sufletei
și să-ți tivesc cu mure stoarse-n lapte
coapsa divină, doldora de șoapte

*

Să ai puterea să-ți închipui toamna
într-un oraș în care te-ai pierdut,
încă să mai zîmbești, să nu ții seama
că nu mai poți s-o iei de la-nceput

puterea de a pune în fereastră
gutui mustind de-atîta așteptat,
de a sădi furtuni mocnite-n glastră,
de-a incendia cearceaful de pe pat

să ai puterea de a asculta
tăcerile ce ți se zbat în tîmplă,
puterea infernală de-a ierta
în fiecare zi ce ți se-ntîmplă

dorința de-a străbate-n pas egal
livezile cu poame de mătase,
cu ploile în suflet să flanezi
superb de indecentă peste case

să ai puterea să-ți închipui toamna
sosind la ușă ca un prieten drag
în clipa-n care numai umbra morții
se înfiripă straniu pe sub prag

*

Pentru că toamna vine adesea mult prea
devreme
și-n burg mocanii, niși de rugină, absinturi
beau
și nu-i nici Mahler și nu-s arome ce să ne
cheme
d-aia mi-e silă, d-aia sunt tristă, d-aia te
vreau

pentru că-s ceaiuri ce fierb în tihnă în
parfumate
cupe de rodii, și sunt mujdeiuri, și-s
capelini
și e tăcere, și sunt atingeri plutind prin
noapte
prin nesfârșite, prin neumbrate păduri de
crini

pentru că-s coapse ce știu amprenta
buzelor tale
și-s sîni ce-așteaptă de-o veșnicie priviri
de foc
și e septembrie și-n trupu-mi palid răsar
agale
fructe ciobite, de amăgire și nenoroc

pentru că mâine ploile mele, flănînd pe
stradă,
îți vor aduce tot ce de-o viață cred că îți
dau
și-o să ne ardă în scurtă vreme prima
zăpadă
d-aia mi-e silă, d-aia sunt tristă, d-aia te
vreau

*

Mîine o să scriem povești despre nori,
despre ce mov și frumos știi să mori,
despre ce demn și peltic știu să zbor
și despre motanii prelinși pe covor,
povești despre sfinți evadați din altare,
povești despre crini incendiind felinare,
povești despre partea tăcută din mine,
povești despre coapse reflectate-n vitrine,
și despre tot ce altădată zîmbea
în partea ascunsă și albă a ta
apoi o să plec așa, ca și cînd,
aș vrea să păstrez toamna asta în gînd,
ca și cum chem ploaia, să spele de poate
scrisorile toate, plecările toate,
și-apoi voi surîde, precum mă-nvățai
cînd lumea era doar tu, Cehov și ceai
și sînii de ambră, și omul de ceară
ce-mprăștie-n vîntul sticlos scorțișoară

*

Nu te mai simt aici, dar nu contează
e toamnă, și e ceață și amiază
în tîmple simt din ce în ce mai tare
noiembrie ca semn de întrebare

pe străzi se scurg mașini și se scurg zile
alambicate, arămii, fragile,
iar trupul meu a și uitat de cînd
n-a mai brodat făptura ta în gînd

gutui celebre se ascund sub perne,
prin pat plutesc poeme dulci-obscene,
și sună telefoane de departe
cu vești de boli ciudate și de moarte

și-aș scrie dar, vezi tu, nu mai știu scrie
și sunt departe toate, și deșarte,
nici ceaiurile nu mă mai îmbie,
nu-mi mai surîde astăzi nicio carte

iar viața trece-ncet ca o mînușă
alunecînd pe-o margine de ușă

*

Vorbeai despre Cehov, vorbeam despre
moarte,
ziua era trista ca un clovn răpus
defilau arhangheli cu vești de departe
fulgurau iluzii palide-n apus
sufletele noastre se-ntreceau aiurea
prin orașe stranii, cu stradele mov,
ne vuia prin trupuri, haotic, pădurea
risipeam atingeri coapte în alcov
pînă cînd, deodată, am simțit că-n mine
a rămas doar viscol, a rămas doar scrum
și un soi de toamnă mîngîind ruine
și un soi de Mahler, și un soi de fum
care ne desparte ca un semn de carte
între două inimi la-ntîmplare pus
vorbeai despre Cehov, vorbeam despre
moarte,
ziua era trista ca un clovn răpus...

*

Cîndva beam ceaiuri, cîndva trăiam,
ne era viața un joc cu zarul,
și era viscol, și ascultam
îngeri de toamnă citind Brumarul

tîmpla plesnea de atîta plictis
tămîia vîntul cu scorțișoară
și era Mahler, și era vis,
nori tatuați cu păsări de ceară

iar noi, bătrîni și năvalnici și mov
fără de țară, fără destine,
îmbîlînzind versuri de uzo-n alcov,
tot brodam clipe gîndind la tine

cîndva beam ceaiuri, cîndva trăiam,
ne era viața un joc cu zarul,
și era viscol, și ascultam
îngeri de toamnă citind Brumarul

*

Între noi între timp au crescut mov păduri,
au pierit vechi orașe, ulițe împietrite,
trupuri fără de brațe, suflete fără guri,
au crescut paturi lungi, clocotind de ispite,

între noi s-au ivit cerbi cu coarne de vînt,
au rămas uneori căni de vin, mătăsoase,
și motani sidefii, răsărind din pămînt,
și-o tristețe imensă lin plutind peste case,

vezi de ce mi-este greu să te caut acum,
simți de ce e tîrziu să mai stai lîngă mine,
între noi e doar Bach și tăcere și fum,
între noi e doar ceață răscolind prin ruine

și o toamnă greoaie, cu miros de cafea,
ca o șoaptă căzînd peste inima mea...

*

Vorbește-mi orice, nu-mi vorbi despre
mine,
știi bine ce nopți port în trup, ce ruine
în suflet răsar când noiembrie moare,
știi bine și tu, orice zi e-o plecare
în urmă rămân doar senzații ciudate,
cuvinte de pus la uscat într-o carte,
o cană cu ceai, cinci gutui, o brățară
purtată prin burg pe când era vară,
o țară de umbre, un crin surîzînd,
trei chei, o țigară abia fumegînd,
oginda lui Part și tu, de departe,
în rest e doar viscol, și boală, și moarte
și gîndul la noi ce în viață mă ține
Vorbește-mi orice.
Nu-mi vorbi despre mine...

*

A început să ningă, știi fab, a început
să cearnă amintirea a tot ce-am pierdut
ca și cum, din ninsoare, am mai putea clădi
încă o lume peste această lume gri
ca și cum neaua poate să schimbe, dac-ar
vrea

destinul scris pe fundul ceșcuței de cafea,
viețile mocirloase, cuvîntul ce-a căzut
lăsînd în trupul nostru doar ceață, fum și
lut

amestecat cu sînge, amestecat cu moarte,
a început să ningă și, fab, tu ești departe
cum ai putea să aperi ce-a mai rămas din
noi,

cînd tot orașul este doar viscol și noroi,
cînd sufletele noastre au și uitat de cînd
n-au mai simțit arome de ceai plutind în
vînt,

cînd nu mai știu surîde iar în fereastră-s
nori

țesuți de iarna asta cea fără de culori.

A început să ningă, știi fab, a început
să cearnă amintirea a tot ce-am pierdut...

*

Erai departe, prea departe chiar,
se încleștase ceața peste ape,
în birtul melancolic și murdar
intraseră trei îngerii să se-adape,
vorbeau de trupul tău ca despre-un crin,
slăveau coapsele tale ca pe-o taină,
în degetare sos de mandarin
căleau ca să îți ungi orice rană
pe care-o căpătai așa, flanând
pe străzile pustii și îmbâcsite,
cu fusta scrijelită mov de vânt,
cu glezna scrijelită de ispite,
ei însă nu știau că surîdeai
cu cât trupul îți sîngera mai tare,
că nu-ți păsa deloc dacă simțeai
zăpada înflorindu-ți la picioare,
sufletul tău, ferice și hoinar,
ne presăra iluzii peste pleoape,
erai departe, prea departe chiar,
se încleștase ceața peste ape...

*

N-o să știi niciodată ce înseamnă fără tine,
cîte ierni infernale au rămas să m-aline,
cîte geruri cumplite port în mine de cînd
trupul tău mai există doar la mine în gînd

n-o să știi cum ratez, cum în zori, uneori
samovarul clădește ceaiuri stranii de flori
de măslin african, să pudrez de doresc
tot ce astăzi urăsc, tot ce mîine iubesc

n-o să știi dansul meu sub perdeaua de
fulgi,
cît de greu știu să tac, ce ușor e să smulgi
trei surîsuri albastre de la trei trecători,
n-o să știi ce ușor știu să mor uneori

sîinii n-o să-i mai simți, o să crezi c-ai visat
coapsa mea tatuată, înflorită în pat
n-o să știi anotimpuri, anii n-o să-i mai știi
vei fi gri ca un cîntec în orașul cel gri

voi fi mov, infinită, dar oricînd voi zîmbi
voi ivi lumi de abur, cu motani aurii,

și-o să știu să mă mint că trăiesc, că mi-e
bine...

n-o să știi niciodată ce înseamnă fără tine...

*

Prea departe îmi ești, numai ierni între noi,
numai văluri de fum, numai boli, numai ploi
ce brăzdează în tihnă trupuri stranii, de
ceară,

tot flănând aiurit și tăcut pe afară
prea departe îmi ești, uneori n-am cuvinte
să descriu câte-mi urlă fără tine prin minte
să-ți arăt ce ruină mi se naște în trup
zi de zi când încerc de noi doi să mă rup
nici amprente nu am dacă-aș vrea să te-
ating

graiul l-am și uitat, nu am cum să te strig
și mă-ntreb uneori ce rost are să crezi
când în ceața din noi nu ai cum să mai vezi
decît cioburi de clipe, numai pași prin noroi
prea departe îmi ești, numai ierni între
noi...

*

Nici țară nu mai am, nici trup, nici nume.
În iarna asta fără de ninsori
ce se presară tainic peste lume
sunt doar un câmp de maci răpus de nori.

Rătările mi-s sfinte și fragile,
le port în tîmple ca un gînd de fum,
pășesc în jurul meu femei umile
motani de abur împrăștiind pe drum.

Și trec șarete pline cu confuzii,
și zboară ziare cu dezastre-n foi,
burgul e plin de orbi ce vînd iluzii,
arhangheli șterg altare de noroi.

Și plouă-ncet, și gîndul către tine
flanează indecent adeseori,
dar spun că nu mă doare, că mi-e bine.
Sunt doar un câmp de maci răpus de nori...

*

E prea mult alb, sufletul meu nu poate
căra atîta nea și moarte-n spate
și-i mult prea trist, și mult prea fără tine,
prin trup trec caravane de suspine
ce mă străbat la pas, în ritm ciudat,
cum merg copii pepit la colindat
prin burgul gri ce încă mai respiră.
Și-s coșuri mari, în care se-arcuiră
motani vernil, sătui de atîta noapte.
Sunt fragmente de Bach, sunt căni cu
lapte,
filme cretine, cu actori faimoși,
perdele mov și crini tuberculoși,
sîni neatinși decît de-un gînd pierdut,
icoane vechi, clipe de-mprumut
și infiniți heruvi ce-au ațipit
cu aura pe-o lamă de cuțit
știind prea bine cît ești de departe.
E prea mult alb...
E mult prea multă moarte...

*

Iarna, ca o culoare bolnavă,
burgul mov, vocea ta gravă
povestind tăceri și minciuni,
felul meu de a crede-n minuni,
felul lor de-a privi cum se moare,
pianul lent al lui Part, nepăsare,
gînduri scrise hai-hui pe perete,
un motan ațipit printre ghete,
cărți rusești, stetoscopul, o clipă
ca un zbor albăstrui de aripă,
trei copii prin zăpada amară,
coapsa mea de-așteptare și ceară,
tot ce-ai vrea să aduci lîngă tine
cînd ți-e ger, și ți-e greu, și rușine
c-ai uitat să exiști, să zîmbești,
că nu știi să mai crezi în povești,
toate astea și alte opt sute
răsfirate, ascunse, pierdute
curg prin mine încet, ca o lavă.
Iarna, ca o culoare bolnavă...

*

Spuneai, de-o să murim or să ne poarte
melci infiniți sicriele în spate
prin burgul nins, și cenușiu, și trist
ca un colier ciobit de ametist
noi, surîzînd, străpunși de grea tăcere
crezînd în sîni, și-n Bach, și-n înviere,
vom năluci duduile albastre
cu viscolirea sufletelor noastre
cortegiul va fi mic, vreo doi motani
vor arunca la precupețe bani,
iar fluturul ce ne stătea pe pleoapă
va pune mir în cămile cu apă
să poată setea să și-o potolească
mulțimile-adunate pe Domnească
și, uite, or să ne crească lungi aripe
de raze împletite cu ispite
și-n gînd nu o să regretăm decît
că am zăbovit atîta pe pămînt.
Știi fab, foarte curînd or să ne poarte
melci infiniți sicriele în spate...

*

Cînd ai fost lîngă mine, atunci cînd
mi se părea că te aud bătînd
cu degetul în geam, sau dimineată
cînd mă machiam pentru o altă viață
ori poate-n clipa-n care am crezut
că mai putem s-o luăm de la-nceput
și îmi spuneam că iarna nu-i decît
un fel de-a ține nopții de urît
cînd ai fost lîngă mine, oare știi?
cînd mă zgîiam la cîrduri de copii
ce se-aruncau în lanuri mov de nea
ori poate-n ora-n care o cafea
era de-ajuns să simt că mi-e rușine
că sunt în țara asta fără tine
vezi, fab, prea bine știu, poate greșesc
așa cum fac adesea cînd iubesc
dar simt că tot ce-am ocrotit în noi
- ceaiuri, atingeri, coapse, iriși, ploi -
s-a transformat în ceață și-n uitare
și doare fab, nu poți să crezi cît doare
să știu că am dreptate, să zîmbesc,
îmi spun adesea că e nefiresc
să joc tot teatrul ăsta. pentru cine?
ai fost vreodată oare lîngă mine?

*

Mai bine, fab, că ninge, n-o să mai pot
vedea
trecerea ta de abur prin amintirea mea
n-o să mai văd nici strada, nici ora n-o s-o
știu
dar voi simți că-i viscol, că-i Mahler și-i
tîrziu
să mai putem atinge tot ceea ce-am
pierdut,
e bine, las să ningă, nici nu ne-am cunoscut,
nici nu-ți știu răsufierea, atingerea nu-mi
știi,
suntem două iluzii într-un oraș prea gri
în care doar omătul mai poate repara
tot ceea ce heruvii au nimicit cîndva
așa că să ne-ngroape un alb nemărginit
poate vei ști ce-albastru și tandru te-am
iubit
poate-o să știu că totul a fost sortit așa
să fiu chiar eu zăpada ce ninge ființa ta
oricum pierdem cuvinte cu cît flănăm mai
sus
tăcere fab. să ningă. tăcere. e de-ajuns...

De același autor au mai apărut:

„Mic tratat de colorare a nopții” - poezii

„Rituri de dragoste și ură” - poezii

„Scrisori către fluturi” - poezii